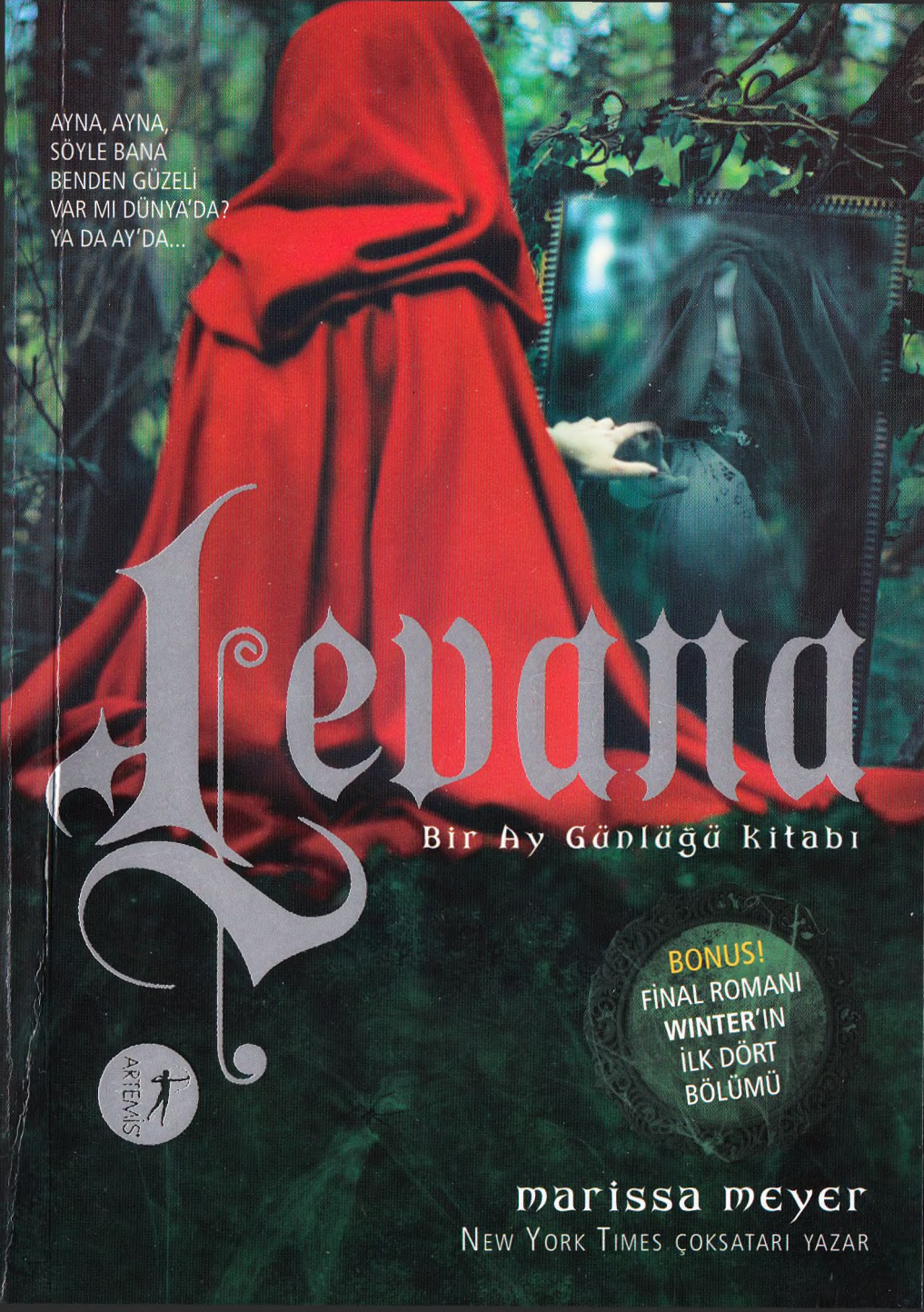
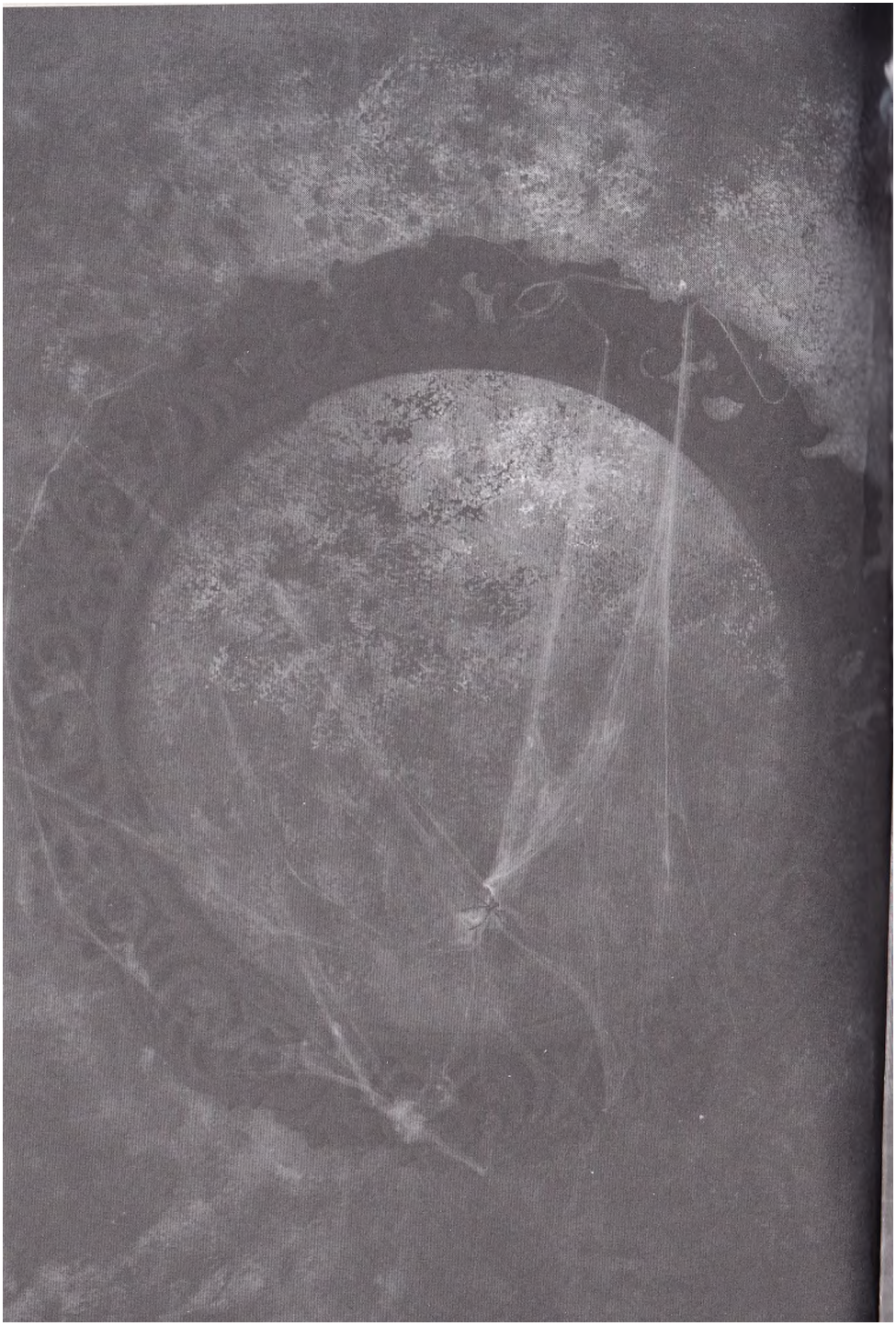
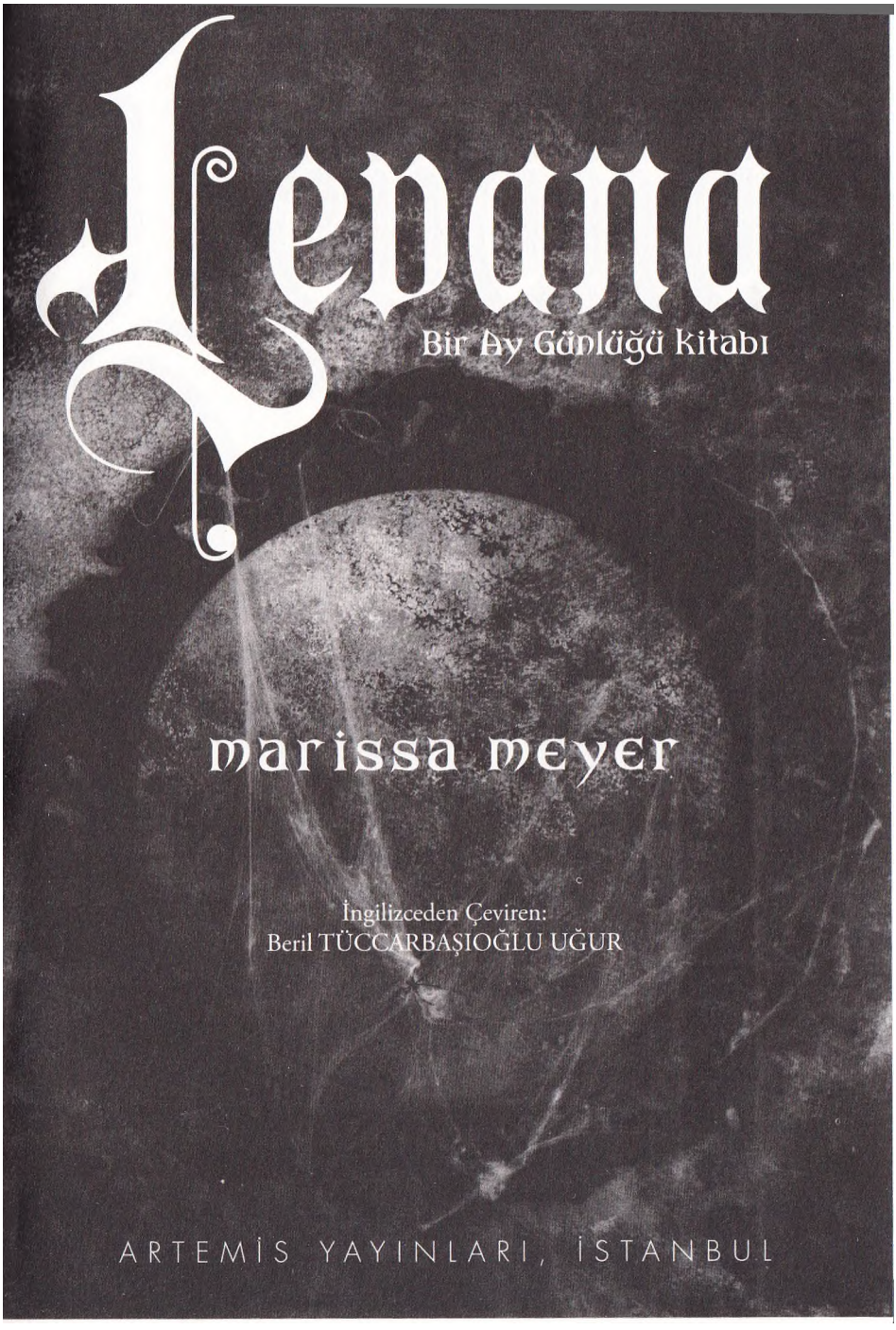

AYNA, AYNA,
SÖYLE BANA
BENDEN GÜZELİ
VAR MI DÜNYA'DA?
YA DA AY'DA...
Levana
Bir Ay Günlüğü Kitabı
BONUS!
FİNAL ROMANI
WINTER'IN
İLK DÖRT
BÖLÜMÜ
ARTEMİS
marissa meyer
NEW YORK TIMES ÇOKSATARI YAZAR

Levana
Bir Ay Günlüğü Kitabı
marissa meyer
İngilizceden Çeviren:
Beril TÜCCARBAŞIOĞLU UĞUR
ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

ARTEMİS

ABG/248
AB/520
AÇ/607
A/55

LEVANA
MARISSA MEYER
Orijinal Adı: *Fairest*

Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez Toydemir
İngilizceden Çeviren: Beril Tüccarbaşıoğlu Uğur
Editör: Elif Nihan Akbaş
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Mebruke Bayram

1. Basım: Ocak 2016
ISBN: 978 - 605 - 142 - 875 - 8
Sertifika No: 10905

MARISSA MEYER © 2015

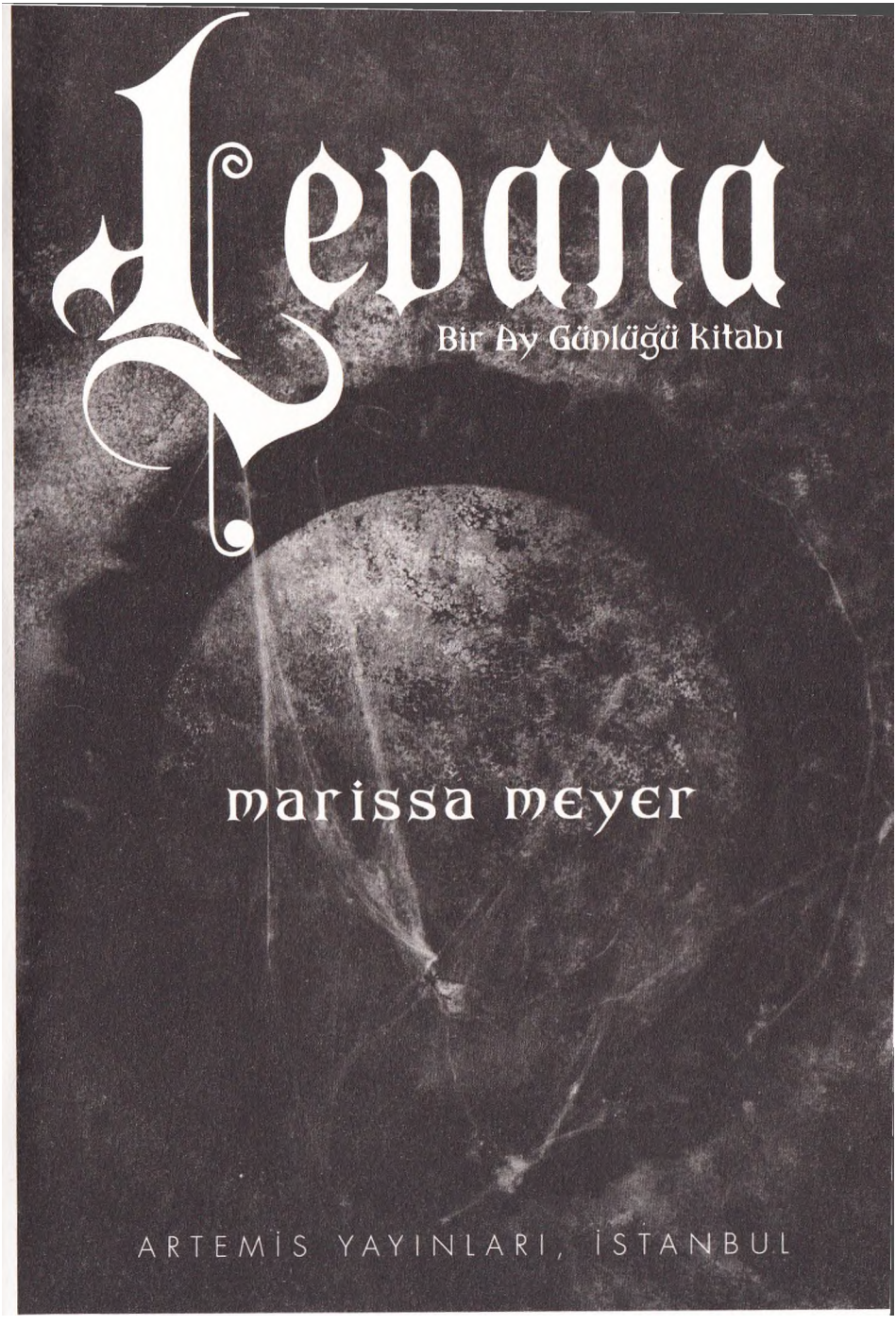
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da
tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

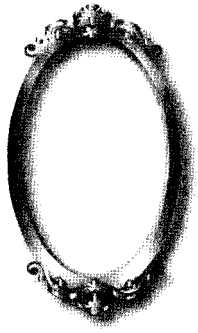

Levana
Bir Ay Günlüğü Kitabı
marissa meyer
ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

Bu kitap tüm "Ay Günlüğü" okurları için.
Benimle bu yolculuğa çıktığınız için teşekkür ederim.

Ayna, ayna,
Söyle bana,
En güzel kim bu dünyada?

ATEŞİN ÜZERİNDE UZANMIŞTI. SICAK KÖMÜRLER sırtını dağlıyordu. Gözlerinin önünde beyaz kıvılcımlar uçuşuyordu. Bayılmayı bekledi ama bilinci kapanmak bilmiyordu. Bağırmaktan sesi kısılmıştı. Boğazı acıyordu. Cızırdayan etinin kokusu burun deliklerini dolduruyordu. Dumandan yanan gözlerini kırpıştırdı. Teni kabarcıklarla kaplanmıştı. Derisi soyuluyor, altından cılk dokular görünüyordu.

Acı kızgındı ve ızdırabı hiç dinmeyecek gibiydi. Ölmek için yalvardı ama olmadı.

Sağlam eliyle kendini ateşten uzaklaştırmaya çalıştı. Kömürden yatak, ağırlığı altında yer değiştirdi. Korların ve dumanın içine biraz daha gömüldü.

Pusun arasında bir çift merhametli göz gördü. Sıcak bir gülümseme. Bir parmak kıvrılarak ona işaret etti. *Gel, kardeşim.*

Levana inleyerek doğruldu. Ağır battaniyelerin altında eli ayağı birbirine dolanmıştı. Çarşafı terinden sırılsıklam ve buz gibiydi, ama teni hâlâ rüyanın etkisiyle yanıyordu. Boğazı çığ-

lıklarından tahriş olmuştu. Yutkunmaya çalıştı, ama tükürüğü is kokuyordu. Tiksintiyle suratını buruşturdu. Solgun sabah ışığında titreyerek rüyanın etkisinden kurtulmayı bekledi. Yıllardır aynı kâbusu görüyordu. Yakasını hiç bırakmayacak gibiydi.

Kendini ateşin gerçek olmadığına inandırmak için kollarını ve gövdesinin iki yanını yokladı. Hayır. Diri diri yanmıyordu. Odasında yalnız ve güvendeydi.

Titrek bir nefesle döşeğin kuru tarafına kaydı ve sırtüstü uzandı. Gözlerini kapamaya korktuğu için karyolasının tavanını seyre koyuldu. Az sonra nefesi yavaşladı, kalp atışları düzene girdi.

O gün nasıl bir role bürüneceğini düşünerek oyalanmaya çalıştı.

Binlerce seçeneği vardı. Güzel olacaktı. O kesindi. Ama güzelliğin de çeşitleri vardı. Ten rengi, saç tipi, göz biçimi, boynun uzunluğu, yüzde uygun bir yere yerleştirilen bir ben ya da çiller ve zarif tavırlar.

Levana'nın güzellik hakkında bilmediği yoktu. Ve tabii çirkinliği de iyi biliyordu.

Sonra cenazeyi hatırladı.

Sıkıntıyla homurdandı. Onca insanın arasında sihrini bütün gün korumak zor olacaktı. Cenazeye gitmeyi hiç istemiyordu ama başka seçeneği yoktu.

Dikkatini kâbuslarla dağıtmak için yanlış bir gündü. Belki de bildik bir rol seçmeliydi.

Rüyası bilinçaltının derinliklerine itilirken Levana o gün, annesi olduğu fikriyle oyalandı. Kraliçe Jannali'nin öldüğü günkü hâli gibi görünmeyi planlamıyordu şüphesiz. Ama belki on beş

yaşındaki görünümüne bürünebilirdi. Hem cenazeye annesinin elmacık kemikleri ve menekşe rengi ışıltılı bakışlarıyla katılması bir hürmet göstergesi olabilirdi. Herkes bu görüntünün sihirle elde edildiğini bilecekti tabii ama kimse yüksek sesle söylemeye cesaret edemeyecekti.

Birkaç dakika için annesinin o yaşta nasıl göründüğünü hayal etmeye çalıştı ve sihrin üzerine yerleşmesine izin verdi. Bir ense topuzuyla toplanan ay sarısı saçlar. Bir buz parçası kadar solgun bir cilt. Büyüdüğünde sahip olacağından biraz daha kısa bir boy. O canlı bakışları gölgede *bırakmayacak açık pembe dudaklar.*

Sihir onu sakinleştirmişti. Ama kendine alıcı gözüyle bakar bakmaz tuhaflığı fark etti.

Ailesinin cenazesine ölü bir kızın görüntüsünde gitmek istemiyordu.

Kapının çalmasıyla daldığı düşüncelerden uyandı.

Levana iç çekip çabucak günler öncesinden tasarladığı görünüme büründü. Burnu hafiften kemerli, kısa, kuzguni siyah saçlı ve buğday tenli asil bir güzeldi şimdi. Gözlerinin rengini birkaç kez değiştirdikten sonra uzun siyah kirpiklerin çerçevelediği etkileyici bir gri mavide karar kıldı.

Sonra hiç duraksamadan sağ gözünün altına gümüş bir mücevher konduruverdi.

Etine gömülen bir gözyaşı damlası. Yas tuttuğunun kanıtı.

"Girin," diye seslendi gözlerini açarak.

Bir hizmetçi kahvaltı tepsisini getirmişti. Kız gözlerini yerden kaldırmadan eşikte durup saygıyla eğildi. Levana'nın yeni görünümü boşa gidecekti anlaşılan. Hizmetçi yine yere bakarak yatağa yaklaştı.

"Günaydın, Majesteleri."

Levana doğrulup kızın tepsiyi kucağına yerleştirmesini ve boynuna kumaş bir peçete bağlamasını bekledi. Hizmetçi birkaç nesil önce Dünya'dan getirtilen el boyaması, porselen bir fincana yasemin çayı koydu. İçine biraz bal katıp birkaç nane yaprağıyla süsledi. Sonra tepsinin kapağını kaldırdı ve Levana'ya içindeki minik, kremalı pastaları gösterdi. Levana hiçbir şey söylemeyince gümüş bir bıçakla onları ufak ufak kesmeye başladı. Hizmetçi bununla meşgulken Levana'nın gözleri başka bir tabaktaki parlak renkli meyvelere kaydı. Koyu mor böğürtlenlerin arasında olgun bir şeftali duruyordu. Hepsinin üzeri pudra şekeriyle kaplıydı.

"Başka bir isteğiniz var mı, Majesteleri?"

"Hayır. Ama yirmi dakikaya öteki kızı yolla da yas elbiselerimi giyeyim."

"Elbette, Majesteleri." Aslında ikisi de öteki kız diye biri olmadığını biliyordu. Saraydaki herkes Levana için ötekiydi. Terzinin bir gün önce yolladığı gri, ipek elbiseyi ona giydirebildiği sürece Levana kimin geldiğini umursamazdı. Zihni bu kadar meşgulken bir de elbisesini farklı bir görünüme kavuşturmaya çalışmakla uğraşmak istemiyordu.

Hizmetçi telaşla eğilip odadan dışarı fırladı. Levana tepsiye baktı. Hiç aç değildi. Karnı ağrıyordu. Belki hâlâ kâbusun etkisindeydi. Ya da belki üzüntüdendi ama bundan şüpheliydi doğrusu.

Annesiyle babasının ölümü Levana'yı o kadar da sarsmamıştı. Onlar gideli yarım uzun gün olmuştu. Sekiz sahte gece. Kanları donduran bir ölümdü onlarınki. Aylılar'ın sihrinden

etkilenmeyen bir kabuk bunu kullanarak gizlice saraya girmişti. Adam iki kraliyet muhafızını kafalarından vurup annesiyle babasının üçüncü kattaki dairesine çıkmış, orada üç muhafızı daha öldürmüş ve annesinin gırtlağını o kadar derin kesmişti ki, bıçak omurgasına saplanmıştı. Sonra koridordan geçip babasını metreslerinden birinin koynunda, göğsünden tam on altı kez bıçaklamıştı.

İki kraliyet muhafızı, yüzüne kanlar sıçrayan kadının çığlıklarına koşmuştu.

Kabuk hâlâ babasını bıçaklıyordu.

Levana cesetleri değil, ama ertesi gün odaları görmüştü. İlk düşüncesi bunca kanın dudakları için nefis bir ruj olabileceğiydi.

Biliyordu. Doğru bir düşünce değildi bu. Ama o öldürülse ailesi de buna benzer bir şeyler düşünürdü herhâlde.

Levana kendini zorlayarak pastalardan birinin dörtte üçünü ve beş böğürtlen yedi. Tam sonuncusunu ağzına atmıştı ki, odasının kapısı açıldı. Hizmetçi erken gelmişti. Birden sinirleri tepesine zıplayıverdi. Yine de, önce sihrini kontrol etti.

Ne var ki, yatak odasına giren sarayın yüzlerce hizmetçisinden biri değildi. Ablasıydı. "Channary!" diye homurdandı Levana tepsiyi yanına koyarken. Fincandaki çay tabağa döküldü. "Neden izinsiz giriyorsun?"

"Kapını kilitlemeyi denesene," dedi Channary halıda bir yılan balığı gibi kayarak. "Biliyorsun, sarayda katiller kol geziyor."

Bunu kaygısızca, gülümseyerek söylemişti. Neden kaygılanacaktı ki? Cani hemen oracıkta, elinde kanlı bıçağıyla idam edilmişti.

Gerçi Levana dışarıda aynı oranda öfkeli ve cüretkâr başka kabuklar olduğunu biliyordu. Channary aksine inanıyorsa aptaldı.

Asıl sorun da buydu ya zaten. Channary aptalın tekiydi.

Ama güzel bir aptaldı ki, bu da aptallığın en berbat çeşidiydi. Ablasının bronz bir teni, koyu kestane rengi saçları ve gülmediğinde bile çizgi gibi görünen hafifçe çekik gözleri vardı. Levana, ablasının güzelliğini sihre borçlu olduğundan emindi, zira içinden bu kadar korkunç olan birinin dıştan bu kadar güzel olması inanılmazdı. Ama Channary bu konuda tek kelime etmezdi. Levana da henüz bir açığını yakalayamamıştı. Ablası olacak ahmak aynalarla bile barışıktı.

Channary cenaze için hazırlanmıştı. Ama üzerindekilerin bir yas elbisesi olduğunun tek işareti donuk grisiydi. Bunun dışında, file eteği neredeyse kalçalarını ortada bırakacak kadar kısaydı ve vücuduna tam oturan üst kısmına binlerce gümüş boncuk işlenmişti. Tıpkı dansçıların giydiği kostümlere benziyordu. Kollarını kaplayan gümüşi boyadan kalın şeritler göğsünde bir kalp oluyordu. Ve kalbin içinde el yazısıyla, *özleneceksiniz,* yazıyordu.

Levana az kalsın öğürecekti.

"Ne istiyorsun?" diye sordu ayaklarını battaniyenin altından uzatarak.

"Bugünkü görüntünle beni utandırmayacağından emin olmak istedim." Channary elini uzatıp Levana'nın gözünün altını ovuşturdu. Gümüş gözyaşı damlasının sağlamlığını kontrol ediyordu. Levana gözlerini kırpıştırarak kardeşinin elini itti.

Channary pis pis sırıttı. "Aman, ne dokunaklı."

"Onları özleyeceğini söylemenden daha sahtekârca olmadığı kesin." Levana ablasının göğsündeki kalbe ters bir bakış fırlattı.

"Sahtekârca mı? Aksine. Onları çok özleyeceğim. Özellikle de babamın dolundünya partilerini. Ve AR-4'te alışveriş yaparken annemin elbiselerini ödünç almayı." Duraksadı. "Gerçi terzisi artık benim için çalışabilir. Yani bu bakımdan kayıpta sayılmam." Kıkırdayarak yatağın kenarına oturdu ve tepsiden bir böğürtlen aşırdı. "Cenazede yapacağın konuşmaya hazırlandın mı?"

"Ben mi?" Bunu aklına bile getirmek istemiyordu. Herkes onu inceleyecek ve ne kadar üzgün olduğunu anlamaya çalışacaktı. Yeterince iyi rol yapamayacağından korkuyordu.

"Sen onların kızı değil misin? Hem..." Channary'nin sesi boğuklaştı. Abartılı bir tavırla burun çekerek gözlerini sildi. "Her şeyi kendi başıma yapacak kadar güçlü değilim. Biliyorsun, acım çok büyük. Belki bayılırım ve bir muhafızdan beni sessiz sakin bir yere götürmesini isterim." Birden kıkırdadı. Üzüntüsü bir anda geçivermişti. "Bak, bu fikir hoşuma gitti. Belki de yeni muhafızın yanında bayılırım. Hani şu genç ve kıvırcık saçlı olanın? Pek yardımsever birine benziyor."

Levana kaşlarını çattı. "Bir muhafızla gönül eğlendireceksin diye beni böyle bir günde, koca ulusun karşısında tek başıma bırakmayacaksın değil mi?"

"Ah, kes şunu," dedi Channary kulaklarını tıkayarak. "Sızlanmaya başladığında iyice çekilmez oluyorsun."

"Yakında kraliçe olacaksın, Channary. Bir sürü konuşma yapman ve Ay'daki herkesi etkileyecek kararlar vermen gerekecek. Sence de artık işleri biraz ciddiye alma zamanın gelmedi mi?"

Channary gülerek parmak uçlarına bulaşan pudra şekerlerini yaladı. "Annemle babam gibi mi?" dedi alayla.

"Annemizle babamız öldü. Muhtemelen görevlerini layığıyla yapamadıklarını düşünen bir vatandaş tarafından katledildiler."

Channary boş ver dercesine salladı elini. "Kraliçe olmak bir hak, kardeşim. Yanında bir sürü erkek, hizmetçi ve güzel elbiselerle birlikte sana sunulan bir hak. Bırak tüm o sıkıcı detaylarla saray ve sihirbazlar ilgilensin. Ben adımı tarihe Daima Gülen Kraliçe olarak yazdıracağım." Omzuna düşen saçlarını arkaya savurarak gözlerini odada dolaştırdı. Altın kâğıtla kaplı duvarlara ve el işlemesi perdelere baktı. "Burada neden hiç ayna yok? Gözü yaşlı evlat rolünde nasıl göründüğüme bakmak istiyorum."

Levana yataktan kalkıp koltuğun üzerindeki sabahlığını aldı. "Nedenini bal gibi biliyorsun."

Channary'nin sırıtışı bütün yüzüne yayıldı. O da yataktan kalktı. "Doğru ya. Son zamanlarda sihirlerin o kadar güzel ki, az kalsın unutuyordum."

Sonra bir yılan gibi atılıp elinin tersiyle Levana'nın yüzüne vurdu. Neye uğradığını şaşıran Levana düşmemek için karyolanın direklerinden birine tutundu. O kadar şaşırmıştı ki, sihrin kontrolünü kaybetti.

"İşte benim çirkin ördek yavrum," diye şakıdı Channary. Levana tam elini alev gibi yanan yanağına atacaktı ki, Channary onu çenesinden yakaladı. "Bir dahaki sefere emirlerimden birine karşı gelmeden önce bunu hatırlarsın umarım. Bana kraliçe olacağımı hatırlatman iyi oldu. Bundan sonra herkesten mutlak bir itaat bekliyorum, anlaşıldı mı? Özellikle de zavallı, küçük kardeşimden. Cenazede sen konuşacaksın. İşte o kadar."

Levana başını hafifçe yana çevirip gözlerini kırpıştırdı. Şimdi ağlama zamanı değildi. Sihrin kontrolünü yeniden kazanmalıydı. Kusurlarını gizlemek ve kendini ablası kadar güzel hissedebilmek için mecburdu buna.

Göz ucuyla bir hareket gördü. Bir hizmetçi kapıda donup kalmıştı. Channary odaya girerken kapıyı kapamamıştı ve Levana, kızın ne kadarını gördüğünden emin değildi.

Neyse ki, hizmetçi hemen başını eğip reverans yaptı.

Channary, Levana'nın çenesini bıraktı. "Hadi, yas elbiseni giy, küçük kardeşim," dedi tatlı tatlı gülümseyerek. "Önümüzde büyük bir gün var."

SALON GRİLERLE DOLUYDU. GRİ SAÇLAR, GRİ makyajlar, gri eldivenler, gri kılıklar ve gri çoraplarla. Gri kollu, kömür karası ceketler, beyaz pabuçlar ve kuzguni silindir şapkalarla. Tüm bu renksizliğe rağmen cenazeye gelenler hiç de üzgün görünmüyordu. Onca gri vardı ya, bir tanesi bile sade ve gösterişsiz değildi. Aksine hepsi uçuş uçuş şifon kurdeleler, abartılı mücevherler ve buzlu çiçeklerle doluydu. Kabarık, pudralı saçlarda minik bahçeler fışkırmıştı âdeta.

Belli ki, Artemisia'lı terziler çifte suikasttan sonra harıl harıl çalışmıştı.

Levana'nın elbisesi de tüm bu debdebeye uygundu. Gri, Şam işi kumaştandı ve eteği yerleri süpürüyordu. Beyaz dantelden dik yakası sihriyle elde ettiği kısa siyah saçlarına pek yaraşmıştı doğrusu.

Belki Channary'nin tütüsü kadar iddialı değildi ama en azından daha ağırbaşlıydı.

Salonun önündeki kürsüde Kral ve Kraliçe'yi gençlik yıllarındaki hâlleriyle gösteren bir hologram vardı. Annesi gelinlikleydi. Levana'dan fazla büyük olmasa gerekti. Babası geniş omuzları ve dikdörtgen çenesiyle tahtında oturuyordu. Bunlar ressamlara yaptırılan portrelerdi. Kraliyet ailesine ait herhangi bir kaydın başka birinde kalması kesinlikle yasaktı. Ressam ikisinin de sihrini başarıyla yakalamıştı. Babasının çelik bakışlarını ve annesinin elini sallarken parmaklarını zarifçe titretmesini.

Levana kürsüde Channary'nin yanında durarak taziyeleri kabul etti. Artemisia'nın bütün aileleri önlerinden geçip ellerini öptüler ve onlara baş sağlığı dilediler. Levana, ablasının görevini asıp konuşmayı ona yaptıracağını bildiği için telaşlıydı. Yılların tecrübesine rağmen, kalabalığın karşısında heyecana kapılıp sihrinin kontrolünü kaybedeceğinden korkuyordu.

Söylentiler yeterince kötüydü zaten. Herkes genç prensesin çocukluğunda geçirdiği trajik bir kazadan sonra korkunç bir şekilde sakatlandığını konuşuyordu. Gerçek yüzüne bakmak cesaret ister diyorlardı. Bereket, Prenses Levana sihirleri konusunda ustaydı da, sarayda böyle bir çirkinliğe maruz kalmıyorlardı.

Levana başını eğmiş, bir kadının annesiyle babasının ne kadar onurlu insanlar olduğuyla ilgili yalanlarını dinlerken gözleri kuyrukta bekleyen bir adama takıldı.

O an kalbi durdu sanki. Hareketleri otomatikleşti. *Kafanı salla, elini uzat ve teşekkürler diye mırıldan.* Bu arada bütün dünya gri bir girdaba dönüştü.

Sör Evret Hayle, Levana daha sekiz yaşındayken babasının maiyetindeki kraliyet muhafızlarından biri olmuştu. Ve Levana o günden beri ona âşıktı. Aralarındaki on yaşı umursamıyordu bile. Teninin abanoz siyahını seviyordu. Görev başındayken zekâyla, diğer zamanlarda muzipçe parlayan kurnaz bakışlarını. Bir keresinde adamın gözlerinde gri ve zümrüt rengi meneviş-ler yakalamıştı. O zamandan beri yine onları görebilecek yakın olacakları anı iple çekiyordu. Sör Hayle'in bukleli saçları biraz dağınık duruyordu ama toplayacağı kadar uzun da değillerdi. Levana şimdiye dek onu hep kol ve omuz kaslarını iyice be-lirginleştiren muhafız üniformasıyla görmüştü. Ama bugün bir kraliyet cenazesi için belki biraz hafif kaçan gri bir pantolonla tunik tarzı bir gömlek giymişti.

Ve bu basit kılıkla bile bir prens gibi görünüyordu.

Levana onu tanıdığı günden beri tam yedi yıldır, Sör Evret Hayle'in saraydaki en yakışıklı erkek olduğunu düşünüyordu. Bütün Artemisia şehrindeki, hatta Ay'daki. Ona yakınken kalbi-nin neden bu kadar hızlı attığını anlayacak yaşa gelmeden önce bile biliyordu bunu.

İşte yine karşılaşacaklardı. Aralarında yalnızca dört kişi kal-mıştı. Üç. İki.

Levana elinin titremeye başladığını fark etti. Biraz daha dik du-rup gözlerinin daha parlak, tenine gömdüğü mücevherin gerçek bir gözyaşı gibi görünmesi için sihrine çeki düzen verdi. Evret'a yaklaşabilmek için boyunu da biraz uzatmıştı. Ama fazla değil. Zira hâlâ kırılgan ve korunmaya muhtaç görünmek istiyordu.

Aylardır onunla karşılaşmak için hiçbir sebebi olmamıştı, ama şimdi buradaydı işte. Şefkatli bakışlarıyla yanma geliyordu.

O gri ve zümrüt rengi menevişleri yeniden gördü. Demek bir hayal ürünü değillerdi. Evret Hayle ilk kez bir muhafız değil de, yaslı bir Ay'lı gibi davranıyordu. Elini dudaklarına götürüyor ve parmaklarının hemen üstüne, havaya bir öpücük konduruyordu. Tenleri birbirine değmese de, Levana'nın nabzı kulaklarında bir okyanus gibi uğuldamaya başladı.

"Majesteleri," dedi Sör Hayle. Sesini duymak gözlerindeki menevişleri görmek kadar değerliydi. "Kaybınız için üzgünüm. Ulusça hepimiz derin bir keder içindeyiz ama sizin yükünüz hepimizinkinden ağır."

Samimi görünmesine rağmen Levana onun annesiyle babasına çok da bayılmadığını tahmin ediyordu. Belki de, üzüntüsü cinayetler işlendiğinde görevde olmamasından ve yaşananları durduramamasından kaynaklanıyordu. Levana, Sör Hayle'in saraydaki göreviyle müthiş gurur duyduğunu hissediyordu.

Ama Levana, Evret'ın olay sırasında orada olmamasından memnundu. Onun yerine başka muhafızların öldürülmesinden.

"Teşekkür ederim," dedi bir solukta. "İyi niyetiniz bu günü daha kolay geçirmeme yardımcı oluyor, Sör Hayle."

Levana bu sözleri sayısız insana söylemişti. Keşke ona daha özel bir çift laf edebilseydi. Çabucak ekledi: "Babamın size ne kadar değer verdiğini biliyor olmalısınız."

Babasından buna dair tek söz duymamıştı ama Evret'ın gözlerindeki ifadenin yumuşadığını görmek paha biçilmezdi.

"Yaşadığım sürece ailenize aynı sadakatle hizmete hazırım."

Karşılıklı birkaç nazikçe söz daha söylendi ve Sör Evret Hayle, Levana'nın elini bıraktı. Levana aşağı sarkan parmaklarının karıncalanmasını geçirmek için hafifçe yumruğunu sıktı.

Sör Hayle, Channary'ye başsağlığı dilemeden önce arkasındaki kadını gösterdi. "Majesteleri, size eşimi takdim etmek isterim. Majesteleri Prenses Levana Blackburn, bu benim karım, Solstice Hayle. Sol, bu da daima zarafetinden söz ettiğim, Prenses Levana."

Levana kalbine saplanan keskin sancıya rağmen gülümsemeyi becerebildi. Solstice reverans yapıp Levana'nın parmaklarını öptü ve duymadığı bir şeyler söyledi. Evret'ın birkaç yıl önce evlendiğini biliyordu ama bu gerçeği göz ardı etmişti hep. Sonuçta annesiyle babası da evliydi ama aralarında büyük bir sevgi yoktu. Metreslerin hizmetçiler kadar yaygın, tek eşliliğin bir Dünya tutulması kadar nadir görüldüğü bir gezegende evliliğin ne önemi olabilirdi?

Ama şimdi Evret'ın karısıyla ilk kez tanışıyordu ve çabucak fark ettiği üç şey, kadının varlığını bir kez daha sorgulamasına sebep oldu.

Bir kere, Solstice son derece güzeldi. Öyle süs bebeği gibi değil, gerçekten güzeldi. Kalp şeklinde, neşeli bir yüzü, asilce kavislenen kaşları ve bal rengi bir teni vardı. Tören için saçlarını açık bırakmıştı. Uçları hafifçe dalgalanan koyu kahverengi gür saçları beline kadar geliyordu.

İkincisi, Evret ona Levana'nın daha önce hiçbir erkekte görmediği bir şefkatle bakıyordu. O bakış, Levana'nın ızdırap verecek kadar derin bir özlem duymasına sebep oldu.

Ve üçüncüsü, Evret'ın karısı hamileydi.

Levana bunu bilmiyordu.

Kendi sesinin, "Tanıştığımıza memnun oldum," dediğini duydu ama Solstice'in cevabını yakalayamadı.

"Sol, AR-4'te terzi," dedi Evret gururla. "Bugün giyilen bazı kostümlerin işlemelerini o yaptı."

"Ah, evet. Ablamdan duymuştum. Şehirde çok revaçta bir terzi olduğundan..." Evret'ın gözleri parlayınca sustu. Bu bakış nefretini daha da sağlamlaştırmıştı.

Levana bütün konuşmadan bölük pörçük parçalar dışında hiçbir şey hatırlamıyordu. Ta ki, Evret elini karısının sırtına koyana kadar. Bu jestte öylesine korumacı bir yan vardı ki, Levana arkalarından bakarken Solstice'in güzelliğinin ardındaki kırılganlığını ilk kez fark etti. Zaten narin bir kadındı. Cenaze onu yormuş olmalıydı. Ya da hamileliği. Veya ikisi birden. Evret karısına bir şeyler fısıldarken endişeliydi. Levana ne söylediğini duyamadı ama Channary'ye yaklaşırlarken Solstice onun kaygısını gidermeye çalışıyordu.

Levana dikkatini sıradaki kişiye verdi. Yine sahte bir yaslı vardı karşısında. Her şey yalandı. Koca bir yalan. Levana bir kez daha başını eğdi, elini uzattı ve teşekkür ederim, diye mırıldandı. Kuyruk uzadıkça uzuyordu. Ablası giderek acılı evlat rolünden sıkılmaya başlamıştı.

Anne ve babası hologramda evlilik yeminlerini ederken Channary'nin şuh kıkırtıları, kalabalığın mırıltısını bastırıyordu.

Tek eşlilik. Sadakat. Gerçek aşk. Levana buna hiç şahit olmamıştı. Aşk ona çocukken anlatılan peri masallarındaydı. Ya da sarayda düzenlenen eğlencelerdeki piyeslerde. O kadar mutlu olmak nasıl bir şeydi kim bilir? Bir erkeğin sana öylesi bir sevgiyle bakması? Sırtında elini hissetmek? Bunca kalabalığın arasında birbirinize ait olduğunuzu belirten ufacık bir işaret.

Gri boynuzlar takan bir kadın Levana'nın gözlerindeki yaşları görünce anlayışla başını sallayıp ona gri, ütülü bir mendil uzattı.

CENAZEDEN ÜÇ GÜN SONRA, LEVANA RESMİ YAS süresinin son günü olduğu için hâlâ griler içindeydi. Onu saraydan çıkmaya teşvik edenin can sıkıntısı olduğuna inandırdı kendini. Yas bitip de krallık yeni kraliçelerinin tahta çıkışını kutlamaya hazırlanırken renkli ve neşeli bir kıyafet giymek istiyordu. Taç giyme töreni için bir çift yeni işlemeli pabuca ihtiyacı vardı. Ve belki beline bağlamak için bir eşarba. Gardırobundaki hiçbir şey bu tarihi günün önemine uygun değildi.

İyi ki, tren istasyonundaki muhafızlara anlatacak bir hikâye uydurmamıştı, zira boşuna uğraşmış olurdu. Kimse onu durdurmadı ya da nereye gittiğini sormadı.

AR-4, Artemisia'nın en popüler alışveriş merkeziydi. Bütün sokaklar griler içindeki saray aileleri, asiller ve onların hizmetkârlarıyla dolup taşıyordu. Herkes yarınki taç giyme töreninin hazırlığındaydı. Levana bugün bambaşka biriydi. Çıkık elmacık kemikleri ve karakteristik yüzüyle uzun, ince ve siyahi bir tanrıça. Sihriyle yarattığı biçimli kafatasını saçlarla gizlemek istememişti. Bu heykelsi görünüm hoşuna gidiyordu. Peşinde gölge gibi dolanan saray muhafızları kimliğini açık ederdi belki, ama girdiği sokak göz gözü görmeyecek kadar kalabalıktı.

Levana ayakkabıcılara, şapkacılara, terzilere ya mücevhercilere hiç ilgi göstermedi. Sanat galerileriyle rengârenk şekerci dükkânla-

rına bakmadı bile. Onun bir hedefi vardı. Sabah hologram haritada incelediği sokakları saydı. Gözleri kısa bir anlığına kubbenin koruyucu küresinin ardındaki siyah gökyüzünde parlayan hilal Dünya'ya takıldı. Ama sonra küçük, sevimli bir ara sokağa girdiğinde bu manzara kayboldu. Kaldırım kenarlarındaki çiçek saksıları ve taştan oyulmuş banklar boyunca ilerlerken burnuna küçük bir kafeden yayılan mis gibi kahve kokusu çarptı. Sokak ıssız sayılmazdı ama ana caddenin curcunasına kıyasla oldukça sakindi.

İşte aradığı dükkân oradaydı. Kapıda basit bir tabela asılıydı. Üzerinde bir iğne ve iplik resmi vardı. Vitrinde de rengârenk iplerle kumaşlar göze çarpıyordu.

Levana bunları görür görmez sokağa girdiğinden beri ne kadar heyecanlı olduğunu fark etti. Midesine bir yumru oturmuş gibiydi.

Neden böyleydi? Bir saray muhafızının karısından mı çekiniyordu? Basit bir terziden? Ne saçmalık!

Muhafızlara dışarıda beklemelerini işaret etti. Sonra derin bir nefes alıp içeri girdi.

Kendini aydınlık bir odada buldu. Çabucak etrafına bakındı. Dükkân sahibini göremedi ama ikinci bir kapı hafifçe aralıktı ve arka odadan dikiş makinesinin sesi geliyordu.

Köşelerdeki iki hologram manken iç çamaşırlarından, balo elbiselerine, üç parçalı takımlardan, tığ örgüsü çoraplara dek bir dizi kıyafet sunuyordu. Her biri ayrı güzeldi. AR-4'ün minicik bir arka sokağındaki bu sıradan dükkânın varlıklı aileler arasında giderek ün kazanmasına şaşmamak gerekti.

Levana odayı dolaştı. Büyük değildi, ama görülecek çok şey vardı. Raflar işlemeli havlular, nevresim takımları ve perdelerle

doluydu. İpek eşarplar bir örümcek ağı kadar narindi. Hele bir elbise vardı ki, korsajı tamamen gümüş iplik ve minik, parlak taşlarla dokunmuştu. Bir elbiseden çok mücevheri andırıyordu.

Sonra duvarlardan birindeki yorganı fark etti. Levana büyülenmişçesine geri çekilip buna baktı.

Dünya. Ve uzay. Yorgan, farklı tür ve şekillerdeki parça kumaşların bir araya getirilmesinden oluşuyordu. Parlak orman yeşilleri, daha kaba dokulu çöl kahveleri, ışıltılı okyanus mavileri ve kadife abanoz siyahları altın iplerle tutturulmuştu. Yorganın her bir parçası sarmaşık ve çiçek desenleriyle işlenmişti. Zarif helezonlar ve yıldız yağmurlarıyla. Belki başka bir renkle karmaşık durabilir, göz yorabilirlerdi ama altın iplik onlara dingin bir hava katmıştı. Levana yorgancılık ya da işlemecilikten hiç anlamasa da sezgileri ona yorgandaki en ufak bir dikişin bile el işi olduğunu söylüyordu.

"Merhaba."

Levana nefesini tutup önce sihrini kontrol etti. Sonra arkasını döndü.

Solstice Hayle arka odanın kapısından ona gülümsedi. Elinde beyaz bir kumaşın geçirildiği bir gergef vardı. Kumaşın köşesine saplanan iğnenin deliğinden bordo bir iplik sarkıyordu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Kadın bir iyilik abidesi gibi görünüyordu. Bu hâli Levana'yı savunmaya geçirmişti.

"Şey... ben..." Levana, oraya neden gittiğini unutarak duraksadı. Sahi neden gelmişti bu dükkâna? Karnı burnunda bu güzel kadını ve yetenekli elleriyle diktiği tüm o güzellikleri görmeyi neden istemişti?

Giderek artan bir çaresizlikle yutkundu. Birden kendisinin de güzel olduğunu hatırladı. Sihir devam ettiği sürece. Ve bir prenses olduğunu hatırladı. "Yarınki taç giyme töreni için bir şeyler bakıyordum," dedi.

Solstice kafasını salladı. "Anlıyorum. Eğer tamamen yeni bir şey isterseniz aceleye gelir ki, ben bunu hiç istemem. Belki burada hoşunuza giden bir şey bulursunuz ve istediğiniz tadilatları yapabiliriz." Gergefi bıraktı. Elini karnının üzerine koyarak odada dolaşmaya başladı. "Elbise mi bakıyorsunuz, yoksa aksesuar mı?"

Levana birkaç saniye düşündükten sonra, "Eldiveniniz var mı?" diye sordu. Sarayda sayısız eldiveni vardı. Ölçü sorunları olmadığı için onları her türlü sihirle kullanabiliyordu. Hem böylece sihriyle gizlemesi gereken yerlerinden biri azalıyordu.

"Ah, elbette."

Solstice bir eliyle ahşap şifonyerin kenarına tutunarak eğildi ve alt çekmecelerden birini açtı. Çekmecede incecik bir kâğıdın üzerinde özenle katlanmış çeşit çeşit eldiven duruyordu. "Törende sihir kullanacak mısınız?"

Levana kaskatı kesildi. "Ne demek istiyorsunuz?"

Solstice hayretle kafasını kaldırdı. Levana derin bir nefes aldı. Avuçları terlemişti. Birden öfkelenmişti. Bu kadının zahmetsizce güzel oluşuydu onu kızdıran. Bu gece, ona tapan kocasının yanında uyuyacak olmasıydı. Yakında buruşuk suratlı bebeğini kucağına alacaktı. O çocuk bir gün bile sevilip sevilmediğini sorgulamayacaktı. Ya da annesiyle babasının birbirlerine duyduğu aşkı.

Levana, istediği hiçbir şeye bu kadar kolay sahip olamamıştı.

Solstice, Levana'nın gözlerine çöken karanlığı fark etmişti. Temkinli bir ifadeyle doğruldu. Çekmeceyi açmak bile yormuştu onu. Nefesi sıklaşmıştı. Alt dudağında bir ter damlası pırıldıyordu. Ne de narin bir yaratıktı.

Yine de, tatlı gülümsemesi kaybolmamıştı. "Ben sadece... Eğer sihir kullanacaksanız ten renginize uyan bir şey seçelim diyecektim. Ya da kıyafetinize karar verdiyseniz ona uygun bir renk buluruz."

Levana içine dalga dalga yayılan kıskançlığa rağmen ellerine baktı. Aslında ona ait olmayan uzun, ince parmaklara ve pürüzsüz tene.

Dudaklarını yalayarak tekrar Solstice'in gözlerinin içine baktı. "Siz olsanız hangisiniz seçerdiniz?"

Solstice'in başını yana eğişi Levana'ya sarayın hayvanat bahçesindeki küçük kuşları anımsattı. Yabancı bir ses duyduklarında hemen telaşa kapılmalarını.

Kadının bakışları çekmeceye kaydı. "Ben mücevher tonlarını severim," dedi. Tekrar eğildi ve ince kâğıdın arasından bir çift safir mavisi ipek eldiven çıkardı. İşlemeli değillerdi ama bilek kısımlarına altın zincirler dolanıp minik klipslerle tutturulmuşlardı. Levana'nın omuzlarına gelecek kadar uzunlardı. Solstice bunları Levana'nın bileğine doğru tutarak esmer teniyle yarattıkları hoş zıtlığı gösterdi. "Nasıl?"

Levana dudaklarını birbirine bastırarak başparmağını altın klipslerde gezdirdi. "Bunlar ne için?"

"Yeni bir tasarım üzerinde çalışıyorum. Aslında bunlar takım. Bakın, şu kolyeyle..." Levana'yı mücevher dolabına götürüp altın rengi bir tasmayı işaret etti. Levana tasmayı önce

metal sandı ama eline aldığında altın ipliklerden örüldüğünü fark etti. Tasmanın iki yanında da klipsler ve uzun zincirler vardı. "İsterseniz bunları eldivenlere tutturabiliyorsunuz," dedi Solstice.

Tasarım gerçekten de güzel ve sıra dışıydı. Saray modasının iki popüler parçasının bu şekilde bir araya getirilişi Levana'ya ilk kez fazlasıyla cafcaflı ve bayağı gelmemişti.

Tasmayı boynuna taktı. Kim bilir ne kadar asil görünecekti? Uzun bir boyun. Çıkık köprücük kemikleri, safir rengi koyu kahve saçlarla ve bal rengi tenle uyumu.

Birden hayalinde Solstice Hayle gibi göründüğü fark etti.

Kolyeyi çıkardı ve Solstice'le birlikte tekrar şifonyerin yanına gitti. "Başka eldivenler de görmek ister misiniz?"

"Hayır," dedi Levana. "Bunları alacağım. Tasmayı da."

"Ah, harika. Şimdi mi alacaksınız, yoksa onları size özel olarak mı hazırlayayım?"

"Bana özel derken?"

Solstice kafasını salladı. "Bu konuda uzman sayılırım. Beni Artemisia'daki diğer terzilerden ayıran da bu aslında. Eldivenlerinizin üzerine işlememi istediğiniz özel bir desen varsa yarına kadar yetiştirebilirim. Bazı müşterilerime sevdikleri çiçeği ya da isimlerinin baş harflerini..."

Levana kadının sözünü kesti. "Bunu siz yaptınız değil mi?" diye sordu duvardaki yorganı işaret ederek.

"Evet." Solstice güldü. Kahkahası bir çocuk gibi şendi. "Bir akşamda değil tabii. Beğendiniz mi?"

Levana kaşlarını çattı. Evet, çok beğenmişti ama bunu söylemek istemiyordu.

"Eldivenleri işleyebilirsiniz," dedi. "Yorgandaki gibi helezon bir desen hoşuma gider. Belki içinde L harfi olan bir şey. Ama çok da bariz olmasın."

"L mi? Ay yani Luna'nın L'si gibi mi?" dedi Solstice sıcacık gülümseyerek. "Sabah evinize göndersem olur değil mi?"

"Evet," dedi Levana ve omuzlarını hafifçe dikleştirdi. "Saraya yollayın. Prenses Levana adına. Muhafızlara sizden bir paket beklediğimi söyleyeceğim. Ücretinizi o zaman alırsınız."

Solstice'in gülümsemesi dondu. Gözlerindeki ifade şaşkınlıkla panik arasında gidip geldi. Levana bu bakışı iyi tanıyordu. Saraydaki hizmetkârların hepsi bir prensesin yanında olduklarını fark ettiklerinde böyle bakardı. O sırada içlerinden cezalandırılmaya değecek bir hata yapıp yapmadıklarını düşünürlerdi şüphesiz. Solstice kendini topladığında şifonyere tutunarak reverans yaptı. "Özür dilerim. Sizi tanıyamadım, Majesteleri. Size hizmet etmek benim için büyük şeref."

Levana bu basit kadın üzerindeki gücünü bilmenin ateşiyle bir an ona otoritesini göstermek istedi.

Solstice'ten diz çökmesini isteyebilirdi mesela. Kocaman göbeğiyle bunu yapması hiç kolay değildi. Ya da eldivenlerden memnun kalmazsa onu cümle âleme rezil etmekle tehdit edebilirdi. Veyahut ondan yorganı kendine hediye etmesini isteyebilirdi. Değer verdiği bir şeyden zorla vazgeçmesini zevkle izleyebilirdi.

Ama Levana dili ona ihanet etmeden önce tüm bu fantezilerini bir kenara bırakabildi.

Solstice gidip onu kocasına şikâyet ederse Evret Hayle bir daha kimseye onun zarafetinden söz etmezdi.

Levana güçlükle yutkunup dükkâna adım attığından beri ilk kez gülümsedi. Belki de buraya bunun için gelmişti. Solstice'in, kocasına Prenses'in beklenmedik ziyaretinden ve taç giyme töreninde onun tasarımlarından birini giyeceğinden söz etmesi için. Evret'ın cömertliğini öğrenecek olması Levana'nın içini ısıttı. Bir an için bile olsa onu düşünmesini istiyordu. Onu takdir etmesini.

Dolayısıyla yalan söyledi. "O şeref bana ait," dedi. "Böyle nadide bir tasarımı takmak hoşuma gidecek. Sör Hayle sizinle ne kadar gurur duysa az."

Solstice âşık bir kadının sevinciyle kızarırken Levana apar topar dışarı çıktı. Kendi safrasının keskin tadı boğazını yakıyordu.

ERTESİ SABAH, YANİ CHANNARY'NİN TAÇ GİYECEĞİ gün, bütün Ay halkına kısa bir süre önceki suikastları unutma izni tanınmış gibiydi. Kral Marrok'la Kraliçe Janali'nin anıları tarihi metinlerinde huzurla yaşayabilirdi bundan böyle. Genç Channary, Ay'ın gördüğü en güzel ve adil hükümdar olacaktı. Levana buna kaç kişinin inandığından emin değildi. Hele de ablasını tanıyanlar için imkânsızdı bu. Fakat o bile Channary'nin tahttaki hakkını sorgulamıyordu. Ne de olsa, Ay yeteneğiyle doğan ilk uzak akrabalarının başlattığı Blackburn Hanedanı'nın bilinen tek vârisleriydi onlar. Channary büyük kız kardeş olarak tahta çıkacak, ondan sonra da ülkeyi onun oğlu ya da kızı yönetecek ve bu nesillerce böyle sürüp gidecekti. Ay monarşiyle yönetilmeye başladığından ve Cyprus Blackburn kendi tahtını yarattığından beri işler bu şekilde ilerliyordu.

Levana her ne kadar ablası olacak ahmağın ülkenin ekonomik sorunlarına çözüm bulmak yerine yakışıklı uşaklara göz süzeceğini bilse de, yıllardır süregelen kuralları sorgulamayı kendine yakıştıramıyordu. Zaten daha on beş yaşındaydı. Ülke yönetimi hakkında ne bilirdi?

"Hiçbir şey," derdi Channary ve ona sadakat yemini etmeye hazırlanan sihirbazlar. Önyargıları, en temel Ay kanunlarını bile görmezden gelmelerine sebep oluyordu. Zira Ay Ülkesi'nde bir hükümdar on üç yaşına bastığı gün, konseyin gözetiminde olmaksızın ülkeyi yönetebilirdi.

Levana üçüncü katın balkonunda durup cenazenin düzenlendiği büyük salona baktı. Ablasının soluğu tıkanana kadar ağlayıp bayıldığı ya da bayılma numarası yaptığı ve onca muhafızın arasından Evret Hayle'in (çünkü olay sırasında en yakınında o vardı) kucağında dairesine taşındığı salona. Levana, ablasının yerine sahte gözyaşları içinde yalanlarla dolu, hazırlıksız bir konuşma yapmak zorunda kalmıştı.

Şimdi ise salonu griler yerine Ay Ülkesi'nin resmi renkleri doldurmuştu. Beyaz, kırmızı ve siyah. Kürsünün arkasındaki duvara ülkenin sembolünü taşıyan dev bir goblen asılmıştı. Bu yivli desenin kökeni Ay Ülkesi'nin bir cumhuriyet olduğu zamanlara dayanıyordu. Ön planda Ay Ülkesi ve başkenti, Artemisia, uzakta ise eski müttefikleri Dünya vardı. Olağanüstü bir goblendi. Yine de Levana, Solstice Hayle'in daha iyisini yapabileceğini düşünmeden edemedi.

Hizmetkârlar tören hazırlıklarıyla meşguldü ve Channary hiç şüphesiz şu an kıyafetini deniyordu. Levana boş salonun geçici sessizliğini huzurla dinledi.

Bu sabah dairesine getirilen eldivenlere uygun safir rengi, sade bir elbise seçmişti. Dükkândan aldıkları sabah beyaz bir kutuyla yine bembeyaz ambalaj kâğıdına sarılı olarak ve Solstice'ten bir notla birlikte gelmişti. Levana bunu okumadan çöpe atmıştı.

Eldivenler sarayın pencerelerinden sızan gün ışığında daha da güzeldi. İşlemeleri tahmininden de zarif ve incelikliydi. Avuçlarından başlayan L harfleri boynuna doğru ilerleyen zincirlere dolanan gerçek sarmaşıklar gibi kollarının üst kısımlarına yayılıyordu.

Levana kendini gerçek bir kraliçe gibi hissediyordu. İster istemez hayallere daldı. Belki bir gün gerçekten tahta çıkardı. Bunun için bir sihir hayal etmemişti. Dolayısıyla kız kardeşinin çehresine büründü. Yirmi iki yaşında, gözlerinin içi gülen, olgun ve zarif bir genç kadın oldu.

Ama hayır. Channary olamazdı. Aynı zalimlik ve bencillikle gelecekse ablasının güzelliğini istemiyordu.

Birden düşüncelerinde başka bir kadın belirdi.

Size eşimi takdim etmek isterim.

Solstice Hayle olmak bir tabu gibiydi ama aynı zamanda da tüm o yanlışlık içinde fazlasıyla doğru geliyordu. Levana, genç kadının pürüzsüz tenini, dalga dalga omuzlarına dökülen koyu kahverengi saçlarını, badem biçimli gözlerini ve az önce öpülmüş gibi duran, belli belirsiz bir kızıllığın süslediği dudaklarını düşündü. Gerçi sonuncusunu kıskançlıktan uyduruyor olmalıydı. Solstice'in uzun ve gür kirpiklerini gözünde canlandırdı. Ulusun en yaslı gününde bile mutlulukla ışıldayan yüzünü. Bir bebekle şişmiş kocaman karnını.

Evret'ın çocuğuyla.

Elini kendi karnına koyup sihre Solstice'in gebeliğini de kattı. İçinde bir canlının büyümesi nasıl bir histi acaba? Politik çıkarlardan değil, aşktan doğan bir çocuğun?

"Levana, hazır..."

Levana hafifçe inleyerek döndüğünde Channary merdivenin en üst basamağında duruyordu. Ablası onu görünce duraksadı. "Ah!"

Channary gözlerini kısıp baktı. Levana bu ifadeyi binlerce defa görmüştü. Sihirlerinde ne kadar ustalaşırsa ustalaşsın ablası daima onun gerçek hâlini görebiliyordu. Levana'ya onu neyin ele verdiğini söylemezdi hiç. Belki bir duruş, ya da bir jestti. Tıpkı bir kumarbazın tiki gibi. Ama Channary ne olursa olsun onun gerçek yüzünü görürdü.

Levana, ablasının büyük balo salonunun üst balkonunda duran hamile kadınla ilgili henüz bir karara varamadığını fark edince hemen eğildi.

"Affedersiniz, Majesteleri," dedi en mütevazı sesiyle. "Burada olmamam gerektiğini biliyorum ama eşimin işini bitirmesini beklerken salona yukarıdan bakmak istedim. Her şey öyle güzel görünüyor ki."

Levana sıradan bir terzinin müstakbel kraliçeyle bu kadar çok konuşmayacağını fark ederek tekrar eğildi. "İzninizle, Majesteleri."

"Gidebilirsin," dedi Channary. "Seni bir daha ayakaltında dolanırken görmeyeyim. Burası öyle aklına esenin gelebileceği bir yer değil. Canın sıkılıyorsa, oda hizmetçim sana bir iş verebilir. Senin durumundaki kadınların bile boş durmasını istemem."

"Elbette, Majesteleri." Levana başını kaldırmadan ablasının yanından geçip merdivenlerden inmeye başladı.

"Bir şey daha."

Levana durup bekledi. Aralarında yalnızca üç basamak vardı. Kafasını kaldırmaya cesaret edemiyordu.

"Sen Sör Hayle'in karısısın, değil mi?"

"Evet, Majesteleri."

Yumuşak bir ayak sesi duydu. Channary bir üst basamağında dikildi. Levana işte o zaman başını kaldırmaya cesaret etti, ama Channary'nin sinsi gülümsemesini görünce buna pişman oldu.

"Kocana söyle, cenazeden sonra onunla baş başa vakit geçirmek çok hoşuma gitti," dedi Channary, her bir kelimesinin üzerine basa basa. "Beni fazlasıyla rahatlattı. Umarım en yakın zamanda yeniden yalnız kalma imkânımız olur." Eliyle Levana'nın şiş karnını işaret ederken dilini dudaklarının kenarında gezdirdi. "Çok şanslı bir kadınsınız, Bayan Hayle."

Levana'nın bütün kanı beynine sıçradı. "Yalan söylüyorsun!" diye bağırdı.

Channary'nin imalı bakışları kibirle karardı. "Demek sendin?" dedi kıkırdayarak. "Söyler misin, neden bir muhafızın karısını taklit ediyorsun? Üstüne üstlük bir de hamile bir kadını?"

Levana yumruklarını sıkarak merdivenlerden indi. "Sadece alıştırma yapıyordum!" diye bağırdı omzunun üzerinden.

"Sihrini mi deniyordun?" dedi Channary peşinden giderek. "Yoksa sonsuza dek yalnız kalacağın bir hayatın provasını mı yapıyordun? Zavallı, hamile bir kadın olarak ortalıkta dolaşarak kimin ilgisini çekebileceğini sanıyorsun? Yoksa... Aha!" Channary sahte bir hayretle elini ağzına götürdü. "Şimdi anla-

dım. Sör Hayle'in seni böyle görmesini hayal ediyordun. Belki de seni karısı sanıp kollarına almasını, öpmesini ve... seni şu hâle getirecek şeyi yapmasını?"

Levana utançtan yerin dibine girebilirdi. Yine de Solstice Hayle'in sihrini ısrarla sürdürüyordu. Channary, Levana'yı yeterince aşağıladığında kararlarına hükmedebileceğini sanıyordu. Levana bunun gerçekleşmesine asla izin vermeyecekti.

"Kapa çeneni!" diye tısladı ikinci katın sahanlığında. Elini gerçekten hamile bir kadın gibi karnına koyarak süslü bir sütunun köşesinden döndü ve alt kata inmeye devam etti. "Beni kıskanıyorsun, çünkü..."

Birden donup kaldı.

Giriş katının sahanlığında iki muhafız nöbet tutuyordu.

Biri Evret Hayle'di.

Levana'yı bir titremedir aldı. Boş rahminden göğsüne ve eldivenli parmak uçlarına kadar buz gibi bir ürperti yayıldı.

Evret aldığı bütün eğitimlere rağmen yüz ifadesini kontrol edemedi. Solstice görünümündeki Levana'ya ağzı beş karış açık baktı. Bir profesyonel gibi görünmek için zavallıca çabalıyordu.

"Solstice?" diye kekeledi. Karısının şiş karnını saran güzelim mavi elbiseye ve görev başında olduğu için Solstice'i bir gece önce işlerken görmediği eldivenlere hayretle bakıyordu. "Sen... burada ne arıyorsun? Evde dinlenmen gerekirdi."

Levana güçlükle yutkunurken gerçekten onun karısı olduğunu hayal etti.

"A-o," dedi Channary. "Sör Hayle'in burada olduğunu unutmuşum." Merdivenlerden kayarcasına inip elini kardeşinin omzuna koydu. "Merak etme, şapşal. Senin karın değil bu. Levana

onun kılığına girmiş." Sesini alçalttı. Sözüm ona fısıldıyordu. "Aramızda kalsın ama bizimki sana abayı yakmış. Öyle değil mi, tatlım?"

Levana boğazından yukarı doğru yükselen hıçkırığı hissetti. Orada biraz daha oyalanırsa gözyaşlarına boğulacaktı. Bu anın en kötü tarafını düşünmeye çalıştı. Evret'ın karısını taklit ettiğini görmesi miydi, yoksa Channary'nin suçlamalarını duyması mı?"

İkisinin de korkunç olduğuna karar verdi. Bu işkenceyi yaşamaktansa göğsünden on altı kez bıçaklanmayı yeğlerdi.

Channary'yi itip Solstice'in görünümündeki güzel yüzünü gizleyerek kaçtı. Peşinden koşan muhafızlara ya da ona yol açmak için kendilerini duvarlara atan muhafızlara aldırmadı.

Dairesine girer girmez eldivenlerini yırtarcasına çıkardı. Zincirlerden biri koptu. Diğerinin kenarı yırtıldı. Altın örgülü tasma kolyeyi çıkarmaya çalışırken az kalsın boğuyordu kendini.

Sırada elbise vardı. Yırtılması umurunda bile değildi. Hatta istiyordu bunu. Çok geçmeden elbiseyle eldivenleri top şeklinde dolabın dibini boyladı. Onları bir daha asla giymeyeceğini biliyordu.

Ne kadar aptaldı. Koca bir aptal.

Hep birilerinin ona hayran olabileceğini sanıyordu. Güzel ve fark edilir olabileceğini. Sevilebileceğini. Levana hep bir şeyler olabileceğini sanıyordu.

LEVANA, TAÇ GİYME TÖRENİNE TEPEDEN TIRNAĞA beyazlar içinde katıldı. Saçları balmumu renginde, yüzü solgun

bir prenses olarak. O kadar beyazdı ki, neredeyse görünmüyordu. Soluk sihri gözyaşlarını gizliyordu.

En ön sırada oturup diğer Aylılar'la birlikte ablasını övdü. Onlarla birlikte diz çöküp başını eğdi. Channary'ye bir kez olsun bakmadı. Ne tacını takarken, ne kraliyet asasını eline alırken, ne de büyük beyaz pelerin omuzlarına konulurken. Channary altın kupadan halkının kanını içti. Parmağının ucunu kesip süslü mermer bir kâseye kanını akıttı ve yeminlerini etti. Levana, ablasının bunların hiçbirine sadık kalmayacağını biliyordu.

Levana tören boyunca Evret'a da bakmadı. Üstelik de görevinin başında, tam da görüş alanında kıpırdamadan dikilmesine rağmen.

Levana bir heykeldi. Regolit ve tozdan oyulmuş bir heykel.

Artık ülkenin kraliçesi olmasına rağmen ablasından nefret ediyordu. Channary tahtı hak etmiyordu. Büyük bir hükümdar olmak için önüne çıkan hiçbir fırsatı değerlendiremeyecekti. Ay Ülkesi'nin ekonomik potansiyelini doğru kullanamayacaktı. Atalarının başlattığı bilimsel ve teknolojik araştırmaların devamını getiremeyecekti. Artemisia'yı galaksinin en güzel ve kıskanılan şehri yapamayacaktı.

Ablası o asayı hak etmiyordu. O pelerini. O tacı.

Hiçbirini hak etmiyordu.

Ama hepsi onundu işte. Channary, Solstice Hayle ve tüm saraylı aileler istedikleri her şeye sahipti.

Bir tek önemsenmeyecek kadar genç ve çirkin Levana, ablasının gölgesinde yaşamak zorundaydı. Orada solup gidecek ve bir gün yok olduğunda öyle birinin yaşadığı bile unutulacaktı.

LEVANA, İKİ HAFTA SONRA ON ALTI YAŞINA BASTI. Sözde bütün ülke bu günü kutladı ama taç giyme törenini takip eden bir haftalık cümbüşün ardından insanlar zaten eğlence havasındaydı. Levana'nın doğum günü de arada kaynadı gitti. Ziyafette gösteri yapması için bir hokkabaz çağrılmıştı. Adam sihirleriyle saraylı aileleri şaşırttı. Herkes de onun yalanlarına kanmaya dünden razıydı zaten.

Levana doğum gününe yine o solgun, hayalet kız olarak katıldı. Masanın başında güzel ablasının yanında oturup hokkabazın masa örtüsünü bir aslana ve bir hanımın mendilini bir tavşana nasıl dönüştürdüğünü anlamamış gibi yaptı. Aslan, tavşanı kovalarken saray ahalisi aptalca hayret nidalarıyla kaçıştı. Sonra tavşan, Kraliçe'nin kucağına atladı ve Channary kıkırdayarak onun uzun kulaklarını severken puf diye ortadan kayboluverdi. Hokkabaz elinde hanımın mendiliyle onlara zaferle baktı.

Aslan, Kraliçe'nin önünde eğildikten sonra tavşanla aynı kaderi paylaştı.

Seyirciler gülerek hokkabazı alkışladı.

Kimse adamın bütün numaralarını doğum günü kızına değil de, Kraliçe'ye yaptığını fark etmiyordu.

Hokkabaz birkaç kez yerlere kadar eğildikten sonra masaların birinden bir mum alıp söndürdü. Herkes sustu ve beklemeye koyuldu. Levana bir tek kendisinin heyecanla öne eğilmediğini fark etti.

Hokkabaz siyah dumanların bir süre daha göğe yükselmesine izin verdikten sonra onları birbirlerine sarılan iki âşığa dönüştürdü. Sarmaş dolaş iki çıplak bedene.

Saraylı aileler bu açık saçık görüntü karşısında kahkahalara boğulurken Kraliçe şuhça gülümsedi.

Levana'nın yanakları yanmaya başlamıştı. Neyse ki sihri sayesinde utancını gizleyebiliyordu. Sarayda bu tip eğlencelere daha önce de tanık olmuştu ama şimdi Evret'ın odadaki varlığını yerçekimi kadar net hissediyordu. Onun da aynı gösteriyi izlediğini, aynı müstehcen kahkahaları duyduğunu ve belki de karısıyla kendi kucaklaşmalarını düşündüğünü bilmek Levana'ya kendini bir zavallı gibi hissettiriyordu. Doğum günü pastasının ufacık bir kırıntısı kadar önemsiz.

Solstice'e özendiği ortaya çıktığından beri Evret'la tek kelime etmemişlerdi ki bu aslında o kadar da alışılmadık değildi. Şimdiye kadarki en uzun sohbetleri cenazedekiydi zaten. Ama Levana, Evret'ın onu bilerek görmezden geldiği hissinden kurtulamıyordu.

Levana'nın, karısı Solstice'in görünümüne bürünmesi ve Channary'nin söyledikleri Sör Hayle'i kim bilir nasıl utandırmıştı? Ama Levana yine hayallere kapılmadan edemedi. Belki de utancının yanında Prenses'in onu beğenmesi Evret'ın koltuklarını kabartmıştı. Belki Levana'yı her gördüğünde kalbinin daha hızlı çarpmaya başladığını yeni yeni fark ediyordu. Hatta evliliğinden pişmanlık duymaya başlamıştı. Solstice'le aralarındaki bağın hiçbir anlamı yoktu aslında. O hep Levana'yı sevmişti ve şimdi ne yapacağını düşünüyordu kara kara.

Bu o kadar karmaşık bir hayaldi ki, Levana kendini daha da çaresiz hissetti.

Hokkabazın dumandan âşıkları tezahüratlar eşliğinde kayboldu. Adam eğildi ve bütün masalardaki mumlar bir anda parlayana dek reveransını bitirmedi.

Levana boş bulunarak bağırdı ve iskemlesinde dengesini kaybetti. Kendini yerde bulduğunda tepesinde kükreyen alevlerden hiçbir sıcaklık yayılmadığım fark etti. Havayı kokladı. Yanık et kokusu da almadı.

Ondan başka bağıran yoktu zaten.

Kimse kaçmaya çalışmıyordu.

Ve herkes gülüyordu.

Levana titreyerek bir kraliyet muhafızının ona uzattığı eli tuttu. Bir tek onlar prensesle alay etmiyordu. Levana, adamın yerden kaldırdığı iskemleye oturdu.

Alevler yanmaya devam etti. Her biri bir insan kadardı. Levana bunların da bir göz yanılması olduğunu fark edince korkusu geçti. Alevler şarap kupalarıyla tabakların üzerinde geziniyor, birer dansçı kıvraklığında bir şamdandan diğerine atlıyorlardı.

Channary herkesten daha yüksek kahkahalar atıyordu. "Ne oldu, küçük kardeşim? Gel, kardeşim. Bu kadar aptal bir numaraya kanacağını hayatta tahmin etmezdim. Sana bir şey göstereceğim."

Levana cevap veremedi. Kalbi hâlâ deli gibi çarpıyordu. Gözlerini alevden dansçılardan alamıyordu. Onların varlığı, sadece kendi biyoelektriğinin yönlendirmesiyle oluşan bir akıl oyunu olsa da, hâlâ bir huzursuzluk kaynağıydı. Hem Levana bütün dikkatini onlara vermekten rahatsız değildi. Böylece etrafındaki alaycı yüzleri görmüyordu. Kahkahalarını duymak yeterince kötüydü zaten.

Neyse ki, sihirleri konusunda yeterince ustaydı da kontrolünü kaybetmiyordu.

"Prenses ateşten korkuyor mu?" diye sordu hokkabaz. Bu şüphesine rağmen alev dansçılar hâlâ oradan oraya sıçramaya devam ediyordu. "Özür dilerim, Majesteleri. Bilmiyordum."

"Ona aldırmayın," dedi Channary elini dansçılardan birine doğru uzatarak. "Kardeşimin çocukça korkularının eğlencemizi bozmasına izin veremeyiz."

"Dikkatli olun, Majesteleri," diye uyardı hokkabaz. "Altlarındaki ateş gerçek." Adam sözlerini kanıtlamak istercesine alev dansçılardan birini Channary'nin avucuna zıplattı ve ardındaki gerçek mum alevi gözler önüne serildi. Seyirciler keyifle bağrıştı. Levana bir kez daha unutulmuştu.

Ona aldırmayın.

Ama bu Levana'nın doğum günüydü. Onun şerefine verilen tek partiydi.

Gösteri bütün dansçıların eski moda roket gemilerine binip arkalarında havai fişekler patlatarak gözden kaybolmasıyla son buldu.

Seyircilerin alkışları kesildiğinde tatlılar servis edildi. Levana çikolatalı turtasının üzerindeki şeker heykele baktı. Boyu neredeyse kolu kadardı ve narin kıvrımlardan oluşuyordu. Tek bir dokunuşla dağılabilecek gibi duruyordu.

Levana çatalına dokunmadı bile.

Canı tatlı istemiyordu. Hâlâ deminki ateş patlamasının etkisi altındaydı. Sihrinin altında avuçları terliyordu. Bu detayı önemsememesi tedbirsizlik olurdu. Zira dikkatini zayıflatabilir ve sihrin kontrolünü kaybetmesine sebep olabilirdi. Bugün ye-

terince küçük düşmüştü zaten. Bir de gerçek yüzünün görünmesine izin veremezdi.

"Ben yatıyorum," dedi ama kimse duymadı. Ya da belki umursamadılar.

Channary'ye baktı. Ablası hokkabazı masaya çağırmış, elleriyle besliyordu.

Levana, adamın sihrinin ardında nasıl göründüğünü merak etti. Şu anda yakışıklıydı ama yüzeyin altında herhangi biri olabilirdi.

Herkes herhangi biri olabilirdi.

O neden herhangi biri olamıyordu? Neden istediği biri olamıyordu?

Belki de kim olmak istediğini bilmediğindendi.

İskemlesini ittiğinde ayakları sert zeminde sinir bozucu bir gıcırtı çıkardı.

Bu sesle bile dikkat çekemedi.

Yemek salonundan çıkıp ana koridorda yürürken biri onu durdurdu.

"Majesteleri?"

Levana arkasına döndü. İki muhafız onu gölge gibi izlerdi. Fazla dibine girmez, hep belirli bir mesafeyi korumaya çalışırlardı. Ama şimdi peşinde üçüncü bir muhafız vardı.

Tanıdık biriydi. Birkaç yıldır ailesinin hizmetindeydi.

"Efendim?" dedi.

Adam saygıyla eğildi. "Özür dilerim, Majesteleri. Ama Sör Evret Hayle size bunu vermemi istedi. Kendisi doğum gününüzü en içten dilekleriyle kutluyor."

Muhafız, kahverengi bir kâğıda sarılı küçük bir kutu uzattı.

Levana soluğunu tuttu. Hediyeyi almak için adama yaklaşamadı bile.

"Evret Hayle mi?"

Muhafız kafasını salladı.

Tuzak bu, diye uyardı kendini Levana. Ablası yine zalimce bir oyun oynuyordu.

Yine de heyecandan bayılacak gibiydi.

Gözleri yemek salonunun kocaman kapılarına kaydı. Evret salonun diğer ucundaydı. Ona şefkatle gülümsüyordu. Levana'yla göz göze geldiğinde yumruğunu kalbine götürdü. Her anlama gelebilecek bir selamdı.

Ya da hiçbir anlama gelmeyecek.

Levana'ya bu kadarı yetmişti.

Kutuyu muhafızın elinden kapıp "Teşekkür ederim," dedi.

Muhafız ona selam verdikten sonra görevinin başına döndü.

Levana dairesine koşmamak için kendini zor tuttu. Bir hizmetçi onu soymak ve yatmadan önce elini yüzünü yıkamak için bekliyordu. Levana onu kovup elbisesini çıkarmadan yatağa oturdu. Durup derin bir nefes aldı ve kâğıdı yırtmadan açmaya çalıştı. Bantları çıkarırken elleri titriyordu.

Kutunun içinde, kahverengi kâğıt kırpıntıları arasında ince zincirinin ucunda sallanan bir Dünya kolyesi duruyordu. Gümüş olmalıydı ama kararmış ve hafifçe eğilmişti. Çok eski bir şeye benziyordu.

Bir de el yazısıyla yazılmış kart vardı.

Saygıdeğer Majesteleri Prenses Levana,
Size bir doğum günü hediyesi vermemi hadsizlik olarak

görmezsiniz umarım. Ama bunu gördüğümde hoşlanacağınızı düşündüm. On altıncı yaşınız kutlu olsun.

Dostunuz ve en sadık hizmetkârınız,

Evret Hayle

Altına sonradan aklına gelmiş gibi bir not eklemişti.

Eşim de saygılarını yolluyor.

Levana hiç düşünmeden kartın Solstice'ten bahseden bölümünü yırtıp paramparça etti. Sonra gülümseyerek kutudan kolyeyi çıkarıp boynuna tuttu ve Evret'ın yazdıklarını defalarca okudu. Sözlerinden anlamlar çıkardı. Onları hecelere ayırdı ve tekrar tekrar okudu.

"SÜREN BİYOTEKNİK ARAŞTIRMALARIMIZIN SON aylardaki başarılı faaliyetlerini sizinle paylaşmak isterim," dedi Baş Sihirbaz Joshua Haddon. Kraliçe'nin tahtının tam karşısında duruyordu. Asiller Channary'nin yanında sıra olmuştu. Tuniklerinin bol kollarına gizledikleri ellerini göğüslerinde kavuşturmuşlardı. "Doktor Darnel biyoelektriksel nabız manipülasyonunun doğal içgüdülerin değiştirilmesinde başarılı olacağına inanıyor. Majesteleri'nin onayıyla ekibimiz önümüzdeki on iki ay boyunca Aylı denekler üzerinde incelemeler yapacak."

Channary ağzına bir kabak çiçeği kızartması atıp sihirbaza elini salladı. Yutkunduktan sonra parmak uçlarındaki yağları yaladı. "İyi. Tamam. Ne isterlerse yapabilirler."

"Hemen not ediyorum, Majesteleri." Haddon, raporuna göz atıp bir sonraki konuya geçti. Tekstil alanındaki verimi artıracak yeni bir buluş üzerinde çalışıyorlardı.

Levana, askerler hakkında daha çok şey bilmek istiyordu. Yeniden programlanan askerler konusu yıllardır duyduğu bir şeydi. Babası bu araştırmaları başlatalı on yılı geçiyordu ve ailelerden birçoğu bunu saçmalık olarak nitelendiriyordu. Ay yetenekleriyle değil, hayvansı içgüdüleriyle hareket eden bir ordu yaratmak onlar için tuhaf olduğu kadar canavarcaydı da.

Levana, babasının bu tanımdan hoşlandığını hatırlıyordu. *Canavar yaratıklar* yaratmak onun tam da istediği şeydi. Kral çabalarının meyvesini alamadan ölmüştü ve Levana bu projeye büyük bir ilgi duyuyordu.

Yarı insan - yarı hayvan askerlerden oluşan koca bir ordu. İnsani zekâya ve vahşi yırtıcıların içgüdülerine sahip erkekler. Şüphesiz savaşta bilinen ve tahmin edilen şekilde davranmayacaklardı. Düşmana terör estirmek için av ve hayatta kalma gibi en temel içgüdüleri kullanacaklardı.

Bu fikir Levana'nın omurgasında karıncalar dolaşmasına sebep oluyordu ama kötü anlamda değil. O hayvansı askerleri kontrol etme arzusu ağzını sulandırıyordu. Böyle bir güçle onu saray koridorlarında gölge gibi takip eden alayları bıçak gibi kesebilirdi. Artık kimse zavallı, çirkin prensesten söz edemezdi.

"İyi, iyi," diye mırıldandı Channary, Haddon'ın sözünü keserek. Tembelce esnedi. "Ne biliyorsanız onu yapın. Bugünlük bu kadar yeter. Daha fazla uzatma."

Joshua Haddon'ın Kraliçe'nin memleket meselelerine karşı ilgisizliğinden rahatsız olur gibi bir hâli yoktu. Ama Levana göz-

lerini devirmemek için kendini zor tutuyordu. Sık sık hayallere dalmasına rağmen çevresinde olup bitenleri de merak ediyordu. Ülkenin kalkınması için ortaya atılan fikirler ilgisini çekiyordu. Channary hiç zahmet etmeyip dinlense, bu tip meselelerle Levana ilgilense ne güzel olurdu.

Ama bunu teklif etse saraylılar gülmekten yerlere yatardı.

"Toplantımızı sona erdirmeden önce son bir meseleyi size danışmak isterim," dedi Haddon.

Channary iç çekti.

"Huzur içinde yatsınlar, eski hükümdarlarımız, Dünya ile görüşmelerimizde büyük faydasının dokunacağına inandıkları biyokimyasal bir silah geliştirme sürecindeydi. Şu anki düşmanlığımız ve aradaki iplerin her an kopabileceği göz önünde bulundurulduğunda bu silah daha da büyük bir önem kazanıyor."

"Yıldızlar aşkına." Channary kafasını arkaya atıp sıkıntıyla homurdandı. "Lafı bu kadar dolandırmana ne gerek var? Kısa kessene."

Saraylılar ellerini ağızlarına götürüp kıs kıs güldü.

Sihirbaz Haddon sırtını dikleştirdi. "Laboratuvarlarımızdan biri bulaşıcı bir hastalık yarattı. Henüz deneme imkânı bulamadık ama Dünyalılar için ölümcül olduğunu düşünüyoruz. Dünya'yla ilişkilerimiz giderek bozuluyor. Gelecek on yıl içinde bir müttefiklik anlaşması yapıp ticaret ilişkimizi yeniden canlandırmazsak durum daha da kötüleşecek. Kral Marrok böyle bir salgınla Dünya'nın direncini kırmamızın işe yarayacağına inanıyordu. Düşmanın nüfusunu azaltmamız da cabası."

Channary yerinden usulca doğruldu. "Babamın en doğru kararı verdiğinden eminim. Araştırmalarınıza devam edin."

"Değerli vaktinizden bir dakika daha rica edebilir miyim, Majesteleri?"

Channary oflayıp puflayarak tekrar yerine oturdu. "Efendim?"

"Bir de panzehir meselesi var."

Haddon başka bir açıklama yapmayınca Channary omzunu silkti.

"Bu hastalığı Dünya'ya düşüncesizce yaymak her ne kadar cazip bir fikir gibi görünse de, ben de dâhil birçok strateji uzmanı belirli bir yol izlememiz gerektiğini düşünüyor. Dünyalılar salgının onlara verilmiş bir ceza olduğuna inanmalı. Ve biz de onlara bu hastalığın panzehirini sunarsak ilerideki barış görüşmelerinde büyük bir üstünlük elde ederiz."

"Yani önce onları hasta edeceksiniz," dedi Channary tembelce, "sonra iyileştireceksiniz. Bu hayatımda duyduğum en saçma savaş taktiği."

"Hayır, değil," diye atıldı Levana. Yüzlerce saraylının dikkati bir anda ona çevrildi. Channary tahtından ona ateş püsküren gözlerle baktı. Levana sırtını dikleştirdi. Ablasının onu aşağılamasına izin vermeyecekti. "Salgının bizden kaynaklandığını bilmek zorunda değiller," dedi. "Bunun bir savaş taktiği olduğunu bile anlamayacaklar. Bir misilleme yapmaları riskini bertaraf ederek onları güçten düşürebiliriz." Levana gözlerini Haddon'dan ayırıp yine Channary'ye baktı. Ablasının gözlerinden kin akıyordu. Ama Levana bunu umursamadı. Channary'nin aksine, o bunun son derece iyi bir savaş taktiği olduğunu düşünüyordu. "Yeterince zayıfladıklarında, barış görüşmelerini başlatırız ve onlara bütün isteklerimizi kabul ettirebiliriz. Düşünsenize, panzehir elimizde olacak. Dünya'yı kasıp kavuran salgının teda-

visini önereceğiz onlara. Bu hem bir iyi niyet göstergesi olacak hem de panzehiri üretmek için kendi kaynaklarımızı kullandığımız için aramızdaki ticaret bizim lehimize güçlenecek. Bütün üretim ve dağıtım ağı elimizde olacak. Bundan sonra bize asla hayır diyemeyecekler."

"Biz de tam olarak bunu öneriyorduk," dedi Sihirbaz Haddon. "Genç prenses çok güzel dile getirdi."

Sözlerindeki iyi niyete rağmen, Levana kendini azarlanmış gibi hissetti. Bu toplantılardaki varlığı bile hoş karşılanmazken şimdi bir de *görüş* bildiriyordu.

"Potansiyelin ben de farkındayım," dedi Channary buklelerinden birini parmağına dolayarak. "Panzehiri geliştirmeye devam edebilirsiniz."

"İşte bu konuda bir sorunumuz var, Majesteleri."

Channary tek kaşını kaldırdı. "Olmasa şaşardım zaten."

"Panzehiri üretmenin bir yolunu bulduk ve mikroplar üzerindeki etkisini defalarca kontrol ettik. Ne var ki, bu panzehir yetenekten yoksun Aylılar'ın kan hücreleri kullanılarak geliştirildi."

"Kabukların mı?"

"Evet, Kraliçem. Kabuklar panzehir üretimi için gerekli antikorları taşıyor. Ama ne yazık ki, onlardan kan örneği almak bize oldukça vakit kaybettiriyor. Bir de maliyetli tabii. Biliyorsunuz, dış bölgelerdeki nüfusları epey dağınık. Kanlarını kopyalama çalışmalarımızda da henüz bir ilerleme kaydedemedik."

"O hâlde neden onları kafeslere kapamıyoruz? Annemle babamın suikastlarını öne sürebiliriz." Channary'nin gözleri parlamaya başlamıştı. "Hatta bence onları hapsetmenin başka açılar-

dan da bir sürü faydasını görürüz. Herkese kabukların ne kadar tehlikeli olduğunu söyleriz. Kraliyet onlara yıllardır müsamaha gösteriyor zaten. Gerekirse yeni bir kanun çıkarırız."

Sihirbaz Haddon kafasını salladı. "Bu akıllıca olur, Majesteleri. Sihirbaz Sybil Mira biyokimyasal araştırma ekibinde sarayın elçisi olarak bulunuyor. Kan örnekleri toplamak için bir proje başlatır ve onu başına geçiririz."

Uzun, bordo bir ceket giyen genç bir kadın sihirbazların arasından öne çıktı. Kuzguni siyah, parlak saçları iki kanat gibi yüzünü çevreliyordu. Kraliçe'nin maiyetindeki herkes gibi güzeldi ama saygın bir havası da vardı. Baş sihirbazın yanında bile duruşu ve hafif gülümsemesiyle kendini kimseden aşağı görmediği belliydi.

Levana onu hemen sevdi.

"Onaylıyorum. Sihirbaz... şey..."

"Sybil Mira, Kraliçem," dedi Haddon.

"Sybil Mira'yı sarayın resmi... Of, neyi olacaktı bu kadın?" Channary sıkıntıyla homurdandı. "Hah! Kabuk sorumlusu. Tamam, bundan böyle kabuklardan sen mesulsün. Herkesin iyiliği için onlarla istediğini yapmakta özgürsün." Channary yüzlerce, hatta binlerce ailenin hayatını sonsuza dek değiştirecek bu kararı verirken elini umursamazca salladı.

Toplantı bittiğinde sihirbazlar saygıyla eğildi. Channary'nin maiyeti onunla birlikte ayağa kalktı. Kraliçe salondan çıkmadan önce Levana'ya tatlı tatlı gülümsedi.

"Sevgili kardeşim," diye cıvıldadı. "Buraya gel, kardeşim." Levana kendini toplamadan önce hafifçe irkildi. Channary bunu fark etmiş miydi bilmiyordu. "Bu öğleden sonra terzi pro-

vam var," dedi ablası kayıtsızca. "Sen de gelsene. Belki seni şu... neşesiz elbiselerinden kurtarabiliriz."

Levana açık sarı elbisesine bakmadı bile. Bu rengin tenini daha da solgun gösterdiğini biliyordu. Fark edilme hevesi geçmişti. Channary güzelliği ve neşesiyle tanınabilirdi. Prenses Levana ise sarayda zekâsıyla saygı uyandıracaktı. Kraliçe, genç damat adaylarıyla oynaşırken o ülkesinin ihtiyaçlarını karşılayacaktı.

"Yeni bir elbiseye ihtiyacım yok, Majesteleri. İlgilendiğiniz için teşekkür ederim."

"Kendin bilirsin," dedi Channary. "Ama gel. Ben prova yaparken eşyalarımı tutarsın."

Levana az kalsın sıkıntıyla homurdanacaktı. Kendini tuttu.

Channary yanlarından geçerken sihirbazlarla asiller eğildi. Ablasını izleyen Levana bütün sarayın onu selamladığını hayal etti.

Sarayın koridorlarında Levana birden Evret'ı gördü. Onlara doğru yürüyordu. Kalbi deli gibi çarpmaya başladı ama Evret kısacık bir an Kraliçe'yi selamladı o kadar. Levana adamın bakışlarını yakalamaya çalıştıysa da, Evret yumruğunu göğsünden çeker çekmez yoluna devam etti. Yüzü bir heykel kadar ifadesizdi.

Birkaç adım sonra, Levana gizlice arkasına baktı. Sör Hayle diğer muhafızlardan biriyle nöbet değişiyordu. Öbür muhafızın hareketleri iyice yağlanan bir saat kadar hızlı ve pürüzsüzdü. Levana tam zamanında önüne döndü. Yoksa bir duvara çarpacaktı. Heyecanla yutkundu. Belki fırsatı değerlendirip elbisesinin içinde saklı kolye için teşekkür edebilirdi.

Evret'ın botlarının sesini duyabiliyordu. Varlığı onu kendine çekiyordu. Levana, onu kendisine bakarken hayal etti. Ensesinde

sıcacık bir ürperti dolaştı. Belki de boynunun zarafetini süzüyordu. Ya da gözleri daha aşağılara kayıyor ve...

Sarayın ana koridorundan Majesteleri'nin en üst kattaki dairesine doğru tırmanışa geçtiklerinde Levana'nın hisleri allak bullaktı. Channary asansöre binmeyi sevmiyordu. Bir keresinde, Levana'ya eteklerini toplayıp merdivenleri çıkarken kendini gerçek bir kraliçe gibi hissettiğini söylemişti.

Levana, ablasına diğer zamanlarda da sürekli eteğini toplamasının sebebi bu mu diye sormak istiyordu.

"Majesteleri?"

Channary duraksayınca Levana dengesini kaybederek hafifçe sendeledi. Döndüğünde kendi yaşlarında bir kız gördü. Üzerinde basit bir kılık vardı. Nefes nefese kalmış, yanakları kızarmıştı. Gevşek topuzundan asi saç tutamları fışkırıyordu.

"Küstahlığımı mazur görün, Kraliçem," dedi kız ve bir dizinin üzerine düştü.

Channary tiksintiyle tısladı. "Bana bu kadar gayriresmi bir tavırla yaklaşmaya nasıl cüret edersin? Seni kırbaçlatayım da Kraliçe'ye saygısızlık etmek neymiş gör."

Kız korkuyla titredi. "Be-be-ben özür dilerim," diye kekeledi ilk seferinde duyulmamış gibi. "Beni AR-C'deki tıp merkezinden Doktor Connor yolladı. Acil bir mesajı..."

"Ben seni kim yolladı diye sordum mu?" dedi Channary. "Ya da bunun beni ilgilendirdiğine dair bir imada bulundum mu? Her önüme gelenle konuşacağımı mı sanıyorsun? Bana sesini duyurmanın başka yolları var. Muhafızlar, götürün bu densiz kadını. Gözüm görmesin."

Kızın gözleri irileşti. "Ama..."

"Yıldızlar aşkına," dedi Levana. "Ne istiyorsa bana söyleyebilir. Sen provana geç kalma. Belli ki, seninle konuşabilmek için kendini paralayan bir kızı dinlemekten daha önemli."

"Benimle halkımın önünde nasıl böyle konuşursun?" diye tısladı Channary.

Levana yumruklarını sıkmamak için eteğini düzeltir gibi yaptı. "Amacım size saygısızlık etmek değildi, Majesteleri. Sadece eğer bugün çok yoğunsanız, devlet işlerinde size yardımcı olmayı teklif ediyordum." Hâlâ dizinin üzerinde duran kıza işaret etti. "Söyle, nedir mesajın?"

Kız yutkundu. "Şey, efendim. Muhafızlarınızdan Sör Evret Hayle'in karısı doğum yapıyor. Doktor şeyden korkuyor... Sör Hayle'in hemen gelip karısını görmesi gerekmiş."

Biri Levana'nın kaburga kemiklerini sıktı sanki. Ciğerlerindeki bütün hava boşaldı. Arkasını döndüğünde Evret'ın yüzünün dehşetle çarpıldığını gördü.

Ama sonra Channary gülmeye başladı. "Hay aksi. Sör Hayle'in nöbeti daha yeni başladı. Karısı işi bitinceye kadar beklemek zorunda. Gel, Levana. Gidelim." Eteklerini toplayıp merdivenleri çıkmaya başladı.

Evret'ın gözleri kızdan -belki de bir hemşire ya da doktorun asistanıydı- Kraliçe'nin sırtına kaydı. Koridorun ortasına kök salmış gibiydi. Şimdi gitmesi hükümdarının kati bir emrine karşı gelmek anlamına gelirdi. Bu da onu bir hain gibi gösterirdi ve Levana nasıl bir ceza alabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

Ama kararsızlığı yüzünden okunuyordu. Kim bilir kendini nasıl çaresiz hissediyordu?

Dahası, Levana'nın merakı içini kemiriyordu. Her gün yüzlerce bebek zahmetsizce doğuyordu. Acaba şimdi sorun neydi? Solstice'in ne kadar bitkin göründüğünü hatırladı.

"Abla?" dedi bir adım öne çıkarak.

Channary merdivenin tepesinde duraksadı.

"Ben şehre iniyorum. Sör Hayle de bana eşlik edecek."

Ablası nefretle ona döndü. Levana sırtını dikleştirip ona küstahça baktı. Sonrasında başına gelecekleri tahmin edebiliyordu. Ama Channary herkesin içinde emirlerine ikinci kez karşı gelinmesini göze alamazdı. Ve bu şekilde Evret'ın sorumluluğunu da üzerine alıyordu. Bir muhafız, prensesinin buyruklarını yerine getirmek zorundaydı.

Bu gergin an sonsuza dek uzadı sanki. Levana bekledi ve aralarındaki mesafeye rağmen Evret'ın kalp atışlarını duyduğunu hayal etti.

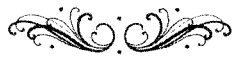
"Pekâlâ," dedi Channary sonunda. Sesi lakayttı. Sanki aralarındaki bütün gerginlik bir anda sona ermişti. Ama Levana, ablasının rol yaptığını biliyordu. "Yolunuz Göl Bulvarı'na düşerse bana şu yeşil elmalı kurabiyelerden alıverin," dedi Channary.

Sonra saçlarını savurarak yoluna devam etti.

Levana o an, bir süredir nefesini tuttuğunu fark etti. Başı dönüyordu.

Channary tamamen gözden kaybolduğunda Evret baston yutmuş gibi dimdik durmaktan vazgeçti. Omuzları çökerken, "Karım," diye mırıldandı. Levana'nın yanından geçip hemşireyi ayağa kaldırdı. Fazlasıyla endişeliydi ama bunu bekler gibi de bir hâli vardı. "Karım nasıl?"

Hemşire hâlâ Kraliçe'yle konuşmasının etkisindeydi. Bir an duraksadı. Sonra yüzüne belirgin bir şefkat çöktü. "Acele etmeliyiz."

HEMŞİREYLE EVRET TIP MERKEZİNİN BEMBEYAZ koridorunda yollarına devam ederken Levana bekleme odasına girdi. Bir kapının önünde duraksadıklarını gördü. Evret'ın yüzü o kadar endişeliydi ki, bir an ona sarılıp bütün dertlerini unutturmak istedi. Sonra hemşire kapıyı açtı ve Levana içeriden gelen acı çığlıkları duydu. Evret odaya girip kapıyı arkasından kapadı.

Karısı ölüyordu.

Hemşire fazla bir şey söylememişti ama Levana bunu hissediyordu. Evret, karısına veda edebilsin diye apar topar çağrılmıştı. İşin tuhafı, Evret üzüntüden perişan olmasına rağmen hiç de şaşkın değildi. Belki Solstice hastaydı. Ya da hamileliği baştan beri sorunluydu.

Levana, Solstice'i cenazede ilk gördüğü anı düşündü. Porselen bir vazo kadar kırılgan görünüyordu. Taziye sırasında ilerlerken Evret nasıl da endişeliydi.

Levana odada aşağı yukarı dolanmaya başladı. Duvardaki hologram ekranında sessiz bir dizi oynuyordu. Oyuncular süslü maskeler ve kostümlerle kendilerini zarif bir dansa kaptırmıştı. Bu görüntü, bekleme odasının ıssızlığıyla tuhaf bir tezat oluşturuyordu.

Levana saraydan nadiren çıkardı ve şimdi taç giyme töreninden beri benimsediği sihri kimsenin tanımamasından mem-

nundu. Görünmez Prenses. Hayalet kız. Burada herhangi biri olabilirdi. Tıp merkezi fazla büyük değildi. Artemisia'da kimse kolay kolay hasta olmazdı. Hastaneler kırık kemikleri iyileştirmek, yaşlıların ölümünü kolaylaştırmak ve tabii doğum içindi.

Tıp merkezi küçük olmasına rağmen yoğundu. Çalışanlar koridorlarda koşuşturuyor ve sayısız kapının ardında gözden kayboluyordu. Ama Levana yalnızca Evret'ı düşünüyordu. O kapının ardında neler olduğunu.

Karısı ölüyordu.

Evret yalnız kalacaktı.

Levana bunu düşünmesinin yanlış olduğunu bilse de kalbine söz geçiremiyordu.

Bu onların kaderiydi.

Olması gerekendi.

Evret'ın cenazedeki güzel sözleri. Doğum günündeki bakışları. Küçük Dünya kolyesi. *Dostunuz ve en sadık hizmetkârınız.*

Bu sözlerden bir anlam çıkarmalı mıydı? Evret da onu arzuluyor olabilir miydi? Belki bundan sonra hislerini açıkça dile getirirdi.

Evret evlilik kurumunun kutsallığına inanacak türden bir erkekti. Başka birine karşı bazı hisler beslese bile evliyken bunu asla belli etmezdi. Ama şimdi önlerinde hiçbir engel kalmamıştı. Evret onun olabilirdi.

Levana bu düşünce karşısında zevkle ürperdi.

Acaba çok bekler miydi? Prensesine açılana dek kaç gün karısının yasını tutardı?

Beklemek bir işkenceden farksız olacaktı şüphesiz. Levana ona aynı anda hem sevmenin hem de karısının yasını tutmanın

mümkün olduğunu gösterecekti. Onu asla yargılamayacaktı. Kaderlerinde birbirlerinin olmak vardı. Başka ne yapabilirlerdi ki?

Karısı ölüyordu işte. Yıldızlar birlikteliklerini bu yolla kutsuyordu.

Koridordaki kapı açıldı.

Levana davet beklemeden hemen o tarafa doğru yürüdü. Merak ve endişe iç içe geçmişti. Tam kapıya gelmişti ki, odadan dışarı bir sedye fırladı. Levana onunla çarpışmamak için yana çekildi.

Sıradan bir sedye değildi bu. Bir yaşam destek ünitesiydi. Mavi tabanında yatan bebek kollarını kafasının üzerine doğru savurarak ağlıyordu. Gözleri henüz açılmamıştı.

Levana birden ona dokunmak için müthiş bir istek duydu. Parmağını şu ufacık ellerde gezdirmek istedi. Kafasının narin derisinden fışkıran bebek saçlarını okşamak.

Ama sonra bebek hızla gözden kayboldu.

Levana tekrar kapıya döndü. Evret muhafız üniforması içinde karısının üzerine eğilmişti. Levana beyaz bir battaniye gördü. Ve kanlı çarşaflar. Bir hıçkırık duydu.

Kapı kapandı.

Evret'ın hıçkırığının sesi Levana'nın kulaklarında yankılanmaya devam etti. O hazin inleyiş kafasının içinde oradan oraya zıpladı durdu.

BİR SAAT DAHA GEÇTİ. LEVANA HÂLÂ BEKLEME odasındaydı. Sıkılmaya başlamıştı. Onu Evret'tan ayıran kapının

önünden defalarca geçti ama Evret hiç dışarı çıkmadı. Acıkmaya da başlamıştı. Bir kişiye kimliğini verse etrafında pervane olurlardı. Bunu bilmek daha azını istemesine sebep oluyordu. Midesini kemiren sancıya aldırmamaya çalıştı.

En sonunda, koridorlarda dolanmaya başladı. İnsanlar yanından geçerken sırtını duvarlara yapıştırıp bekliyordu. Yeni doğan odasını kolayca buldu. İçeri süzülüp camın arkasından bebeklere baktı. Diğer tarafta onlarla ilgilenen bir hemşire vardı.

Gözleri Evret'ın çocuğunu aradı. İşte oradaydı. Onu yatırdıkları şeffaf kutunun yanma bir etiket yapıştırmışlardı.

Hayle
3 Ocak 109 Ü.Ç. 12:27
Cinsiyeti: Kız
Kilosu: 3,1 kg
Boyu: 48,7 cm

Evret'ın bir kızı olmuştu demek. Teni babasınınki gibi esmer, yanakları meleklerinki kadar yuvarlak ve pürüzsüzdü. Tüy gibi incecik saçları kafasının etrafında bir nur halesi oluşturuyordu. Artık ağlamıyordu. Huzur içinde uyurken minik göğsü inip kalkıyordu. İnanılmayacak kadar küçüktü. İnsanı korkutacak kadar narin.

Levana bir sürü bebek görmüştü ama bu en güzeliydi.

Bir tek onun sarıldığı battaniye hastanenin standart mavisinden değildi. Yumuşacık, pamuklu kumaş ışıltılı bir manzara resmi oluşturacak şekilde altın ipliklerle işlenmişti. Levana önce burayı Ay Ülkesi sandı. Biyo-kubbelerin ötesindeki ıssız top-

raklar. Ama sonra yapraksız ağaçların siyah gövdelerini fark etti. Bebeğin ayaklarına yakın bir yerde karların üzerinde kırmızı eldivenler vardı. Levana'nın çocukluğunda dinlediği masallardan fırlamış bir manzara gibiydi. Burası Dünya'ydı. Ay Ülkesi'nin asla tecrübe etmediği soğuk ve karanlık bir mevsimde Dünya böyle görünüyor olmalıydı. Solstice bunu ne düşünerek yapmıştı acaba?

Zira bu kesinlikle Solstice Hayle'in elinden çıkmış bir battaniyeydi.

Levana başını eğip bebeğin onun olduğunu hayal etti. Bu işlemeyi yapmak için saatlerce uğraştığını. Yorgun ve gururlu bir anne adayı olmak nasıl bir şeydi acaba? Vakti geldiğinde kendi içinden çıkan sağlıklı bir bebeğe bakmak?

Sihri farkında olmadan değişti. Levana, Solstice Hayle oldu. Sevilen eş, mutlu anne. Bu kez karnı şiş değildi. Aksine, incecik, dal gibi bir genç kadındı. Parmağını cama dayayıp bebeğin yüz hatlarını takip etti.

Sonra bir gölge fark etti. Camdaki kendi yansımasını.

Gözlerini kırpıştırdığında sihir dağıldı. Levana elleriyle yüzünü örterek cama arkasını döndü.

O görüntü uzun süre gözlerinin önünden gitmedi. Solgun tenini, balmumu saçlarını ve buz gibi mavi bakışlarını geri kazanması da kolay olmadı.

"Buradan kızınıza bakabilirsiniz," dedi bir ses koridordan.

Evret yeni doğan odasına girdiğinde Levana arkasını döndü. Evret bir kâbustan yeni uyanmış gibi görünüyordu. Gözleri kan çanağı gibiydi. Bir an sanki göremedi onu. Ya da buraya yakıştıramadı.

Levana yutkundu.

Evret'ın bakışları bir tanıma hissiyle gölgelendi. Hemen başını eğdi. "Majesteleri. Hâlâ burada olduğunuzu bilmiyordum." Bir an duraksadı. "Ama yalnız gidemezdiniz tabii. Sizi beklettiğim için özür dilerim."

"Mühim değil. İstesem çağırırdım..."

Ama Evret artık ona bakmıyordu. Gözleri kızına kenetlenmişti. Parmaklarını cama dayadığında yüzü derin ve karmaşık hislerle allak bullak oldu.

Hüzün ve yalnızlığın yanında sevgi de vardı. Tarifsiz bir sevgi. Levana'nın nefesi kesildi.

Evret'ın ona böyle bakması için neler vermezdi.

"Bana iyi olacağını söylediler," dedi Sör Hayle.

Levana cama özellikle dönmüyordu. Yine sihrinin kontrolünü kaybedeceğinden korkuyordu. Gerçek yüzünü görürse Evret belki de istemezdi onu.

"Çok güzel bir bebek," dedi.

"Olağanüstü," diye mırıldandı Evret.

Levana cesaretini toplayıp onun profiline baktı. Dolgun dudaklarına, alnının kıvrımına. "Size benziyor," dedi.

Evret Hayle uzun süre cevap vermedi. Levana ona bakarken o da küçük kızına baktı. "Büyüdüğünde annesine benzeyeceğinden eminim," dedi sonra. Bir an duraksadı. Levana, adamın boğazının gerildiğini gördü. "Annesi..." Evret cümlesini bitiremedi. Ellerini ağzına götürdü. Parmaklarını kenetledi. "Ben... Keşke her şey farklı olsaydı. Kızım annesiz büyüyecek. Haksızlık bu."

Levana ona dokunmak istiyordu. Acılarını gidermek. "Böyle söylemeyin," diye fısıldadı ve kısa bir tereddüdün ardından elini

Evret'ın koluna koydu. Sör Hayle kolunu çekmeyince sevindi. "Hayatta hiçbir şey boşuna olmaz," dedi. "Bak, sana ne güzel bir çocuk verdi. Görevini yerine getirdi."

Evret'ın birden geri çekilmesiyle sözlerindeki duygusuzluğu fark etti. Evret ona hayretle bakıyordu şimdi. Levana utançla kızardı.

"Ben... öyle demek istemedim. Yalnızca... bebeğinin ve senin önünde koca bir hayat var. Şimdi canın yanıyor ama gelecekten ümidini kesme. Daha ne mutlu günler göreceksin."

Evret suratını buruşturunca Levana yanlış konuştuğunu anladı. Onu rahatlatmaya çalışırken giderek batıyordu. İyi ama birinin ölümüyle yıkılmanın ne demek olduğunu bilmiyordu ki. O hiç tatmamıştı bunu.

Hem gelecekte neler olacağı da gün gibi ortadaydı. Belki Evret şimdi üzüntüden göremiyordu ama bir gün Levana'yı sevecekti. Onunla mutlu olacaktı.

"Bir arkadaşımı aradım. Saray muhafızlarından, Garrison Clay'i. Karısıyla buraya bana yardıma gelecek. Şey için..." Derin bir nefes aldı. "Cenaze için hazırlanmamız gerek. Tabii bebekle de ilgilenilmesi lazım." Boğazını temizledi. "O sizi saraya geri götürebilir. Korkarım durumum size layığıyla hizmet etmeme uygun değil, Majesteleri."

Levana'nın omuzları düştü. Evret'la saraya döndüğünde olabilecekleri az hayal etmemişti. Sör Hayle onu dairesine götürecek ve birden artık evli olmadığını fark edecekti.

Levana'nın hayallerinde onu burada ağlarken bırakacağı yoktu.

"İsterseniz, kalabilirim," dedi yine resmileşerek. "Sizi teselli..."

"Majesteleri, lütfen. İyi niyetiniz için teşekkür ederim ama siz benim üzüntümle canınızı sıkmayın lütfen. Hatta keşke beni böyle görmeseydiniz hiç."

"Ah!" Levana, adamın ne demek istediğini anlamaya çalıştı.

"Size teşekkür etme fırsatım olmadı," dedi Sör Hayle. "Benim için Majesteleri'ne karşı geldiniz. Size daima minnettar olacağım."

Levana dayanamadı. "Elbette," dedi. "Senin için her şeyi yaparım."

Sör Hayle ona hayretle baktı. Biraz paniklemiş gibiydi. "Teşekkür ederim, Prensesim. Ben yalnızca basit bir muhafızım. Bu sözleri sizden duymak büyük bir şeref."

"Sadece bir muhafız değilsiniz. Belki de benim tek dostumsunuz."

Sör Hayle, Levana'nın anlam veremediği şekilde yüzünü buruşturdu.

Levana sesini alçalttı. "En azından, bana doğum günümde bir hediye vermeyi yalnızca siz düşündünüz."

Sör Hayle'in acılı bakışları belli belirsiz bir şefkatle yumuşadı. Levana kolyeyi elbisesinin içinden çıkardı. Onu görmek Evret'ı daha da üzmüş gibiydi. "Daha hiç boynumdan çıkarmadım, biliyor musunuz?" dedi Levana. "Bu kolye benim için bütün kraliyet mücevherlerinden daha değerli. Hatta Ay'daki diğer her şeyden."

Evret Hayle derin bir iç çekerek uzanıp minik, gümüş dünyaya dokundu. Sonra onu avuçlarının arasına aldı.

Levana, Sör Hayle onun kalbini avuçlamış gibi mutlulukla ürperdi.

"Siz iyi bir genç hanımsınız," dedi Evret. "Bir prensesin takıp takabileceği en değerli mücevherlere layıksınız. Beni arkadaşınız olarak görmenizden onur duydum."

Levana, adamın onu öpeceğini sandı ama Sör Hayle ellerini çekip yine cama döndü.

Levana'nın kalbi deli gibi çarpıyordu. Yanakları kızarmıştı. Sihrini aralayarak bunun görünmesine izin verdi.

"Ben Channary gibi değilim," dedi. "Ondan çok farklıyım. Pahalı mücevherler istemem. Ben çok daha değerli şeylerin özlemini çekiyorum."

Sör Hayle'e yaklaştı. Omzu onun koluna değiyordu. Sör Hayle belli belirsiz yana çekildi.

Adam yas tutuyor, diye hatırlattı Levana kendine. Uygun bulduğu şekilde davranıyor.

Ama Levana'nın kanı kaynıyordu. Sör Hayle onu hemen şimdi kollarına almazsa kalbi kaburgalarının arasından fırlayacaktı sanki.

Dilini alt dudağında gezdirdi. Vücudunun şahlanan arzularına gem vurmakta güçlük çekiyordu. "Sör Hayle... Evret..." En çılgın hayallerinde bile bu ismi bu kadar şehvetle fısıldamamıştı. Ona usulca yaklaştı.

Ama Sör Hayle yine geri çekildi. Sesi belirgin şekilde sertleşti. "Bana kalırsa lobide beklemeniz daha uygun olur, Majesteleri."

Adamın aniden değişmesi Levana'yı kendine getirdi. Yavaşça ondan bir adım uzaklaştı.

Daha karısı yeni öldü. Yasını tutacak tabii.

"Ben... özür dilerim. Büyük bir üzüntü yaşadınız. Atlatmak kolay değil."

Sör Hayle'in ifadesi yumuşadıysa da ona bakmadı. "Biliyorum. Yardımcı olmaya çalışıyorsunuz. Ama lütfen, Majesteleri. İzin verin, biraz yalnız kalayım."

"Ah, elbette. Çok iyi anlıyorum." Hiçbir şey anladığı yoktu aslında.

Yine de sırf o istediği için odadan çıktı. Onun için her şeyi yapardı. Belki acısını anlayamıyordu ama Evret Hayle iyi bir adamdı ve Solstice çok şanslıydı.

Az kaldı, diye söylendi Levana. Hayatı değişiyordu. Belki yakında o da şanslı bir kadın olurdu.

GECE GÜNDÜZ ONU HAYAL EDİYORDU. ABLASI yeni sipariş ettiği elbiseler üzerine o can sıkıcı konuşmalarından birini yaparken Evret'ın onun elini tuttuğunu. Sihirbazlar, Channary'ye asla anlamayacağı konuları rapor ederken Evret'ın odanın karşısından onu sevgiyle süzdüğünü. Her gece yatağa birlikte girecekler, Evret onu kaslı kollarına alıp boynuna ılık öpücükler konduracaktı.

Levana her sabah onunla kalkıyordu.

Ne zaman göz ucuyla bir kraliyet üniforması yakalasa heyecanla o tarafa dönüyor ve genellikle onu uzaktan takip eden aptal muhafızları görüyordu.

Üç gün geçti. Sör Hayle'in resmi yas izni bitti. Ama adam hâlâ ortada yoktu. Sonra bir hafta daha geçti.

Belki de karısının cenazesiyle ilgilenmek ve bebeğiyle vakit geçirmek için fazladan izin almıştı. Levana sabırla bekledi. Ona

kendini toplaması için zaman tanıdı. Er geç gelecekti nasıl olsa. Ona koşacaktı. Onu ne kadar özlediğini, belki de uzun bir aradan sonra onu görünce anlayacaktı.

Levana geceleri yatağında hep onunla yattığını hayal ediyordu.

Sör Hayle yatak odasına kadar gelip dizlerinin üzerine çöküyor ve aşkını ilan ediyordu. Dudaklarını tatmadan geçecek bir ömre yazık olacağını söylüyordu.

Mutlu bir aile olacaklardı. Evret'la sarayın kreşine el ele gideceklerdi. O küçük, tatlı kız kucağına gelip kollarında uyuyakalacaktı. Evret onları gururla izleyecekti.

Onlar birbirleri için yaratılmıştı.

Levana onun hayatının aşkı olmak için doğmuştu.

Bir hafta daha geçti. Evret hâlâ yoktu. Levana'nın özlemi giderek artıyordu.

Sonra bir gün uzun ve yorucu bir gündüzün ardından, akşam hayalleri gerçek oldu.

Dairesinin kapısı çalındı ve Sör Evret Hayle'in huzuruna çıkmak için beklediği haber verildi.

Levana, Ay Ülkesi'nin erken koloni dönemiyle ilgili bir belgesel izliyordu. Hemen ekranı kapayıp hayalet kız sihrine büründü.

"Evret!" diye bağırdı kalbi deli gibi çarparak.

Sör Hayle bu samimi karşılamadan ötürü şaşırarak bir adım geri çekildi. Kollarında siyah ve altın rengi kumaştan bir bohça vardı.

Yanında iki ifadesiz suratlı muhafız dikiliyordu.

"Majesteleri," dedi Evret eğilerek.

"Gel, lütfen. Seni gördüğüme öyle sevindim ki. Günlerdir seni düşünüyordum. Bize çay getirin."

Sör Hayle hâlâ eşikten geçmiyordu. "Teşekkür ederim, Majesteleri. Ben yalnızca görevime döndüğümü haber vermek istedim. Size bunu getirdim."

Levana duraksadı. Demek görevine dönmüştü? O hâlde gerçekten izindeydi. Levana birden rahatladı. Sör Hayle'in ondan kaçtığından korkuyordu. Öte yandan, iki hafta boyunca karısının yasını tutmasına sinir olmuştu.

"Saçmalama," dedi kapıyı iterek. "Nöbetine gecikmeyi dert ediyorsan meraklanma. Seni lafa tuttuğumu söylerim. Lütfen, gir. Seni çok öz... Merak ettim."

Evret hâlâ bocalıyordu.

"Sör Hayle. Lütfen. İlla emretmemi mi istiyorsunuz?" Levana güldü, ama Sör Hayle'in ifadesi daha da ciddileşti. Yine de içeri girdi. Kafese kapatılan bir hayvan gibi korkuyla karışık bir merakla süzdü odayı.

Levana arkasından kapıyı kapadı. Avuçları terlemişti.

"Otursana," dedi. "İzinde olduğunu bilmiyordum. Gerçi nasıl olduğunu merak ediyordum ama..." Bacaklarının titrediğini fark edince bir divana çöktü. Evret ne yaklaştı ne de oturdu.

Levana, adamın huzursuzluğunu fark etmemiş gibi davranıyordu. Oysa o kadar belliydi ki.

Kendi huzursuzluğu da artmıştı. Binlerce hayali aklına geliyordu. Hepsi böyle başlıyordu. Ama bu gerçekti işte. Evret buradaydı.

"Eee, anlat bakalım. Görüşmeyeli neler yaptın?"

Sör Hayle'in suratında yumruk yemeye hazırlanan bir adamın ifadesi vardı. Bakışlarını Levana'nın arkasındaki tabloya dikti.

"Majesteleri anlayış gösterip merhum eşimin cenazesiyle ilgilenebilmem için bana izin verdi. Ayrıca biliyorsunuz, eşimin bir dükkânı vardı. Orayla da ilgilenmem gerekti. Biten işlerini satıp dükkânı toparladım."

Levana'nın ağzı şaşkınlıktan *O* şeklini aldı. Biri öldüğünde yapılması gerekenleri hiç düşünmemişti. Annesiyle babasının ölümünden sonra sihirbazlarla hizmetkârlar bütün işleri halletmişti.

"Be-ben özür dilerim," diye kekeledi. "Sıkıntılı günler geçirdin tabii."

Sör Hayle kafasını salladı.

"Çocuğun nasıl?"

"İyi, Majesteleri. Teşekkür ederim." Derin bir nefes alıp kollarındaki kumaş yığınını ona uzattı. "Bunu almanızı istiyorum."

"Teşekkür ederim, Evret. Ama nedir o?"

Levana ellerini uzatmayarak onu yakınına çekebileceğini ümit etti. Hatta belki yanına otururdu. Ve nihayet gözlerine bakardı.

Evret bunları yapmak yerine kumaşı açıp yere serdi. Solstice'in işlediği yorgandı. Üzerinde Dünya resmi olan.

Levana hafifçe inledi. Yorgan hatırladığı kadar çarpıcıydı. Hatta belki daha bile fazla. Kraliyet sarayının bu şık odasında yerini bulmuş gibiydi.

"Bunu Sol yaptı," dedi Evret kederle. "Ama siz bunu zaten biliyorsunuz."

Levana, Dünya'nın ışıltılı parçalarını bir süre süzdükten sonra bakışları yine Evret'ın yüzüne kaydı. "Olağanüstü bir parça. Ama bunu bana neden verdiğini anlayamadım."

Evret yüzünü buruşturdu. Duygularını inatçı bir kararlılıkla gizliyordu. "Karım bana dükkânına geldiğinizi söylemişti. Bunu beğenmişsiniz." Yutkundu. "Sol yorganın sizin olmasını isterdi. Siz benim olduğu kadar onun da prensesiydiniz. Ayrıca size minnetimi bu şekilde gösterebileceğimi düşündüm. Majesteleri'ni ikna etmeseydiniz, karıma veda..." Cümlesinin devamını getiremedi. "Bunun benim için ne demek olduğunu bilemezsiniz."

Levana hafifçe öksürerek yorgana baktı. Onda tek bir kusur bile bulamıyordu. Tasarımı ve işçiliği mükemmeldi. Evret'ın yorganı ona vermesi fikri de hoşuna gitmişti. Ne var ki, bunu ölen karısı işlemişti. Levana el emeği göz nuru bu yorgana bakarken hep hüzün duyacaktı.

Ayağa kalktı. "Benim başka bir fikrim var," dedi. "Tabii senin için de uygunsa. Bunu senin adına güvenli bir yerde saklayacağım. Büyüdüğünde kızına veririz. Tamam mı? Bence annesinden kalan böyle değerli bir hatıra onun olmalı."

Evret'ın gözleri hayretle irileşti. Sonra yüzüne yumuşak ve biraz da kararsız bir gülümseme yayıldı. "Ben... ne diyeceğimi bilemiyorum. Teşekkür ederim, Majesteleri." Hislerini kontrol etmek istercesine dudaklarını birbirine bastırdı. "Çok naziksiniz. Siz gerçekten iyi birisiniz."

Levana başını iki yana salladı. "Lütfen, Evret. Ben bunu teşekkür beklediğim için yapmıyorum."

Evret'ın kolları gevşediğinde yorgan yere biraz daha yayıldı. "Öyleyse izin verin, sizin dostunuz olayım. Gerçi benim gibi

basit bir muhafız böyle bir şerefi hak eder mi, yoksa cüretkârlık olarak mı görürsünüz, bilmiyorum."

Gülümsemesi o kadar anlamlıydı ki, Levana başını çevirdi. Yanakları alev gibiydi. Kalbi bir volkan olmuş, damarlarına kızgın lavlar püskürtüyordu.

"Hayır, Evret," dedi. "Ben seni basit bir arkadaş olarak görmüyorum."

Sör Hayle'in gülümsemesi donup kaldı. Panikle kaşını kaldırdı. "Majesteleri, ben..." Başını iki yana salladı. "Buraya gelişimi yanlış anlamanızı..."

"Evet?" dedi Levana ona doğru bir adım atarak.

"Demek istediğim... size yanlış bir izlenim vermek istemem," dedi Evret sözlerini tatlı bir gülümsemeyle yumuşatarak. "Siz iyi ve dürüst bir genç kızsınız. Bazen aklınız karışabiliyor ama özünüzde hep iyi niyetli olduğunuzu biliyorum. Yalnız olduğunuzu da biliyorum. Siz diğer saraylılar gibi değilsiniz."

Levana acıyla sarsıldı. Tabii ya. Sör Hayle her şeyi biliyordu. Channary'nin onunla alaylarına ve saraylıların gizli kahkahalarına kaç kez tanık olmuştu.

"Sizin bir arkadaşa ihtiyacınız var. Dilerseniz, size bu konuda yardım edebilirim. Ne zaman başınız sıkışsa bana gelebilirsiniz." Yorganın bir ucunu bırakarak yüzünü ovuşturdu. "Size duyduğum ilginin yanlış anlaşılmasını asla istemem. Yoksa sizinle asla..."

"Neden?" diye atıldı Levana. "Bana karşı hislerin olamaz mı? Yoksa tenezzül mü etmezsin buna?"

Evret irkildi. "Ben size değer veriyorum, Prensesim. Eğer konuşacak, yanında gerçekten kendiniz olabileceğiniz birini arıyorsanız size daima desteğe hazırım."

Levana alt dudağını kemirdi. Ondan duymayı bekledikleri bunlar değildi elbette ama Sör Hayle o kadar iyi bir adamdı ki Levana'nın içinden ağlamak geliyordu. Gözleri dünyanın kıtalarına kaydı. Altın iplikler odanın ışığında parlıyordu. Derin bir nefes aldı.

"Bana değer verdiğini biliyorum. Bu koca sarayda beni umursayan bir sen varsın zaten." Acıyla gülümseyerek Sör Hayle'in gözlerinin içine baktı. "Önce kolye, sonra yorgan. Neredeyse bütün dünyayı ayaklarıma sereceksiniz, Sör Hayle."

Evret başını salladı. "Ben yalnızca minnetimi göstermek istiyorum."

Levana ışıltılı bir gülümsemeyle ona yaklaştı. Çıplak ayakları Antarktika ve Atlantik Okyanusu'nun üzerinde kayarcasına ilerledi. "Emin misin?" diye sordu Channary'nin erkeklerin yanında takındığı baştan çıkarıcı tavırları taklit ederek. "Buraya yalnızca bunun için geldiğinden emin misin?"

Sör Hayle gözlerini Levana'nın ayaklarına dikti. "Majesteleri, ben..."

"Bak sana ne diyeceğim, benim aklım karışık değil, Evret. Yalnız da değilim." Yorganın üst kenarını tuttu. Evret hemen elini çekti. Levana yorganı usulca bıraktığında Sör Hayle'in yüzü telaşla kasıldı.

Evret tam geriye doğru bir adım atacaktı ki, Levana sihriyle onu yerine mıhladı. "Ne yapıyorsunuz?" dedi Sör Hayle dehşetle.

"Ben sana âşığım."

Sör Hayle'in endişesi duyduklarıyla birkaç kat daha arttı. "Majesteleri, lütfen..."

"Biliyorum. Kısa bir süre öncesine kadar evliydin ve karını çok seviyordun. Bunu anlıyorum. Ama karın öldü ve ben buradayım. Bu bizim kaderimiz, Evret. Hayatta hiçbir şey boşuna olmaz."

Evret'ın ağzı beş karış açık kalmıştı. Onu tanıyamıyor gibiydi. Sanki beş dakika önce ona şefkatle gülümseyen ve tüm o güzel sözleri söyleyen adam o değildi. Gerçek duygularını ifade eden o değildi sanki.

Arkadaşlıkmış!

Hadi canım! Önce kolye, sonra yorgan. Ta dairesine kadar gelişi.

Sadece arkadaş olmak isteyen bir erkek böyle mi yapardı? Evret onundu. Levana da Evret'ın.

Levana ona doğru bir hamle daha yaptığında Evret ellerini kaldırdı.

"Lütfen," diye tısladı. Kapının dışındaki muhafızların duymasından endişelendiği için alçak sesle konuşuyordu. "Korktuğum başıma geldi. Bana karşı," -bir an doğru kelimeyi bulmak istercesine duraksadı- "duygularınız olduğunu biliyorum, Majesteleri. Bu ilgi koltuklarımı kabarttı ama..."

"İstersen o olurum," diye önerdi Levana. "Daha kolay olacaksa..."

Sör Evret'ın kaşları çatıldı. "Ne?"

"Ne kadar yetenekli olduğumu biliyorsun. Seni bile inandırdım."

"Siz neler..."

Solstice Hayle'in görünümüne bürünmesi bu kez daha kolay oldu. Levana kadını hafızasına kazımıştı. Uzun, siyah saçlarının

ucundaki ağır bukleden kaşlarının kavisine dek her detayı hatırlıyordu.

Evret dikildiği yerden kıpırdayamasa da, ondan kurtulmak için debelenmeye başlamıştı. "Prenses, lütfen."

"İstediğin bu değil mi? Böylece ikimize de sahip olabilirsin. Karın olabilirim. Çocuğunun annesi. İnsanlar onun öldüğünü bile unutur. Sadece sen, ben ve bebek mükemmel bir aile oluruz. Düşünsene, Evret. Bir prens olacaksın. Muhafızlıktan daha iyi değil mi? Hem..."

"Yeter!"

Levana hayretle sustu. Evret'ın ses tonu içini yaktı. Sör Hayle ondan kaçmaya çalışırken nefes nefese kalmıştı. Levana onun düşeceğinden korktu. Kaşlarını çatarak sihri geri çekti. Sör Hayle duvara doğru geriledi.

"Lütfen, kendi hâlinize dönün," diye yalvardı. "Anlamıyorsunuz. Beni ne kadar üzdüğünüzün farkında değilsiniz."

Levana'nın utancı azmini ikiye katladı. Yine yaklaştı. Elini uzatsa ona dokunabilirdi. Evret kaçabileceği başka bir yer kalmadığı için duvarın dibinde büzüldü.

"Beni istemediğini nasıl söylersin? Verdiğin o hediyeden, yazdığın karttan sonra. Ne zaman göz göze gelsek gülümsüyorsun."

"Yıldızlar aşkına. Ben yalnızca nazik olmaya çalışıyordum."

"Sakın inkâr etme. Sen de beni seviyorsun."

"Prenses, siz daha çocuk sayılırsınız."

Levana arzudan kamaşan dişlerini sıktı. "Hayır. Ben de Solstice kadar kadınım. Annem evlendiğinde benim yaşımdaymış."

"Yapmayın." Sör Evret'ın gözleri parlıyordu. Belki öfkedendi. Ya da şehvetten.

Levana, adamın yumruk yaptığı ellerine bakıp onların beline dolandığını hayal etti. Sör Hayle'in onu kendine çektiğini. "Haklı olduğumu biliyorum. Daha fazla inkâr etme."

"Hayır. Yanılıyorsunuz. Karım gibi görünebilirsiniz ama o değilsiniz." Başını çevirip yüzünü buruşturdu. "Son nöbetimde Kraliçe'nin emirlerine karşı geldim. Şimdi de daha görevime bile dönmeden Prenses'i reddediyorum. Ben..." Tekrar yüzünü buruşturdu. "Daha fazla kalamam burada. Bu gece saray muhafızlığı görevimden ayrılmak istediğimi söyleyeceğim. Ondan sonrası Majesteleri'nin merhametine kalmış."

Levana'nın gözleri dolmuştu. "Hayır. Hayatta olmaz. Boşuna istifa etmeye kalkma. Channary'yle konuşurum. Sana izin vermez."

"Majesteleri, lütfen," diye homurdandı Sör Hayle.

"Kalbinin sesini dinle, Evret. O sana doğruyu söyleyecek. Duygularımı açtığım için beni böyle cezalandıramazsın."

Levana bir insanın hislerini kontrol etmede sihrini kullanmadaki kadar becerikli değildi. Bu tip bir yönlendirme sihirbazların işiydi. Onlar bunun eğitimini alıyordu.

Ama şimdi parmağını ıslak toprağa daldırırcasına kolaylıkla Evret'ın düşüncelerine girebiliyordu. Muhafızlar kolay kontrol edilirdi. Bu bir güvenlik önlemiydi. Evret'ın zihni ona hiç karşı koymadı.

"Beni seviyorsun," dedi Levana. Ona yalvardı. Vücudunu onunkine bastırarak sıcaklığını, gücünü ve birden kollarına yapışan ellerinin kararlılığını hissetti. "Beni seviyorsun."

Evret başını çevirdi. Levana yüzündeki direnci görebiliyordu. Zihnindeki baskıdan kurtulmaya çalışıyordu.

Çaresizce debeleniyordu. Zavallıca.

Ona karşı koyamıyordu. Levana buna izin vermeyecekti. Bu noktaya kadar gelmişken duramazdı. Evret onundu. O da onu istiyordu. Kederinden gözleri kör olmuştu o kadar.

"Beni seviyorsun," diye fısıldadı daha yumuşak bir sesle. "Sen ve ben birbirimize aidiz. Bu bizim kaderimiz, Evret."

"Prenses..."

Levana kalbini arzuyla, onun bedenini de özlemle doldurdu. Evret'ın da onun kadar kararlı hissetmesini sağladı. Kendi duygularının hepsini ona akıttı. Sör Hayle'in direnci yavaşça kırılıyordu. Levana'nın ona yüklediği duygularla titremeye başladı.

"Bana haklı olduğumu söyle. Beni sevdiğini söyle."

"Se-seni seviyorum..." Bu sözler bir mırıltıdan ibaretti. Sör Hayle çaresizlikle kıvranıyordu. "Sol..."

Bu isim Levana'nın nefretle kasılmasına sebep oldu. Ve tam o anda Evret, onu kendine çekip öptü. Levana, Evret'ın ağzının içine doğru inledi ve Evret yine aynı kelimeyi söyledi.

"Sol..."

Sonra Levana boğuldu. Kendi duygularının, kanının sıcaklığının, arzularının ve özleminin denizinde yitip gitti.

Evret onu seviyordu.

Onu seviyordu.

... Onu seviyordu.

CHANNARY, ORKESTRANIN ÇALDIĞI NEŞELİ müziğe ayağıyla tempo tutarak eşlik ediyordu. Ağzına parlak kırmızı bir kiraz attı. "Şu ahmak bana epey zorluk çıkarıyor," dedi. Sonra balkonun parmaklıklarından sarkıp kirazın sapını aşağı attı. Küçük, kahverengi sap balo salonunun renk cümbüşünde kayboldu. Şık elbiselerle abartılı saç modelleri bir girdaba dönüşmüştü sanki.

Ablasının yanındaki Levana, Channary'nin kimi gösterdiğine bakmadı bile. Bütün dikkati balo salonunun merdivenlerinde bir heykel gibi hareketsiz duran Evret'taydı. Üniforması bütün saray muhafızlarınınkiyle aynıydı ama onda daha bir asil duruyordu.

Yüz ifadesi sert ve kontrollüydü. Balo başladığından beri Levana'ya bir kez olsun bakmamıştı.

"Ah, anladım," dedi Channary kirpiklerinin altından kardeşini süzerek. Tek kaşını kaldırıp Evret'ı gösterdi. "Bizimki kendi oyuncağını bulunca başka herkesi unuttu."

"O oyuncak değil."

"Ya ne? Kukla mı?"

Levana yumruklarını sıktı. "Kukla da değil."

Channary kıs kıs güldü. Sonra parmaklığa arkasını dönüp uşaklardan birine işaret etti. Adam hemen yanlarında bitti. Bir dizinin üzerine çöküp elindeki tepsiyi başının üzerine kaldırdı. Levana rengârenk likörlerin arasından portakal rengi ve en kıvamlı olanını seçti. "Bir yere gitme. Belki bir tane daha içerim," dedi uşağa ve yeniden Levana'ya döndü. "Madem Sör Hayle senin oyuncağın ya da kuklan değil, Cyprus Blackburn aşkına söylesene neden ortalıkta onun ahmak karısı tipinde dolanıyorsun?"

Levana'nın yanakları yanmaya başladıysa da sihri titreşmedi bile. Hep serinkanlı, kontrollü, neşeli, narin ve güzeldi. Levana, Solstice Hayle'i böyle hatırlıyordu. Ve şimdi herkese onun bu yüzünü gösteriyordu.

"Kadıncağız bebeğini doğururken öldü. Ona saygımdan," dedi.

"Kafasını karıştırıyorsun, değil mi?" Channary sinsice sırıttı. "Ama standartlarını biraz yükseltsen fena olmazdı. Bir saray muhafızıyla kırıştırmak fazlasıyla banal. Ondan sıkıldığında ne yapacaksın? Oldu olacak bahçıvanlara bak bari."

Levana, ablasına ters bir bakış fırlattı. "Çok ikiyüzlüsün. Yıllardır kaç tane saray muhafızıyla oynaştın acaba?"

"Ah, sayısını bile unuttum." Channary içkisinden bir yudum alıp kurnaz bir gülümsemeyle bardağın içindeki renkli sıvıyı süzdü. Sonra onu burnuna götürüp kokladı. "Ama hiçbir zaman kendimi bir kişiye bağlamadım. Bir hanımefendinin üç tane oyuncağı olması en idealidir. Biriyle romantizm yaşarsın, ötekiyle yatarsın, üçüncüsü de seni pahalı mücevherlere boğar."

Levana'nın gözleri seğirmeye başladı. "Evret'ı tanımadığın için böyle diyorsun."

Channary bir kahkaha atıp likör bardağını tepsiye koydu ve bu kez üzerine beyaz bir toz serpilmiş, deniz mavisi bir içkide karar kıldı. Uşak hâlâ kıpırdamadan bekliyordu. "Bak onda haklısın. Polis Şefi Dubrovski'den daha sorunsuz olduğu muhakkak." İç çekti. "Pis sürtük."

Dubrovski mi? Levana aşağıdaki dansçılara baktı ve nihayet polis şefini adını unuttuğu bir genç adamla dans ederken gördü. Delikanlı, asil ailelerden birinin oğluydu.

"Seni zorlayan cinsel tercihleri olmasın?" dedi Channary'ye.

Ablası parmaklarını şaklattı. "Olsun. Ben Kraliçe'yim. Geçen gün batımmdan beri ona kur yapıyorum. Hâlâ anlamazdan geliyor."

Levana aşağı baktığında uşağın kollarının titremeye başladığını fark etti. İçki bardakları tepside şıngırdıyordu. Erimiş çikolatayı andıran bir içki seçip "Çekilebilirsin," dedi.

Adam gitmeden Channary bir de papatya sarısı likör kaptı. Elinde iki içkiyle balkonun parmaklıklarından eğildi. Gözleri yine polis şefindeydi. Bakışları hülyalı değildi. Aksine adama avını izleyen bir avcı gibi bakıyordu.

"Madem onu bu kadar istiyorsun beynini yıka olsun bitsin," dedi Levana.

"Tecrübe konuştu," diye alay etti ablası.

Levana dikkatini yine Evret'a verdi. Heykel gibi duran, sert bakışlı Evret'a. O da gözleriyle onu takip ediyor muydu? Levana başka tarafa bakarken onu baştan aşağı süzüyor muydu? Yapıyorsa bile Levana onu bir kez olsun yakalayamamıştı. Onun dairesindeki ilk öpüşmelerinden beri kalabalık içinde bir kere bile göz göze gelmemişlerdi.

"Ben senin gibi kolaya kaçmam," dedi Channary. Dilini mavi içkiye daldırıp üzerinde yüzen beyaz tozları yaladı. Yüzüne memnun bir ifade yayıldı. "Aksine. Ben Ay tarihine adımı en çok arzulanan kraliçe olarak yazdıracağım."

"Ve en aptalı olarak," diye mırıldandı Levana. "Sen hiç âşık olmaz mısın?"

"Aşk mı? " Channary iki içkiyi de sırayla kafasına dikti. Bir süre ağzını şapırdattıktan sonra şuh bir kahkaha attı. "Çocuksun

sen. Aşkmış!" Bu kelimeyi avazı çıktığı kadar bağırarak söylemişti. Öyle ki, bir an müzik durdu ve herkes ona döndü. "Aşk bir fetihtir. Aşk bir savaştır, savaş!" Birkaç kişi kafalarını kaldırıp çılgın Kraliçe'ye baktı. Levana oturduğu yerde utançla büzüldü.

Channary boş içki bardaklarını aşağı fırlattı. Biri cilalı parkelere çarpıp paramparça oldu. Diğeri Dubrovski'nin dans ettiği delikanlının gözüne geldi. Genç adam acıyla bağırdı.

Levana haince kıkırdadı ama sonra eliyle ağzını kapadı. "Hay aksi," diye cıvıldayarak parmaklıklardan geri çekildi. Levana da onu izledi. Yanlarından geçerlerken yerlere kadar eğilen misafirleri umursamadılar. Kraliçe hâlâ gülüyordu.

"Ne oldu şimdi?" diye sordu Levana. "Senin polis şefi sana âşık mı oldu? Madem onu istiyorsun suyuna gitsene."

"Bana taktik verene bakın hele," dedi Channary. Giriş katını ilk balkona bağlayan sarmal rampada birden durup kardeşine döndü. "Sevdiği adamın ölen karısını taklit edip onu günde birkaç kez kontrol altına alan küçük kardeşim mi söylüyor bunu?"

"Benim böyle şeyler yapmaya ihtiyacım yok," diye tısladı Levana. "Evret beni seviyor zaten. Ben de onu seviyorum. Ama sen bunu anlamazsın tabii."

Channary yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Seni seviyorsa zihniyle neden oynuyorsun? Bırak hisleri olduğu gibi kalsın ve gerçek yüzünü görmesine izin ver." Alayla homurdandı. "Ama boş ver. Yoksa ödü kopar zavallının."

Levana titremeye başladı. Sihrine rağmen öfkesinin görünmesini engelleyemedi. Uzun zamandır ilk kez kontrolünü bu kadar kaybediyordu.

Yavaş yavaş nefes alarak kendini gevşemeye zorladı. Ablası kendini yüceltebilmek için başkalarını aşağılamaya bayılırdı. Asıl acınması gereken oydu.

"Evret hâlâ yas tutuyor," dedi. "Onu sevdiğim için bu geçiş dönemini mümkün olduğunca kolay atlatmasına yardımcı oluyorum."

Channary ona muzipçe baktı. "Ah, tabii. Onu hepimiz görebiliyoruz."

Levana çenesini havaya dikti. "İstediğini düşün. Sör Hayle'le evleneceğim. Hazır olduğunda, onunla bir aile kuracağız."

Channary, Levana'nın yanağına hafifçe vurdu. Levana'nın canı yanmamıştı. Yine de öfkeyle geri çekildi. "Sen sandığımdan da aptalmışsın, ufaklık," dedi Channary. Elini indirdi, elbisesinin askılarını biraz daha aşağı kaydırdı ve Levana'nın yanından geçip dans pistine doğru ilerledi.

Levana gözlerini kapadı. Müziğin içini ezen ritmini, konukların alaycı gülüşmelerini ve ablasının aşağılayıcı sözlerini unutmaya çalıştı.

Channary anlamıyordu. Levana sadece Evret'ın ölen karısının yerine geçmeye çalışmıyordu. Aynı zamanda ona daha iyi bir seçim olduğunu göstermek istiyordu. O daha tutkulu, daha sevgi dolu ve daha sadıktı. Evret'a bir zamanlar Solstice diye bir karısı olduğunu bile unutturacaktı.

Ne var ki, gözlerini açtığında midesi hâlâ kramplarla kasılıyordu. Dans pistine baktı. En güzel kıyafetleri ve sihirleriyle dönüp duran kadın ve erkeklere. Belki de Evret'ın karısı gibi görünmek yeterli değildi. Madem her konuda ondan daha iyi olacaktı, buna dış görünüşüyle başlamalıydı.

Kalabalıktan sıyrılıp sırtını bir duvara yasladı. Omzunun üzerindeki goblen hafifçe sallandı. Apliklerin ışığında rampada aylak aylak gezinen birkaç çift gördü.

Solstice'i düşündü. Evret'ın bütün kalbiyle sevdiği kadını.

Saçları biraz daha parlak olmalıydı. Levana onlara hafif bir kızıllık kattı. Gözleri daha iri olacaktı. Daha derin, daha anlamlı. Kirpiklerini sıklaştırdı. Pürüzsüz tenine çekici bir ışıltı verdi. Göğüsleri biraz daha büyük, beli incecik olmalıydı. Dudakları da birazcık, yok canım basbayağı kırmızı.

Evret ona baktığında kusursuzluğu görecekti.

Ona bakan herkes görecekti bunu.

Ablası haklıydı belki de. Belki gerçekten de korkunçtu. Ama herkesi kandırabildiği sürece ne önemi vardı? İstese şu polis şefini bile büyülerdi pekâlâ.

Sihrinin bütün parçalarının yerlerine oturmasını bekledi. Levana becerikliydi. Sihri o kadar gerçekçiydi ki, kendi tenin-den eser kalmamıştı.

Yenilenen güveniyle rampanın dibine doğru ilerledi. Dansçıların arasına süzülürken birkaç baş ona döndü. Doğruca Evret'ın yanma girmek yerine asillere selam vererek balo salonunu boydan boya geçti.

Nefes kesen güzelliğine rağmen Evret ona ancak tam karşısında durduğunda baktı.

Ve o an Levana'nın içini gördü sanki. Sonra gözleri hayretle vücuduna ve tekrar yüzüne kaydı.

Bakışları tuhaftı. Evet, onu arzuluyordu ama başka bir şey daha vardı. Korku mu?

Levana ne düşüneceğini bilemedi.

"Sör Hayle," derken ışık hızıyla sesini de değiştirmeye karar verdi. *Bir ninni gibi gelecek kulağına,* diye düşündü. *Bir kuş cıvıltısı gibi.* "Göl kenarında dolaşmaya çıkıyorum. Bana eşlik eder misiniz?"

Sör Hayle bu isteğe ancak iki kalp atışı kadar kayıtsız kalabildi. Sonra saygıyla başını eğdi.

Evret görevi gereği onu belirli bir mesafeden izliyordu. Sarayın koridorlarından geçip binayı bahçelerle göl kıyısından ayıran taş avluya çıktılar. Artemisia Gölü karanlıkta parlıyor, sarayın ışıklarını yıldızlarla bezeli gökyüzüne yansıtıyordu. Yıldızların ışığı da gölün yüzeyinde pırıldıyordu tabii. Levana sık sık suya dalarsa kendini uzay boşluğunda bulacağını hayal ederdi.

"Çocukken günün birinde bu partilerden hoşlanacağımı sanırdım," dedi. Birkaç adım gerisinden yürüyen Evret'ın onu dinlediğini biliyordu. "Ama şimdi anlıyorum ki, hiçbir zaman daha eğlenceli olmayacaklar. Bütün bu şatafatın tek amacı politik dalavereler."

Sözlerinin olgunluğundan gurur duyarak kendi kendine gülümsedi. Yenilediği sihriyle aylardır ilk kez kendinden bu kadar emindi. Hatta belki de hayatı boyunca hiç bu kadar güvenli olmamıştı.

"Ne güzel bir gece," diye devam etti sözlerine. "Balodansa açık havada olmayı tercih ederim." Arkasını döndü. Evret'la arasında bir düzine adım vardı. Yüzü gölgede kalıyordu. "Ya sen?"

"Prenses." Bu söz Levana'nın omurgasına bir ürperti yayılmasına sebep oldu. Zira balo salonunda Evret'ın gözlerinde gördüğü bütün duyguları içinde barındırıyordu. Hayret, arzu ve korkuyu.

"Neden o kadar uzak duruyorsun?"

"Sizi buradan da koruyabilirim, Majesteleri."

"Öyle mi? Ya şu pencerelerden bir suikastçı tam kalbime ateş etse? Zamanında yetişebilir misin?"

"Bana kalırsa, kaçınmanız gereken kişi bir suikastçı değil."

Levana boynundaki zincire dokundu. "Ya kim?" Evret'a doğru tereddütlü bir adım attı.

"Kendiniz," dedi Sör Hayle. Sonra hafifçe geri çekildi. "Ya da biraz daha yaklaştığınız takdirde ben."

Levana duraksadı. Bugün onda bir farklılık vardı. Sihrine tuhaf bir tepki veriyordu. Umduğunun bu olduğundan emin değildi doğrusu. Evret dairesine geldiğinden beri yüzlerce çalıntı an paylaşmışlardı. Yemek salonunun önünde hafif bir dokunuş. Levana dairesine girerken beline değen bir el. Nöbet değişiminden önce hizmetkârlar katında çabuk ve telaşlı bir öpücük.

Ama Levana saf değildi. Tüm bunlar onun zorlamasıyla olmuştu. Evret'a onunla aynı hisleri duyması için zihinsel bir baskı yapmıştı. Ona defalarca prensesine âşık olduğunu hatırlatmıştı.

Ve Evret tam altı kez muhafızların en temel kurallarından birini çiğnemişti. Prensesinden izin almadan konuşmuş ve Levana'ya bu işin bitmesi gerektiğini söylemişti. Kafam karışık demişti. Kalbi kırıktı ve ondan faydalanmayı aklına bile getiremezdi. Çıldırdığını düşünüyordu. Bitmeliydi. Ama sonra yine öpüşmeye başlıyorlar ve her şey unutuluyordu.

Levana bu gece, şimdiye dek Evret'ın duygularını yönlendirmemişti. Onu kandıran sihriydi yalnızca.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu. "Neden kaçınacakmışım senden?"

"Majesteleri." Sör Hayle'in sesindeki korku kaybolmuştu. Şimdi yalnızca yorgundu. "Bana neden işkence ediyorsunuz?"

Levana şaşırdı. "İşkence mi?"

"Sizden her uzaklaştığımda, nöbette değilken ya da kızımla ilgilenirken ne istediğimi gayet iyi biliyorum. Kendimi ve ne hissettiğimi biliyorum. Karım öldü ama giderken bana muhteşem bir hediye verdi." Yutkundu. "Kraliyete sonuna kadar sadığım ve ona hizmet etmekten gurur duyuyorum. Sizi koruyabilirim. Ne de olsa ben bir muhafızım. Ama bunun dışında size yalnızca dostluğumu sunabilirim."

"Hayır, sen..."

"Ama yanınızdayken," diye devam etti Evret. Levana sözünün kesilmesine şaşırmıştı. Bir muhafızın bir asilzadeye, hele de kraliyet ailesinden birine bu şekilde davrandığı görülmüş şey değildi. "Düşüncelerim allak bullak oluyor. Tıpkı Solstice'e benziyorsunuz. Aklım karışıyor. Kalbim çarpıyor ama sevgi ya da mutlulukla değil. Sanki vücudumu bir başkası yönetiyormuş gibi size dokunmadan edemiyorum. Bunun ne kadar yanlış olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsunuz? Biri öğrenirse idam edilirim!"

"Asla! Kimse dokunamaz sana."

"Ama bunu bana siz yapıyorsunuz. Bana acı çektiriyorsunuz."

Levana donup kaldı.

"Yalan mı?" diye fısıldadı Evret. "Bunların hepsi bir yönlendirme. Zayıf muhafız zihnimle dilediğiniz gibi oynuyorsunuz."

Levana başını sallayarak ona yaklaştı. Uzanıp ellerini tuttu. "Ben seni zavallı bir muhafız olarak görmüyorum."

"Öyleyse neden yapıyorsunuz bunu?"

"Çünkü seni seviyorum! Sen de beni seviyorsun ama gururun yüzünden..."

"Ben sizi sevmiyorum!" diye bağırdı Evret. Levana'nın vücuduna yüzlerce buzdan ok saplandı sanki. "En azından öyle sanıyorum ama aklımı o kadar karıştırıyorsunuz ki, gerçek duygularımı ayırt edemiyorum."

Levana şefkatle gülümsemeye çabaladı. "İşte! Gerçek aşk dedikleri bu ya zaten. Çatışan duygular, kontrolsüz bir tutku. Onu gördüğünde kalbin çarpar. Kasılır kalırsın. Ondan mı, yoksa onunla mı kaçmak istediğine karar veremezsin."

Evret'ın yüzü gergindi. Sonraki sözlerini bağırmadan söylemek için kendini tutmaya çalışır gibiydi.

"Yanılıyorsunuz, Prenses. Sizin neden söz ettiğinizi bilmiyorum. Tek bildiğim, aşk bu değil."

Levana'nın gözleri doldu. "Senden kaçınmam gerektiğini söylerken kalbimi kırmayı planladığını fark edememişim. Anlamıyor musun, Evret? Senin için her şeyi yaparım ben."

Evret geri çekilip parmaklarını sık buklelerine geçirdi. "Niyetim sizi üzmek değil. Bence hatanızın farkında değilsiniz. Ama bu böyle devam edemez. Sonunda tüm bu maskaralıktan sıkılacaksınız ve ben sizden faydalandığım için cezalandırılacağım."

"Sana söyledim. Kılına zarar veremezler."

Evret ellerini indirdi. "Sizce Kraliçe sizi dinler mi?"

"Eli mahkûm. Kendi de muhafızlarla sayısız macera yaşadı."

"Kraliçe Channary on altı yaşında değil!"

Levana kollarını bir kalkan gibi gövdesine doladı. "Hâlâ aptal bir çocuk mu sanıyorsun beni?"

"Aptal değil ama saf. Aklınız karışık. Yalnızsınız."

Levana onun gözlerinin içine baktı. "Güzel değil miyim?"

Evret gözlerini kırpıştırarak başını çevirdi.

"Beni güzel buluyorsun değil mi? Bana karşı koyamıyorsun?"

"Prenses..."

"Cevap ver."

"Hayır."

"Çünkü haklıyım."

Hiçbir şey demedi.

Levana yutkundu. "En iyisi evlenelim."

Evret'ın gözleri hayretle irileşti ama Levana üzerine gitmeyi sürdürdü. "Evet ya, evlen benimle. Bir prens ol. O zaman Channary sana dokunamaz."

"Hayır. Solstice... canım Winter'ım..."

Levana ani bir kıskançlıkla sarsıldı. "Winter mı? O da kim?"

Evret ellerini usulca yüzünden aşağı kaydırarak güldü. "Kızım. Beni sevdiğinizi söylüyorsunuz ama bir aylık kızıma ne ad koyduğumu bile bilmiyorsunuz. Sizce de çılgınca değil mi bu?"

Levana yutkundu. Winter. Solstice*. Ay Ülkesi'nde mevsimler yoktu ama Levana, Dünya takvimine aşinaydı. Bebeğin battaniyesindeki kış manzarasını hatırladı.

Evret karısını asla unutmayacaktı. Hayatı boyunca.

"Winter," dedi dudaklarını ıslatarak. "Kızın bir prenses olabilir. Onun konumundaki her kız gibi bütün hayatı zenginlikler ve ayrıcalıklarla kuşatılabilir. Kızın için istemez misin bunu?"

---

*Winter: Kış.
Solstice: Gündönümü. Ç.N.

"Ben kızımın sevgi ve saygı dolu bir hayat yaşamasını isterim. Büyüdüğünde saray entrikalarının içinde bulmasın kendini. Bana yaptığınız gibi bir şeye maruz kalmasın."

Levana yumruklarını sıkarak Evret'ın üzerine yürüdü. O kadar yakınlardı ki Levana ona bakabilmek için kafasını kaldırdı. "Winter'ın bir annesi, senin de bir karın olacak. İkinizi de karının sevebileceğinden daha fazla sevebilirim."

Levana öfke ve kararlılıkla titreyerek Evret'ın yanından geçip saraya yöneldi. Evret uzunca bir süre yerinden kıpırdamadı. Sonra Prenses'i yalnız bırakamayacağını fark edip peşine takıldı.

SONRAKİ GÜNLERDE, EVRET ONA KARŞI KOYMADI. Öyle ki, Levana, onun karısını unutmaya başladığını düşündü. Ya da belki unutmuyordu da, Levana'yla ikisinin aynı kadın olmadığını hatırlayamıyordu. Levana'ylayken bakışları donuklaşıyor, saray ahalisinin yanındaysa çoktan unutulan ilk dönem alfabeleri kadar anlaşılmaz bir ifade takınıyordu. Aralarındaki ilişkiye dair hiçbir şey belli etmiyordu. İki yabancıdan farksızlardı.

Levana bunun akıllıca olduğunun bilincindeydi. Evret haklıydı. Ablası onu kardeşinden faydalanmakla suçlamak isterse bunu yapabilecek konumdaydı. Ama Levana, Channary'yi çok da dert etmiyordu. Ablası kendi aşk hayatıyla o kadar meşguldü ki, ona aldırmıyordu. Ayrıca Channary kendinden yaşça büyük erkeklere kur yapmaya başladığında ondan bile küçüktü.

Hayır, Levana endişeli değildi.

Özellikle de, Evret'la yalnız kaldığında. Sevdiği erkek tamamen ona aitken bunun tadını çıkarmaya bakıyordu. Evret üzerindeki zihinsel hâkimiyetini yavaş yavaş kaybetmeye başlamıştı. İşin tuhafı ve Levana için rahatlatıcı yanı, Sör Hayle her geçen gün ona karşı daha da cesurlaşıyordu. Dokunuşları daha sahiplenici, okşayışları daha korkusuzdu.

Birlikte geçirdikleri ilk gece, Levana'nın saçlarına tek bir kelime fısıldadı.

"Sol..."

Levana aynı anda hem ızdırap, hem zevk, hem mutluluk hem öfkeyle dolarken dişlerini sıkıp onu kendine çekti.

Ertesi sabah, beyaz şehrin üzerindeki kubbe aydınlandığında Levana, hizmetçisi gelene kadar Evret'ın uyumasına izin verdi. Levana kızın ekmeğine yağ sürmesini kayıtsızca izlerken, Sör Hayle yatakta utançla büzüldü. Hizmetçi kız daha sonra meyveleri soyup dilimledi. Levana'nın içmeye hiç niyeti olmadığı çayı hazırladı.

Hizmetçi nihayet odadan çıktığında Evret yatakta Levana'dan biraz uzaklaştı. Levana onun beyaz çarşaftaki kan lekelerine baktığını gördü. Evret hemen başını çevirdi. Sonra nefesinin altından küfrederek alelacele giyindi.

Levana sırtını kuştüyü yastıklara dayayarak tepsiyi kucağına çekti. Dilinin ortasına bir böğürtlen koydu. Ekşiydi. Channary böyle bir durumda hizmetçiyi çağırıp ona tatlı böğürtlenler getirmesini emrederdi. Levana bir an bunu aklından geçirdiyse de hemen vazgeçti. O ablası değildi.

"İnanamıyorum," dedi Evret ona bakmadan. "İşi bu noktaya kadar vardıracağın aklımın ucundan geçmezdi. Ben..."

Yumruğunu saçlarına daldırdı ve tekrar usulca küfretti. "Özür dilerim, Prenses."

Levana kızdıysa da işi şakaya vurmaya çalıştı. "Neden? Kahvaltıda beni yalnız bırakacağın için mi?" diye şakıdı. "Açsan sana da bir tepsi getirteyim."

"Hayır. Kızım... Bütün gece dadıylaydı. Ben burada kalmayı... planlamamıştım."

Levana öfkeyle onun kaslı sırtına baktı. Evret gömleğini başından geçirdi.

"Dadının fazla mesaisini ben öderim. Biraz daha kal, lütfen." Yanındaki çarşafa hafifçe vurdu.

Evret ayakkabılarını giymek için yatağın kenarına oturdu. Sonra bir an duraksadı ve elindeki ayakkabıyı yere attı. Omuzları yenilgiyle çöktü. Levana parmağında kalan böğürtlen suyunu yalarken gülümsedi. Tam ona yer açmak için yana kayacağı sırada Evret tekrar konuştu.

"Buradan gidecektim."

Levana parmağını ağzından çıkardı. "Nasıl yani?"

"Bir hafta önceydi. Bütün eşyalarımızı topladık. Winter'ı kereste fabrikalarının olduğu bölgeye götürecektim. Bir zanaat öğrenmesi iyi olur diye düşündüm."

Levana gözlerini kırpıştırarak Evret'ın kafasının arkasına baktı. "Kereste mi? Ne yapacak? Büyüyünce oduncu mu olacak?"

"Belki. Ya da fabrikada çalışabilir. Ahşap sanatı da öğrenebilir. Bilmiyorum. Buradan gidelim de bir çaresine bakarız dedim."

Levana dehşetle tepsiyi kucağından indirdi. "Neden gitmedin öyleyse? Madem buradan kurtulmayı bu kadar istiyorsun?"

"Majesteleri izin vermedi."

Levana donup kaldı.

"Ona istifamı sundum. Bana güldü. *Kardeşimin kendini küçük düşürmesini izlemek ne kadar eğlenceli biliyor musun*, dedi. Hatta gidersek Winter'la peşimize muhafızlarını takacağını söyledi."

"Ablamın ne düşündüğü umurumda değil," dedi Levana titreyerek.

"Benim umurumda ama. O benim Kraliçe'm. Üzerimde sizin kadar kontrolü var."

"Ben seni kontrol etmiyorum."

Sör Hayle nihayet dönüp ona baktı. Gözleri hayretle irileşmişti. "Bu yaptığınız ne öyleyse?"

"Be-ben..." diye kekeledi Levana. "Sen de beni istiyorsun. Bana her dokunduğunda bunu gözlerinde görebiliyorum."

Sör Hayle güldü. Her zamanki tatlı kahkahalarından biri değildi bu. Soğuk ve zalimceydi. Birden kendini kaybetti ve Levana'nın yüzünü işaret ederek bağırmaya başladı. "Şu hâline bak! Karımın suratını maske yaptın! Daha öleli iki hafta olmuştu. Üzgündüm. Çaresizdim. Sonra birden karım geri döndü. Ama karşımdaki o değildi. Sendin. Kontrol değil de nedir bu, söyler misin?"

Levana yatakta bir süre debelendikten sonra nihayet doğrulabildi. Koltukta duran sabahlığını giydi. "Bu yüz artık benim. Ben buyum ve dün gece yaşadıklarımızın bir hata olduğunu söyleyemezsin. Sakın beni istediğini inkâr etmeye kalkışma."

"Ben bunu asla istemedim." Evret kaşlarını ovuşturdu. "Bütün saray konuşuyor. Diğer muhafızlar. Hakkımızdaki dedikodular ayyuka çıktı."

"Ne önemi var?" dedi Levana. Sakinliğini korumak için kendini zorluyordu. "Seni seviyorum."

"Hayır. Sen o kelimenin ne demek olduğunu bile bilmiyorsun. Keşke anlamanı sağlayabilseydim." Aralarındaki mesafeyi gösterdi. "Bir hayal kurmuşsun ve onu gerçek sanıyorsun. Sen benim karım değilsin. Ufacık bir kızım var. Karım onu bana emanet etti. Seninle olmak yerine Winter'la ilgilenmeliyim."

Levana sabahlığının kuşağını bağlayıp uçlarını sertçe çekiştirdi. Evret'ın ayakkabılarını giymesini öfkeden titreyerek izledi.

"Benimle evleneceksin."

Evret bağcıklarını bağlayıp doğruldu. "Rica ederim, yine başlamayın, Prenses."

"Bu akşam evleneceğiz."

Evret gözlerini yere dikip uzun bir süre bekledi.

Sonunda kafasını kaldırdığında Levana ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu. Ama hiçbir şey onu şaşırtamazdı.

Uzun uzun birbirlerinin yüzlerine baktılar. Levana henüz hayır demediğini fark etti.

Bütün cesaretini toplayıp bastırdı. "Nikâhımızı kıyması için bir rahip bulacağım ve gece güneş şapelinde buluşacağız."

Evret'ın gözleri yine yere kaydı.

"İstersen kızını da getir. Bence o da orada olmalı. Dadısı da tabii." Saçlarını omzuna attı. Birden rahatlamıştı. Evlenmeleri Evret'ın sözünü ettiği bütün saçma sorunları çözecekti.

Levana onun karısı olacaktı. Herkesin çenesini kapatacaklardı.

Kimse Kraliçe'nin eniştesi ve Prenses Levana'nın kocası hakkında dedikodu yapamayacaktı.

"Evet? Ne diyorsun?" diye üsteledi. Evret onu reddederse diye iradesini kırmaya hazırlandı. Bunu onun iyiliği için yapıyordu. Ailelerinin temellerini atmak, mutluluklarını perçinlemek için.

Evret'ın boş bakışlarına derin bir hüzün çöktü.

Ya da?

Hüzün değil de belki acımaydı. Evret ona acıyordu.

Levana kaşlarını çatarak kalbinin etrafına bir duvar ördü.

"Aşkı bulmak için bir şansınız var, Prenses. Gerçek aşkı. Size yalvarırım, bundan vazgeçmeyin."

Levana kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ben aşkımı çoktan buldum. Onunla yatağımı paylaştım ve bu gece kocam olacak." Gülümsemeye çalıştı, ama güveni kayboluyordu. Evret onu o kadar çok yaralamıştı ki, yine bir ret cevabı almaya dayanamazdı. Onu zorlamayı hiç istemiyordu.

Ama başka çaresi kalmazsa bunu yapacaktı.

Evret silahının kılıfını başından geçirdi. Bir kalçasında bıçağı, diğerinde silahı asılıydı. O bir muhafızdı. Onun muhafızı.

"Bir cevap vermeyecek misin?" diye sordu Levana.

"Seçme şansım var mı?"

Levana gülümsedi. "Elbette. Evet mi, hayır mı?" Yalan söylemenin verdiği utanca aldırmamaya çalıştı. Evret hayır dese de bir şey fark etmeyecekti.

Yine de saniyeler geçtikte artan kırılganlığına kendi bile hayret ediyordu. Hayır demeyecekti. Öyle değil mi? Nefesini tutup Evret'ın duygularına belli belirsiz bir merhamet yolladı. Sonsuza dek birlikte olmalarına işaret eden bir sıcaklık.

Evret ürpererek titredi. Bunu onun yaptığını anlamış mıydı acaba? Levana durup sevdiği adamın omuzlarının gevşeyişini izledi.

"Evret?" Sesindeki yakarıştan nefret ediyordu. "Lütfen, evlen benimle."

Sör Hayle ona hiç bakmadan kapıya doğru yürüdü. Tam çıkarken, "Nasıl isterseniz, Majesteleri," dedi.

RAHİP, LEVANA'NIN BİLEĞİNE ALTIN KURDELEYİ bağlarken aile birliğinin önemi üzerine bir konuşma yaptı. Kurdeleyi düğümleyip Evret'a geçti. Mihraptaki kâseden ikinci bir kurdele alıp onun bileğine bağladı. Levana altının Sör Hayle'in esmer teniyle yaptığı hoş tezatı hayranlıkla izledi. Kolu onunkinden çok daha kalındı. Levana'nın kemikleri bir kuşunkiler kadar narin görünüyordu.

"Bu iki kurdeleyi birleştirmem," dedi rahip kurdelelerin uçlarını düğümleyerek, "gelinle damadın birliğini ve bütünlüğünü temsil ediyor. Bu erkek ve kadın üçüncü çağın 109. yılının, 27 Nisan'ında tek bir ruh olmuştur."

Kurdeleleri bıraktığında düğüm bileklerinin arasında sarktı.

Levana ona bakarak aralarındaki bağı hissetmeye çalıştı. Ruhunun Evret'ınkiyle birbirine karıştığını hayal etti.

Ama tek hissettiği aralarındaki mesafe oldu. Şimdi daha bile uzaktılar sanki. Sessizlik uzayıp gitti. Sör Hayle şapele adım attığından beri iki kelime bile etmemişti.

Oturma yerlerinin ikinci sırasındaki bebek ağlamaya başladı. Evret dönüp ona baktı. Törenin bozulmasına sinirlenen Levana da döndü. Dadı, bebeği kucağında hoplatarak susturmaya ça-

lışıyordu. Levana küçük kızı sardıkları battaniyeyi hemen tanıdı. Kar manzarası ve kırmızı eldivenler. Sol'ün işlemeleri. Gayriihtiyari dişlerini gıcırdattı.

"Yüzükler?" diye sordu rahip.

Levana önüne döndüğünde rahiple Evret'ı ona bakarken buldu.

Evret ters bir tavırla kafasını salladı. Levana göz ucuyla ona baktığında şaşırdı. Evret bunu düşünebilmiş miydi?

Evret yine arkasını döndü ve bebekle dadı dışındaki tek konuklara avucunu uzattı. Muhafız arkadaşı Garrison Clay, karısıyla birlikte törendeydi. Kadın açık kızıl saçlı, sıradan bir tipti. Yanlarında kendi çocuklarını da getirmişlerdi. Sarışın oğlan töreni koyunca sıraların arasında koşturmuştu. Annesi birkaç kez ona oturmasını fısıldadıktan sonra çaresiz peşine düşmüştü.

Onların varlığı Evret'ın düğünlerini biraz olsun ciddiye aldığını gösterse de, Levana bu ailenin her şeyine sinir olmuştu.

İlk geldiklerinde, Garrison, Evret'ı bir köşeye çekmişti. Bir konuda tartışıyor gibiydiler. Levana, Garrison'ın Evret'ı onunla evlenmekten vazgeçirmeye çalıştığından emindi.

Bu hareketiyle Levana'nın düşmanlığını kazanmıştı doğal olarak.

Ama şimdi Garrison Clay hiç tereddütsüz bir adım öne çıkıp elini cebine soktu. Onlara doğru uzattığı avucunda regolitten oyulmuş iki alyans vardı. İyice cilalandıkları için pırıl pırıl parlıyorlardı. Levana'nın hayatında gördüğü en sade yüzüklerdi belki de. Küçük olanına baktı. Tam da bir muhafızın karısına uyacak bir alyanstı. Ama asla bir prensese değil.

Kalbi hop etti. Gözleri nemlendi.

Olağanüstüydü.

Garrison ona hiç bakmadan yüzükleri Evret'a verdi ve ailesinin yanına döndü.

"El ele tutuşun ve yeminlerinizi ederken birbirinize bakın," dedi rahip.

Robot gibi denileni yaptılar. Levana, Evret'ın yüzünü inceledi. Yakışıklılığı buz kesen kemiklerini ısıttı. Yüzüğü ne kadar beğendiğini göstermeye çalıştı. Her şey istediği gibiydi. Evret onun hayallerinin erkeğiydi.

Sör Hayle'in koyu renkli bakışları onunkilerle buluştu.

Levana utangaççа gülümsedi.

Sör Hayle konuşmak için dudaklarını araladı ama konuşmak yerine derin bir nefes aldı ve ağzını kapadı.

Sonra yüzüğü Levana'nın parmağına geçirip rahibin sözlerini tekrar etti. "Bu yüzükle, seni, Ay Ülkesi Prensesi Levana Blackburn'ü karılığa kabul ediyorum. Bundan sonra, sen şafaktaki güneşim, geceleri yıldızlarım olacaksın. Seni hayatım boyunca sevip koruyacağıma yemin ederim."

Levana'nın içi titredi. Kıkırdamamak için zor tutuyordu kendini. Parmağındaki alyansa ve bileklerindeki kurdelelere bakıp gülümsedi.

Bu sabah hiçbiri gerçek gibi gelmiyordu. Bütün gün endişeyle beklemişti. Evret'ın şapele geleceğinden bile emin değildi. Ama şimdi onun karısıydı işte. Bugün düğün günüydü. Levana, Evret Hayle'le evleniyordu.

Vücudu bu kadar mutluluğu taşıyabilecek miydi acaba? Diğer alyansı alıp Evret'ın parmağına geçirdi.

Bir an duraksadı.

Evret'ın parmağında başka bir yüzük daha vardı. O kadar kararmıştı ki, teninin esmerliğinde görünmüyordu.

Kafasını kaldırdığında Evret'ın yüzündeki kararlılığı gördü.

Evret, "Onu çıkarmayacağım," diye fısıldadı. "İkisini de takacağım."

Levana tekrar yüzüğe baktı. Bir an onu zorlamayı düşündü. Ama hayır. Evret'ın isteğine saygı göstermeliydi.

"Tabii," diye fısıldadı alyansı iterken. İki yüzük birbirine çarptığında hafif bir ses çıktı.

"Bu yüzükle, seni, Ay Ülkesi muhafızı, Sör Evret Hayle'i kocalığa kabul ediyorum. Bundan sonra, sen şafaktaki güneşim, geceleri yıldızlarım olacaksın. Seni hayatım boyunca sevip koruyacağıma yemin ederim."

Rahip onları kutsarken bebek Winter avazı çıktığı kadar ağlamaya başladı. Levana arkasını döndü. Clay'in yaramaz oğlu bu sefer de dadının kollarına asılmış, bebeğe bakmaya çalışıyordu.

Evret ellerini tuttuğunda Levana yine önüne döndü. Yeni eşinin öpücüğü onu hazırlıksız yakaladı. Rahibin, "Gelini öpebilirsin," dediğini duymamıştı. Ama Sör Hayle'in öpücüğü yumuşacıktı. Belki de şimdiye kadarki en şefkatlisi. Levana tepeden tırnağa ürperdi.

Bununla birlikte, rahip kurdeleleri çözdü ve karı koca oldular.

"BANA BUNUN DOĞRU OLMADIĞINI SÖYLE!" DİYE bağırdı Channary ertesi gün Levana'nın dairesinde. Levana si-

nirden tepinen ablasına baktı. Kraliçe, vücudunun yalnızca gerektiği kadarını örten kumaş parçalarıyla, avizelerin ışığında narin bir peri kızını andırıyordu. Püf desen uçacaktı sanki. Gerçi peri kızları daha edepli giyinirdi şüphesiz.

Terzi iğnesini elbisesinin beline batırırken Levana kıpırdamadan durdu. Terzi kadın az yediğini söyleyerek onu uyarmıştı. Ablası gibi dolgun ve çekici bir vücuda sahip olmak için beslenmesine dikkat etmeliydi. Levana ters bir cevapla onu susturduğunda kadın çenesini kapayıp işine odaklanmıştı. Tam iki saattir aralarındaki gergin sessizlik uzayıp gidiyordu.

Yine ablasına baktı.

"Konuşsana! Dilini mi yuttun?"

"Ne dememi bekliyorsun?"

"Sahiden evlendiniz mi? Ah, benim aptal kardeşim!"

"Neden şaşırıyorsun? Bunu yapacağımı söylemiştim."

Channary öfkeyle hırladı. "Çabuk iptal ettir. Bütün şehir öğrenmeden bitir şu işi."

"Hayır."

"Tamam. Ben de onu idam ettiririm."

"Hele bir dene," diye tısladı Levana. "Hem sana ne oluyor? Onu seviyorum. Kocam olmasını istedim ve oldu. Bundan kime ne?"

"Onu sevmene ses mi çıkardım? Onunla istediğin gidip yatıp kalkabilirdin. Ama bir prensesin bir muhafızla evlendiği görülmüş şey değil." Channary duvarın ötesindeki beyaz şehri işaret etti. "Seni kaç ailenin oğluna söz verdiğimi biliyor musun? Babamın verdiği sözleri saymıyorum bile. Bir prenses olarak kafana göre hareket edemezsin. Sen de sarayın stratejileri-

nin bir parçasısın. Asillerin desteğine ihtiyacımız var. Yerimizi sağlamlaştırmamız için bizi kendilerinden biri gibi görmeliler. Müttefikler olmadan bir hiçiz, Levana. Sistem böyle işliyor ve senin bu ailedeki rolünü unutmana izin vermeyeceğim."

"Çok geç," dedi Levana. "Ben evlendim. Onu öldürtsen bile başka biriyle evlenir miyim sanıyorsun? Bunu yapmaktansa canıma kıyarım."

"Kocanla birlikte ölmek istiyorsan bunu seve seve ayarlarım, sevgili kardeşim," diye tısladı Channary.

Terzi kadın, Levana'nın önünde diz çöktü. Gözlerini yerden ayırmıyor ve onları dinlediğini hiç belli etmiyordu.

"Neden?" dedi Levana gülerek. "Ölmemin sana ne faydası dokunacak? Hem sana istediğinle evlendirebileceğin bir prenses kazandırdım. Tabii bunun için on altı yıl daha beklemen gerekecek."

"Bir prenses mi?" Channary gözlerini devirdi. "O çocuktan mı söz ediyorsun? Bir muhafızla bir terzinin kızı. Asil aileler onu ister mi sanıyorsun?"

"Elbette. O artık benim kızım. Dolayısıyla bir prenses oldu. Evlenecek yaşa geldiğinde herkes Evret'ın başka bir karısı olduğunu bile unutmuş olacak."

"Baştan beri planın buydu herhâlde? Ne aptallık!"

Levana gözlerini duvara dikerek hiçbir şey söylemedi.

"O küçük piçle ne yapacağını bile düşünmediğinden eminim."

"Ne demek ne yapacağım?"

"Sakın onu büyütmeyi düşünüyorum deme."

Levana gözlerini ablasının burnuna kaydırdı. "Evret'ın kızı bir prenses olarak yetişecek. Tıpkı bizim gibi."

"Yani anne ve babasından uzak, dadılar ve mürebbiyelerle."

"Her şeye sahip olacak," dedi Levana. "İstediği her oyuncağa ve kıyafete." Terzinin koltuk altını dikebilmesi için kolunu kaldırdı. "Evret ona tapıyor. Ben de öyle."

Levana bilerek yalan söylüyordu. Ama bir gün bunun doğru olacağını hissediyordu. Winter şimdi onun kızıydı. Hem de sevdiği adamın bir parçasıydı.

Ablası onu alayla süzüyordu.

Terzi dikişini bitirdiğinde Levana kolunu indirip korsajındaki işlemeleri okşadı. Evret'ın kollarında geçirdiği ikinci geceden sonra sevinçten içi içine sığmıyordu. Artık evli bir kadındı. Dolayısıyla biraz daha mazbut kıyafetler seçmesi yerinde olacaktı. İlk kez Channary'den fazlasına sahipti. Bir ailesi vardı. Onu seven bir kocası.

"Umarım, küçük Prenses'in, Winter'ın yakında bir kardeşi olur," diye söylendi.

Channary birden heyecanlandı. "Yoksa hamile misin?"

"Henüz değil. Ama neden bekleyeyim?"

Aslına bakılırsa, ne zaman yalnız kalsa Solstice'in şiş karnını düşünüyordu. Dümdüz göbeğine bakıp içinde bir bebek büyüdüğünü hayal ediyordu. Levana, Evret'ın kızına bakışlarındaki şefkati gördüğünden beri sık sık bunu düşlüyordu. Ona bir hediye vermek istiyordu. Yoksa hep Solstice'ten eksik kalacaktı. Hatta Levana'nın çocuğu, Winter'dan daha üstün olacaktı, çünkü damarlarında kraliyet kanı taşıyacaktı.

Channary kaşlarını çatarak kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu. "İyi bari. En azından bir bebek yap. Kendi çocuğun olduğunda onu kiminle evlendireceğimizi konuşmaya başlarız."

"Bunu sabırsızlıkla bekliyorum, abla."

"Bu arada," dedi Channary, "en azından ben soyumuzu şerefsiz evliliklerden kaçınarak devam ettirmek adına elimden geleni yapıyorum."

"Ne demek bu?"

Channary alayla saçlarını savurdu. "Küçük Prenses Winter'ın yakında bir kuzeni olacak."

Levana'nın ağzı beş karış açık kaldı. Terziyi kovalayıp kabarık eteğini toplayarak üzerinde durduğu kaideden indi. Channary'nin karnına baktı. "Sen?.. Kaç aylık?"

"Kesin bir şey diyemem. Bu akşam Doktor Eliot'a görüneceğim." Kendini beğenmiş bir tavırla çenesini havaya dikip kapıya yöneldi. "Umarım erkektir. Aptal prenseslerden bıktım usandım."

"Channary! Dur!" Levana aklında yüzlerce soruyla ablasının peşinden koştu. Ama Channary hışımla arkasını dönünce duraksadı. "Babası kim?" diye sordu. "Polis Şefi mi?"

Channary kaşlarını çattı. "Ne diyorsun sen?"

"Polis Şefi Dubrovski. Babası o mu?"

Channary kibirle süzdü onu. Sonra birden atıldı ve Levana'nın elbisesine teyellenen kumaşı çekip çıkardı. Levana göğsündeki derin yarayı gizlemeye fırsat bulamamıştı. Dehşetle geri çekilip kumaşı göğsüne bastırdı. "Babasının kim olduğunu bilmiyorum," dedi Channary yine arkasını dönerken. "Anlamıyor musun, Levana? Olay da bu ya zaten."

LEVANA HEMEN HER GECE EVRET'IN YATAK odasına gitmesine rağmen hamile kalmadı. Evret'la Winter sarayın kraliyet ailesine ayrılan kısmında bir daireye taşınmıştı. Levana düğünden bir hafta sonra eskisi gibi kendi dairesinde kalmaya karar vermişti. Evret'ın bir sabah uyandığında onun gerçek hâlini görmesinden korkuyordu. Onu derin bir uykuya daldırmak için sihrini kullanmaktan da yorulmuştu.

Evliliği şimdilik hayal ettiği gibi değildi ama Levana, bir süre sonra düzeleceğine inandırmıştı kendini. Zamana ihtiyaçları vardı o kadar.

Evret kimsenin ona prens demesini istemiyordu. Sarayda istendiği sürece bir muhafız olarak kalmaya yemin etmesine rağmen, Levana bunun gerekli olmadığını defalarca söylemişti. Evret artık kraliyet ailesindendi. Çalışmaya ihtiyacı yoktu. Ama Levana, kocasının bu konuyu dile getirmesinden hoşlanmadığını anladığından beri üzerine gitmiyordu. Madem mutluydu silahlarıyla oynamaya devam edebilirdi.

Channary'nin karnı günbegün büyüyordu. Bebeğin erkek olmadığı anlaşılmıştı. Ama Channary artık buna aldırmıyordu. Bütün hamileler gibi etrafına ışık saçıyordu. Levana ablasının böyle olabileceğini hiç düşünmezdi doğrusu.

Channary şiş karnına herkesin dokunmasına izin veriyordu. Hizmetkârların bile. Hatta onları buna teşvik ediyordu. Önüne gelenden ah ve oh nidaları eşliğinde onu pohpohlamasını bekliyordu. Bunu yapmayanlara ve ne kadar güzel bir anne olduğunu söylemeyenlere bozuluyordu.

Yıldızların yardımıyla kızının da ona benzeyeceğini duymak istiyordu.

Zaman ilerledikçe, Levana sarayda ona karşı bir komplo kurulduğuna inanmaya başladı. Gün geçmiyordu ki yeni bir gebelik ya da doğum haberi almasınlar. Bütün şehir bebek ağlamalarıyla inliyordu. Levana akıl danışmak için Doktor Eliot'a gittiğinde iki kraliyet bilim insanının daha bebek beklediğini öğrendi. Genetik mühendisliği ekibindeki Doktor Darnel'la karısı bir bebek müjdesiyle şenlenmişti. Kadın, Levana'nın üç katı yaşındaydı.

Doktor Eliot da Levana'ya yardım edememişti. Hamilelik bazen vakit alıyordu. Belki zamanı geldiğinde Levana tıbbi bir yardım alabilirdi ama bunun için henüz erkendi. Doktor Eliot bütün cesaretini toplayıp Levana'ya rahatlamasını salık verdi. İş olacağına varırdı.

Levana o an bu can sıkıcı kadını kendi gözüne bir neşter saplamaya yönlendirmek istedi.

Ablası. Yaşlı doktor. Solstice. Hepsinden nefret ediyordu.

Sorun Evret'ta olamazdı.

Levana'da bir terslik vardı ama ne?

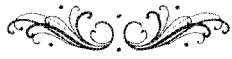
Levana'nın tek tesellisi, Channary'nin hamileliğinin ve sürekli beğenilme arzusunun onu kraliyet sorumluluklarından giderek uzaklaştırmasıydı. Ablasının günlerce sarayda görünmediği oluyordu. Levana onun adına sayısız toplantıya katılıyordu. Zaman zaman Channary'ye ihtiyaç duysa da, hâlinden şikâyetçi değildi. Politika ve devlet sisteminin işleyişi Levana'yı büyülüyordu. Her şeyi öğrenmek istiyordu. Gücüyle ne kadar ileri gidebileceğini öğrenmek. Ve ablasının yokluğu ona bunun için mükemmel bir imkân sağlıyordu.

Sonra üçüncü çağın, 109. yılının 21 Aralık'ında Kraliçe Channary bir kız bebek dünyaya getirdi. Çocuğa Ay Ülkesi

Prensesi Selene Channary Jannali Blackburn adı verildi. Ama herkesin hatırında yalnızca Selene ismi kaldı. Şehirdeki ve dış bölgelerdeki kutlamalar bir hafta sürdü.

Kraliyet kanının geleceği güvenceye alınmıştı.

Ay tahtının bir vârisi vardı artık.

"BEN GÜMÜŞ YAPRAKLARI BEĞENDİM. SEN NE dersin, kardeşim?"

Levana gözlerini salonun ortasında, işlemeli bir yorganın üzerine yatırılan bebekten güçlükle ayırdı. Bugün önemli bir konuyu tartışıyorlardı. Ülkenin yaklaşan yıldönümü kutlamalarını. Ama Channary odayı bir kreşe çevirmişti yine. Tasarımcılar, çiçekçiler, dekoratörler, pastacılar, aşçılar ve zanaatkârlar arka duvarın önüne sıralanmıştı. Hepsi fikir ve tecrübelerini onlarla paylaşmak için bekliyordu. Levana ablasının devasa büyüklükteki iki çiçek buketini kastettiğini neden sonra anlayabildi. Neredeyse birbirlerinin aynısıydılar. Yalnızca birinin orasına burasına gümüş yapraklar iliştirilmişti o kadar. Diğerininkiler zümrüt yeşiliydi.

"Gümüş güzel olmuş," dedi Levana hızlıca.

"Bence de," diye atıldı Channary. "Daha çok yaprak koyun. Bütün oda ışıl ışıl parlasın. Herkes duydu değil mi?" Sesini yükseltti. "Baktığım her yerde ışıltılar görmek istiyorum. Sim, pul. Ne aklınıza gelirse kullanın. Misafirlerin gözleri kamaşsın. Bu şehrin tanık olduğu en görkemli kutlama olsun. İnsanların bunu nesillerce konuşmasını istiyorum. Anlaşıldı mı?"

Herkes kafa salladı ama Channary'nin dikkati çoktan önündeki yiyeceklere kaymıştı. Tabaklar dolusu minik pasta ve her birinde kraliyet tacı şeklinde buz küplerinin yüzdüğü rengârenk kokteyller vardı.

"Hayır, hayır, hayır," dedi Channary şımarıkça ve tepsilerden birini karşı duvara fırlattı. Herkes korkuyla irkildi. "Bunların hiçbirini istemiyorum. Size ışıltı diyorum. Bu sıkıcı şeyleri kaldırın gözümün önünden."

Kimse Channary'nin ışıltı konusunu daha o anda dile getirdiğini söyleyemedi. Ama önceden bilmeliydiler tabii. İçgüdüsel olarak!

Ablasının arkasında dikilen Levana kafasını iki yana salladı.

Bebek ağlamaya başladı.

Channary hafifçe dönüp Levana'ya işaret etti. "Çocuğu al."

Levana gözlerini kırpıştırdı. "Ben mi? Neden? Dadısı nerede?"

"Yıldızlar aşkına. Sadece kucak istiyor." Channary öksürmeye başladı. Çabucak başını çevirip dirseğiyle ağzını kapadı. Elinden geldiğince bir hanımefendi gibi davranmaya çalışıyordu. Levana birden ablasının ne zamandır öksürdüğünü fark etti. Aylar olmamıştı belki ama haftalardır bu durumdaydı. Channary önemsiz bir virüs kaptığını söylüyordu. Ama bu durum biraz fazla uzamıştı doğrusu.

Bir uşak, Kraliçe'ye bir bardak su koşturdu. Channary bunu alıp duvara çaldı. Etrafa cam kırıkları saçılırken Channary hâlâ öksürerek öfkeyle odadan çıktı.

Şimdi bebek daha da canhıraş feryat ediyordu. Levana ona kararsızca yaklaştı.

Biri el çırptı. "Bugünlük bitirelim," dedi etkinliği organize edenlerden biri ve salondakileri alelacele dışarı çıkardı. "Yarın Kraliçe'nin istediği gibi hazırlanarak gelin."

Levana bir an çocuğun başında durdu. Küçük Selene'nin yüzü kıpkırmızı olmuştu. Tombul kollarını savurarak debeleniyordu. Koyu kahverengi, ipeksi saçları terden kafasına yapışmıştı.

Bebek yedi aylık olmuştu. Neredeyse emeklemeye başlayacaktı ama Levana'nın yeğenini kucağına aldığı zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Zaten her zaman bebekle ilgilenecek başka biri vardı. Hem Selene de tıpkı Winter gibi ona pek ısınamamıştı.

Levana derin bir iç çekip eğildi ve bebeği elinden geldiğince özenle kucakladı. Doğrulup onu bir koluna yatırdı ve usulca sallamaya başladı. Ama Selene minik yumruklarını teyzesinin göğsüne vurarak ağlamaya devam etti.

Levana sıkıntıyla iç geçirip odada aşağı yukarı dolanmaya başladı. Sonra da Artemisia Gölü'ne bakan bir balkona çıktı. Saraylılar yemyeşil bahçelerde tembelce dolaşıyordu. Suyun yüzeyinde birkaç süslü püslü kayık dolanıyordu. Gökyüzündeki Dünya neredeyse tamamen görünüyordu. Uçsuz bucaksız uzay boşluğunda beyaz ve mavi girdaplarıyla pek etkileyiciydi doğrusu.

Levana bir keresinde Evret'ı onunla kayığa binmeye ikna etmişti. Ama Evret gezintileri boyunca Winter'dan başka laf etmemişti. Onu evde bıraktığı için suçluluk duyuyordu. Ne kadar da hızlı büyüyordu. Acaba ilk söylediği kelime ne olacaktı?

Bir daha da kayıkla açılmamışlardı hiç.

Aslına bakılırsa, Levana karı koca olarak en son ne zaman baş başa kaldıklarını bile anımsamıyordu.

Minik Selene'yi kucağında sallayarak müstakbel Kraliçe'nin yüzüne baktı. O da annesi kadar şımarık ve umursamaz mı olacaktı? Politikadansa çiçek düzenlemeleriyle mi ilgilenecekti?

"Annenden daha iyi bir kraliçe olurdum," diye fısıldadı. "Senden de öyle."

Bebek şımarıkça ağlamayı sürdürdü.

Ama bunlar boş düşüncelerdi. Channary, Kraliçe'ydi. Selene de onun vârisi. Levana yalnızca bir prensesti. Bir muhafızla evli ve üvey kızı kraliyet kanı taşımayan bir prenses.

"Biliyor musun?" diye mırıldandı usulca. "Şimdi seni şu balkondan atsam beni kim durdurabilir ki?"

Bebek bu tehdide tepki göstermedi.

"İyisi mi seni zorla susturayım. Hoşuna gider miydi, hı?"

Bu öylesine çekici bir fikirdi ki, Levana kendini güçlükle tutuyordu. Oysa küçük çocukları yönlendirmenin zararlı olduğu kanıtlanmıştı. Tamamen savunmasız oldukları yaşlarda bir başkası tarafından etkilenmek beyin gelişimlerini etkileyebiliyordu.

Levana ufacık bir sessizlik anının neler yapabileceğini merak ediyordu doğrusu. Tam aklından bunları geçirirken ablasının uzun topuklarının tıkırtısını duydu.

Arkasını döndüğünde Channary perişan bir hâldeydi. Ablası dimdik durarak öksürük nöbetinin izlerini silmeye çalışıyordu ama suratı parça parça kızarmıştı. Üst dudağında hâlâ ter damlacıkları titreşiyordu.

Teşekkür bile etmeden bebeği Levana'nın kucağından aldı.

"İyi misin?" diye sordu Levana. "Ölmüyorsun, değil mi?"

Channary, ona ters bir bakış fırlatıp pencereden görünen olağanüstü manzaraya sırtını döndü. Odada dolanmaya başla-

dığında bebeğin ağlaması kesildi. Minik, tombul parmaklarıyla annesinin yüzüne dokunmaya başladı.

Levana'nın aklına bir fikir geldi. Belki de bebekler sihirlerden etkilenmiyordu. Bu yüzden Levana'dan nefret ediyorlardı.

"Öksürüğün uzun sürdü," dedi. "Doktor Eliot'a görünsene bir."

"Saçmalama. Ben bir kraliçeyim." Channary, unvanının onu her kötülükten koruyabileceğine inanır gibiydi. "Söz doktorlardan açılmışken, şu genetikçi çifti duydun mu?" Bebeğin ağzına bir biberon dayadı. Levana, ablasının anneliğine hâlâ alışamamıştı. Onun kadar bencil ve zalim biri kızına karşı nasıl bu kadar sabırlı olabiliyordu? Annelerinin onları bir kez bile kendi eliyle beslemediğinden emindi. Sarayda bunca hizmetkâr varken Channary'yi kızına hizmet etmeye iten neydi acaba?

"Ne genetikçisi?" diye sordu.

"Şu bebekleri olan canım. Adamın adı Darnel mıydı neydi? Altmışında vardır. Ne acayip değil mi?"

Levana dişlerini birbirine bastırdı. "Evet. Bir bebekleri olacağını duymuştum."

"Oldu bile. Ama kabuk çıktı."

Levana gözlerini hayretle açarak elini ağzına götürdü. Sözüm ona dehşete kapılmış gibi yapıyordu. Hâlbuki içinden hainçe bir sevinç duyuyordu. "Demek kabukmuş?"

"Evet. Galiba bir kız. Şu sihirbaz dün onu almaya gitti. Şey için..." Channary sıkıntıyla iç çekti. "Aman! Bilim insanları kabukları neden topluyordu?"

"Kan hücreleri için. Hastalığın panzehirinde kullanılıyorlar ya."

"Doğru. Bütün bunları nasıl hatırlayabiliyorsun?"

Levana kaşlarını çatarak bebeğe baktı. Biberonunun emziğini keyifle emiyordu. Levana, Dünya, göl ve mutlu çiftler manzarasına geri döndü.

"Bir kabuk," diye mırıldandı. "Ne utanç verici."

"Dikkat ediyorum da karnının şiştiği filan yok," dedi Channary balkona, onun yanına çıkarak. "Tabii sihrinle bizden gizlemiyorsan."

Levana çenesini sıkmakla yetindi.

"Söylesene, evliliğin nasıl gidiyor?" diye üsteledi Channary. "Son günlerde kocanı ne kadar sevdiğinden söz etmiyorsun hiç. Neredeyse o günleri özledim."

"Gayet iyiyiz. İlgilendiğin için teşekkürler," dedi Levana. Sonra sesinin ne kadar mutsuz çıktığını fark edip ekledi. "Onu hâlâ çok seviyorum ve birlikte çok mutluyuz."

Channary alayla homurdanarak sırtını parmaklıklara yasladı. "Bence sen yalancının tekisin. Ama bana mı yalan söylüyorsun, kendine mi, bak orasını bilemedim."

"Ben yalan söylemiyorum. Evret tam da hayallerimdeki gibi bir koca."

"Ne acayip. Hep standartlarını daha yüksek tutacağını düşünmüştüm."

Channary kafasını kaldırıp gökyüzündeki mavi beyaz küreye baktı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ah. Son günlerde Dünya politikası üzerine epey kafa yordum. Daha doğrusu, buna biraz mecbur kaldım. Bütün aileler biyolojik savaştan söz ederken başka türlüsü mümkün değildi. Daha sıkıcı bir mevzu düşünemiyorum o başka."

"Âdeta bir sabır timsalisin," diye mırıldandı Levana.

"Doğu Ulusları Topluluğu'nun kraliyet ailesine ait bazı resimler gördüm de... Doğrusu pek ilgimi çektiler." Channary biberonu almaya çalıştığında bebek Selene yine yaygarayı kopardı. Channary biberonu tekrar kızının ağzına dayadı.

"Kraliyet ailesi mi? Prens tek çocuk diye biliyordum."

"Öyle zaten. Daha küçük." Channary bebeğin üzerine eğilip burnunu tüy gibi yumuşak saçlarına gömdü. "Başta kızıma çok uygun bir eş olacağını düşündüm." Tekrar Levana'ya baktı. "Ama sonra ben neden İmparator'la evlenmiyorum dedim. Adam çok yakışıklı. Geniş omuzlu. Hep şık giyiniyor. Gerçi biraz yavan. Dünyalıları bilirsin."

"İyi de İmparator evli değil mi zaten?"

Channary alayla homurdandı. Selene nihayet biberonu bırakıtı. "Kardeşim, sen neden hep böyle kötümsersin? İlelebet evli kalacak diye bir kaide yok ya?" Channary süslü elbisesinin omzuna bir bez bile koymaya gerek duymadan bebeğin gazını çıkarmaya koyuldu. "Şimdilik yalnızca bir düşünce. Suikast hazırlığı filan yaptığımı sanma sakın. Henüz böyle bir niyetim yok. Ama Dünya'nın bu mevsimde pek güzel olduğunu duydum."

"Doğru yarıkürede olduğun sürece bence hep öyle."

Channary tek kaşını kaldırdı. "Yarıküre ne demek?"

Levana derin bir iç çekerek başını salladı. "Boş ver. O bebek şimdi kusacak ve elbisen mahvolacak."

"Umurumda değil. Hepsinden nefret ediyorum zaten. Dolabımdaki hiçbir şey üstüme olmuyor. Yine hamile kalırsam terzim fazla mesai yapmak zorunda kalacak. Belki de ayaklarını kestirmeliyim. O zaman yapacak daha iyi bir işi

kalmayacağı için sızlanmaktan vazgeçer." Şaka ediyormuş gibi gözleri parladı.

Ama Levana bu pırıltıya aşinaydı. Channary belki de şaka etmiyordu.

KRALİÇE CHANNARY BLACKBURN, DÜNYALI İmparatoriçe'ye bir suikast hazırlığı yapacak zamanı bulamadı. İmparator Rikan'la evlenip kızının bir prensle evlendiğini de göremedi.

Levana'yla konuşmasından beş ay sonra, Channary gerçekten de, terzisinin ayaklarının bir ameliyatla kesilmesini emretti.

Ve zavallı terzi daha yataktan kalkamamışken, Kraliçe Channary yirmi beş yaşında ciğerlerindeki regolit zehirlenmesinden öldü.

Bu, genellikle dış bölgelerde yaşayanları etkileyen bir hastalıktı. Ay'ın mağaralarındaki tozu solumaktan ötürü oluşurdu. Asiller, özellikle de, kraliyet ailesinde hiç görülmediği için doktorlar böyle bir ihtimali göz ardı etmişti. Hem de Levana, Kraliçe'nin öksürüğü hakkında Doktor Eliot'la defalarca konuşmasına rağmen.

Channary'nin ölümünün sırrı hiçbir zaman çözülemedi. Levana, ablasının bir aşk kaçamağı için şehrin altındaki regolit mağaralara gittiğinden şüpheleniyordu.

Kraliçe Channary'nin cenazesi annesiyle babasınınkini andırıyordu. Levana'nın hisleri de farklı değildi. Kraliyet kılıkları içinde Prenses Winter ve Prenses Selene de törende hazır bulun-

du. Selene bir yaşına gelmişti. Konuklar onu öpmelere doyamadı ama asıl övgüleri iki yaşındaki Winter topladı. Gerçekten de güzel bir çocuktu. Evret haklı çıkmıştı. Her geçen gün annesine biraz daha benziyordu.

Evret törende görev almayı teklif etmişti. Channary'nin kubbelerin dışındaki kratere gömülecek tabutunu Ay Ülkesi sokaklarından geçerken korumak istiyordu. Levana ona kocası olarak yanında kalmasını söylediyse de işe yaramadı. Zira Evret için görevi ondan daha önemliydi.

Sör Clay'in oğlu da oradaydı. Dört yaşına gelmişti ve her zamanki kadar sarışındı. Ayakta zor duran küçük prenseslere kilisedeki sıralar arasında saklambaç oynamayı öğretmeye çalışıyordu.

Levana ağlama numarası yaptı. Yeğeninin on üçüncü yaş gününe kadar kraliçe vekili rolünü üstlenecekti. Sonra da tahta Selene oturacaktı.

On iki yıl.

Levana on iki yıl boyunca kraliçe olacaktı.

Cenaze bitene kadar gülümsemesini güçlükle bastırdı.

"BAŞ SİHİRBAZ HADDON BU AYIN SONUNDA emekli oluyor," dedi Rahip Annotel. Levana'yla meclis toplantısına gidiyorlardı. "Yerine kimi geçireceğinizi düşündünüz mü?"

"Sybil Mira'yı önereceğim."

Annotel ona yan yan baktı. "Enteresan bir seçim. Sihirbaz Mira henüz çok genç ve tecrübesiz. Saraylı aileler Sihirbaz..."

"Sybil şimdiye dek kendini fazlasıyla kanıtladı. Kabuk çocukları toplama görevini layığıyla yerine getirdi."

"Ah, ona ne şüphe? Ama tecrübesizliği..."

"Sanırım kendisi ikinci rütbesini de almış. Hem de daha on dokuz yaşındayken. Bu tarihte bir ilk olsa gerek."

"Ben yine de..."

"Azmini takdir ediyorum. Hırsı ve çalışkanlığıyla onu kendime benzetiyorum."

Annotel dudaklarını büzdü. Levana'nın bu kıyasından sonra eli kolu bağlanmıştı. "Sybil Mira hakkında yanılmadığınızdan eminim," dedi. "Son sözünüz buysa, eminim, aileler de sizi destekleyecektir."

"Göreceğiz. Daha bir ayım var." Gülümsedi. Ama sonra koridorun sonunda Evret'ı gördü. Toplantı odasının kapısında nöbet tutan muhafızlardan biri de oydu. Birden bütün havası söndü. Kraliçe naipliği görevinde her ne kadar kendine güvense de, kocasının yanında yine o on altı yaşındaki aşk sarhoşu kıza dönüşüyordu.

Kocasıyla göz göze gelmeye çalıştı ama Evret diğer muhafızla birlikte kapıları açarken ona hiç bakmadı.

Levana dudaklarını yalayıp içeri girdi.

Kapılar kapandığında aile temsilcileri ayağa kalktı. Levana tahtın bulunduğu kürsüye doğru yürüdü.

Kraliçe'nin tahtına doğru.

Levana bu odayı severdi. Hatta sarayda en çok sevdiklerinden biriydi. Ama o muhteşem tahta oturur oturmaz burayla hiç kopmayacak bir gönül bağı kurdu. Odanın camları ve beyaz mermerleri göz alıcı bir parlaklıktaydı. Oturduğu yerden mec-

lisin bütün üyelerini ve karşısındaki Artemisia Gölü'yle beyaz şehri görebiliyordu.

Kendini ilk kez Ay Ülkesi'nin gerçek hükümdarı gibi hissediyordu.

"Oturun," dedi.

İskemleler çekildi. Levana Baş Sihirbaz Haddon'a işaret etti. "Devam edin."

"Teşekkür ederim, Majesteleri. Dış bölgelerdeki mesai saatlerinin artırılmasıyla ilgili projenizin gayet verimli olduğunu bilmenizi isterim."

"Öyle mi?" Levana mahsus şaşırmış gibi yaptı. Birkaç ay önce, Dünya'daki çalışma düzeni üzerine bir makale okumuştu. Sık mola vermek verimi artırıyordu. Bu sebeple, ülkedeki bütün fabrikalarda aynı saatte mola verilmesini emretmişti. Hatta fabrikalarda dinlenme saatlerinin başlangıç ve bitişinin zille haber verilmesini istemişti. Akşamları da kayıp zamanı telafi için mesai saatleri uzatılıyordu. Meclis önce bunun işçileri fazlasıyla zorlayacağını söyleyerek karşı çıkmıştı. Ama Levana bu yeni çalışma programıyla günlerin hızlanacağını ve sonunda en çok da işçilerin memnun kalacağını söylemişti.

"Değişikliğin denendiği üç bölgede üretim yüzde sekiz oranında arttı," diye devam etti Haddon. "Üstelik kalitede hiçbir düşüş yok."

"Bunu duyduğuma memnun oldum."

Haddon, raporunun detaylarını okuyup Artemisialı ailelerin Levana'nın el sanatlarını desteklemesinden ne kadar memnun olduğunu bildirdi. Bunun dışında, araştırma ekipleri genetiği değiştirilen ordu ve biyokimyasal hastalık konusunda olum-

lu gelişmeler kaydediyordu. Gelecek on sekiz ay içinde virüsü Dünya'ya yayabileceklerdi.

Kimse bunu açıkça dile getirmiyordu ama Levana sarayın ondan memnun olduğunu görebiliyordu. Levana zekâsıyla Channary'yi ve hatta annesiyle babasını gölgede bırakmıştı. O Ay Ülkesi'nin yıllardır beklediği kraliçeydi. Yetkiyi eline aldığından beri şehir her anlamda en parlak günlerini yaşıyordu.

"Gelecek aylarda yeni çalışma programını bütün üretim kesiminde uygulamayı düşünüyoruz," dedi Haddon. "Size gelişmeleri anbean bildireceğim. Ama korkarım ki, bu yeni düzen bazı sıkıntıları da beraberinde getirecek."

Levana başını yana eğdi. "Ne gibi?"

"Sık mola verdiğinizde sivillerin sosyalleşmek için daha çok imkânı oluyor. Ve bu tip ilişkilerin mesai bitiminden sonra da devam ettiğini tespit ettik."

"Bu bir sorun mu?"

"Belki de değildir, Majesteleri."

Sözü Annotel aldı. "Açıkçası... Geçmişte sivillerin birlikte çokça vakit geçirmelerinin bazı olumsuzluklarına tanık olduk, Majesteleri. Zamanla bazı... fikirler üretmeye başlıyorlar."

Levana güldü. "Ne var bunda? Halkım huzursuz değil ki. Öyle olmaları için hiçbir sebep yok."

"Elbette, Majesteleri," dedi Haddon. "Ama ailenizin katledilmesinin şokunu yeni atlatmışken bazı çekincelerimiz olması doğal tabii. Dış bölgelerden kötü tohumlar çıkabiliyor maalesef. Onların diğerlerini etkilemesine izin veremeyiz."

Levana ellerini kucağında kavuşturdu. "Halkın memnuniyetsizliği için hiçbir sebep göremesem de, ne demek istediğinizi

anlıyorum. En iyisi, çalışma saatlerinden sonra sokağa çıkma yasağı uygulamak. Herkes evinde aileleriyle olsun."

"Bu uygulamayı denetleyecek yeterli insan gücüne sahip miyiz?" diye sordu asillerden biri.

"Ne yazık ki, hayır," dedi Haddon. "Bölgelerdeki muhafızları yüzde kırk oranında artırmamız gerekecek."

"Daha çok muhafız bulun öyleyse."

Kimse bu çözümün basitliğini tartışamasa da, odada imalı bakışmalar oldu.

"Elbette, Kraliçe'm. Hemen ilgileniriz."

"Güzel. Başka bir sıkıntı?"

"Kısa vadede yok, Majesteleri. Ama bu tip bir üretimin uzun soluklu olma ihtimali yok, maalesef. Zira üretime bu şekilde devam edersek, kaynaklarımızı tüketeceğiz. Hâlihazırdaki atmosferi değiştirilmiş bölgeler maksimum kapasitelerine yakın çalışıyor."

"Kaynaklar, ha?" dedi Levana. "Bir kayada yaşadığımız için ekonomimizi geliştiremeyeceğimizi söylüyorsun, öyle mi?"

"Belki üzücü ama gerçek bu. Dünya ile ticaret ilişkimizi yeniden kurmak zorundayız."

"Dünya bizimle ticaret yapmaz. Neden her toplantımızda hastalığı ve panzehiri konuşuyoruz sanıyorsunuz? Bu planımız gerçekleşene kadar Dünya'ya sunabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Arazilerimiz var, Majesteleri."

Levana öfkeyle tısladı. Haddon'ın sesi titremese de Levana, adamın gözlerindeki kararsızlığı gördü. Haksız da sayılmazdı hani.

"Araziler," diye tekrarladı Levana.

"Bütün bölgelerin toplamı Ay Ülkesi'nin yalnızca ufak bir kısmını oluşturuyor. Yerçekiminin az olduğu topraklar Dünyalılar'a cazip gelebilir. Yolculuk ve keşif için daha az yakıt ve güç harcayacakları uzay limanları inşa edebilirler. Onlara bunu teklif edebiliriz. İlk Ay kolonisi de böyle kurulmadı mı zaten?"

"Kesinlikle olmaz," dedi Levana. "Bizi yeniden bir koloniye dönüştürmeyeceğim. Dünya Birliği'ne bağımlı olmak kabul edilemez."

"Majesteleri..."

"Konu kapanmıştır. Kaynaklarımızı nasıl artıracağımızla ilgili başka bir fikir üretirseniz dinlemeye hazırım. Bunun dışında Dünya'ya bağlı kalmamızı kesinlikle istemiyorum."

Toplantı devam etti ama havada belirgin bir gerginlik vardı. Levana buna aldırmamaya çalıştı.

O Ay Ülkesi'nin beklediği kraliçeydi. Bu sorunun da üstesinden gelecekti. Halkı, ülkesi ve tahtı için.

"SANA DİYORUM, BEN BU İŞTE USTAYIM." LEVANA yatak odasında neşeyle dolanıyordu.

"Eminim, öylesindir." Winter dolaptan Levana'nın ayakkabılarını getirince Evret güldü. "Teşekkür ederim, hayatım," dedi ayakkabıları bir kenara koyarak. Winter hemen dolaba geri koştu. Evret yine güldü. "Seni uzun zamandır ilk kez bu kadar mutlu görüyorum."

Levana gerçekten de uzun zamandır ilk kez bu kadar mutlu hissediyordu. "Ben hiçbir konuda başarılı olamadım," dedi.

"Channary benden daha iyi dans ederdi. Daha iyi şarkı söylerdi. Akıl oyunlarında daha başarılıydı. Ama ben de daha iyi bir kraliçeyim işte! Ve herkes bunun farkında."

Evret'ın gülümsemesi hafifçe gölgelendi. Ölünün arkasından konuşmaktan hoşlanmıyordu ama Levana bunu umursamadı. Channary öleli neredeyse bir yıl oluyordu ve ablası için bir gün bile yas tutmaya değmezdi. Bir daha hiçbir zaman yürüyemeyecek o zavallı terzi de onunla aynı fikirde olmalıydı.

Winter, babasına bir çift pabuç daha getirdi. Evret kızının yuvarlak yüzünü çevreleyen dağınık buklelerini okşadı. "Teşekkür ederim."

Winter yine koşturdu.

"En güzeli de ne biliyor musun?" dedi Levana. "Galiba halk beni sevmeye başladı."

"Sevmek mi?"

Levana, Evret'ın sesindeki alayla duraksadı.

Hatasını geç fark eden Evret durumu kurtarmaya çalıştı. "Hayatım," dedi. Evlendiklerinden beri Levana'ya bu şekilde hitap ediyordu. Belki de ona yanlışlıkla Solstice dememek için kendince böyle bir yol bulmuştu. Olsun. Levana, Evret'ın ona böyle demesinden memnundu. "Şüphesiz iyi bir kraliçesin ve Artemisia için harika şeyler yapıyorsun," dedi Evret. "Ama insanlar seni tanımıyor ki. Hiç dış bölgelere gittin mi?"

"Tabii ki, hayır. Ben Kraliçe'yim. Düzenli olarak rapor vermeleri için oraya gönderdiğim adamlarım var."

"Sen kraliçe naibisin," diye düzeltti kocası. Levana ister istemez irkildi. Bu unvandan nefret ediyordu. "Aldığın raporlar eksiksiz de olsa, halk hükümdarlarını tanımıyor. Bir yabancıyı

sevmelerini nasıl beklersin? Teşekkür ederim, Winter. Hem ne zaman halka seslensen..."

Levana gözlerini kısarak bekledi.

"Demek istediğim, bant yayınlarında asla gerçek yüzünü göstermiyorsun. İnsanlar konuşmaya başladı. Bir şeyler sakladığını düşünüyorlar. Unutma. Sevgi, güvenle başlar ve halkın onlardan bir şeyler gizlediğine inandığı sürece sana güvenmeyecek."

"Canlı yayınlarda sihirler işe yaramıyor. Sanki bilmiyorsun."

"Sihre ihtiyacın yok ki." Evret karısının yüzüne doğru bir işaret yaptı. "Neden kendin olmuyorsun? Bunun için seni takdir edeceklerinden eminim."

"Nereden biliyorsun? Beni hiç görmedin ki."

Evret bir an şaşkınlıkla duraksadı. Koyu kahverengi gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Winter da elinde bir çift simli ayakkabıyla kapıda duraksamıştı.

Evret ayağa kalkıp hafifçe öksürdü. "Haklısın. Ama bu kimin suçu?"

"Baba?" dedi Winter başını yana eğerek. "Annem neden bağırıyor?"

Levana gözlerini devirdi. Winter konuşmaya başladığı günden beri yalnızca babasıyla muhataptı. Levana bir seyirciydi hep. Anne olarak hitap ettiği bir yabancı.

"Bağırmıyor, canım benim. Onu da nereden çıkardın? Hadi, sen git bebeklerinle oyna." Evret, kızını oyun odasına gönderdikten sonra sehpadaki tepsiden kendine bir içki koydu. "Evleneli üç yılı geçti," dedi kehribar rengi sıvının buz küplerinin üzerine akışını izleyerek. "Seninle hiç tartışmadım ya da çekip gitmedim. Ama merak ediyorum. Bu hayatımız boyunca

böyle mi sürecek? Birimiz ölene dek bu yalanı yaşamaya devam mı edeceğiz?"

Levana ani bir iç çekişle ürperdi. Ağlamamak için zor duruyordu. Evret'ın sözleri onu göründüğünden daha çok incitmişti.

"Evliliğimizin bir yalan olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Demin sen söyledin. Kocan olarak senin gerçekte nasıl göründüğünü bile bilmiyorum."

"Önemli olan bu mu? Onun kadar güzel olmam?"

"Gökteki yıldızlar aşkına, Levana." Evret bir yudum bile almadan içki bardağını bıraktı. "Onu taklit eden sensin. Benden hep saklandın. Ben bunu hiç istemedim ki. Neden korkuyorsun, Levana?"

"Bir daha yüzüme bakmayacağından. Güven bana, Evret. Bir daha asla aynı göremezsin beni."

"Ben o kadar sığ bir adam mıyım? Sihrinin altında nasıl göründüğünü bu kadar mı önemsiyorum?"

Levana başını çevirdi. "Bilmediğin için böyle diyorsun."

"Söylenenleri duydum. Yanık yaraların varmış."

Levana suratını buruşturdu.

"Ablan çocukluğundan beri böyle olduğunu söylemişti. Zor bir şey olduğunu kabul ediyorum. Belki neler çektiğini bilemem, ama..." Evret derin bir iç çekip ona yaklaştı ve ellerini omuzlarına koydu. Dokunuşu sıcacıktı. "Bir zamanlar her konuda konuşabildiğim bir karım vardı. Ona güvenim tamdı. Eğer sen ve ben bu evliliği yürütmek istiyorsak en azından denemeliyiz. Ama benden saklanırsan nereye kadar sürdürebiliriz bilmiyorum."

"Beni durmadan eski karınla kıyasladığın sürece asla mutlu olamayacağız," diye tısladı Levana.

Evret onu omuzlarından tutup kendine çevirdi. "Kendini onunla kıyaslayan sensin." Yüzünü avuçlarının arasına aldı. "İzin ver, göreyim seni. Neye dayanıp dayanamayacağıma bırak ben karar vereyim." Pencereyi işaret etti. "Bırak buna halkın karar versin."

Levana bu ihtimali ciddi ciddi değerlendirdiğini fark ederek korkuyla yutkundu.

Sihriyle yarattığı kusursuz güzelliğin ardına saklanmakla Evret'ı kendinden uzaklaştırıyor muydu? Böyle giderse ona asla güvenemeyeceği doğru muydu?

"Yapamam," diye fısıldadı kendini kocasının ellerinden kurtararak. Evret'ın yüzü asıldı. Elleri düştü. "Halkım konusunda haklıydın," dedi Levana. "Dış bölgeleri ziyaret edeceğim. Beni görmelerine izin vereceğim."

"Seni değil, sihrini."

Levana dişlerini gıcırdattı. "Hayır, beni. Önemli olan da bu değil mi zaten? Lütfen, bir daha yapamayacağım şeyler isteme."

Evret başını iki yana sallayarak içkisine geri döndü.

"Güven bana," dedi Levana. Gözleri dolsa da, konuya Evret'ın açısından bakmaya çalışıyordu. "En iyi yol bu. Ben böyle daha iyiyim."

"Sorun da bu ya zaten," dedi Evret. İçkisini yudumlarken ona bakmadı bile. "Sana güvenmiyorum ve bunu değiştirmek için ne yapabileceğimi bilmiyorum."

BU FİKİR USULCA DÜŞTÜ AKLINA. BAŞTA YALNIZCA ona vicdan azabı çektiren, korkunç bir fanteziydi. Selene'nin olmadığını düşündü. Channary'nin çocuksuz öldüğünü. O zaman Levana gerçek bir kraliçe olurdu.

Sonra bir gün, çocuk odasında, Winter'la Selene'nin sadece kendilerinin anlayabildiği bir dilde gevezelik ederek tahta bloklarla oynayışını izlerken Levana, Selene'nin öldüğünü düşledi.

Şu bloklardan birini ağzına sokup boğuluyordu.

Ya da dadısının bir anlık dikkatsizliği sonucu küvette boğuluyordu.

Daha doğru dürüst yürüyemediği için sarayın sert basamaklarında kayıp düşüyordu.

Bu hayaller Levana'yı tiksindiriyordu önceleri. Kocaman, kahverengi gözlü, darmadağın saçlı şu masuma nasıl kıyılırdı? Ama bunlar yalnızca gündüz düşleriydi. Basit bir hatanın bir bebeğin ölümüne sebep olabileceğini düşünmekten kimseye zarar gelmezdi. Bütün ülke küçük prenses için yas tutardı. Sonra da Levana, öleceği güne kadar kraliçe olmak üzere tahta çıkardı.

Zaman içinde, Levana'nın hayalleri zalimleşti.

Dadısı bir öfke nöbeti sırasında Selene'yi balkondan fırlatıyordu.

Ya da kendisi düşmek yerine, asillerden birinin çocuğu kıskançlıktan ona çelme takıyordu.

Veyahut aklını kaçıran bir kabuk, saraya gizlice girip onu göğsünden on altı kere bıçaklıyordu.

Levana bunların onun düşünceleri olmasından korksa da, kendini onları haklı çıkarırken buluyordu.

O harika bir kraliçeydi. Ülkeyi vakti geldiğinde tahta oturacak şımarık bir veletten daha iyi yönetirdi.

Selene on üç yaşına geldiğinde insanlar bu değişimi kolay kolay kabullenemeyecekti. Kafaları karışacak ve ülke yönetiminin rayına oturması yıllar alacaktı.

Channary berbat bir hükümdardı. Kızı da onun gibi olacaktı şüphesiz.

Kimse bu ülkeyi Levana kadar sevemezdi. Hiç kimse.

Kraliçelik onun hakkıydı.

Hem çocuktan hiçbir zaman nefret etmemişti ki. Basit bir mantık kuruyordu hepsi o. Düşüncelerinin kaynağı hınç ya da haset değildi. Önemli olan Ay Ülkesi'nin çıkarlarıydı. Etrafındaki herkesin iyiliği.

Aylar geçti. Levana yeğeniyle geçirdiği zamanlarda onun zayıf yönlerini saptamaya çalıştı. Eline bir fırsat geçerse bunu nasıl değerlendirebilirdi?

Planı şekillenmeye başlayana kadar Levana bir plan yaptığının farkında bile değildi.

En doğrusunu yapıyordu. Her sorumlu kraliçe onun gibi davranırdı.

Levana bu fedakârlığı ve hayat boyu taşınacak bu yükü kimselere bırakamazdı.

Farkında bile olmadan bir gün seçti.

Beklediği fırsat ayağına geldi ve o an hayal gücü çalışmaya başladı. Sanki bir hayaletin kulağına fısıldadığı bir öneriydi. Böyle bir şansı belki de bir daha hiç yakalayamayabileceğini söyledi ona.

O gün Winter'ın Doktor Eliot'la randevusu olacaktı. Levana, Winter'ı çocuk odasından kendisinden başka kimsenin almama-

sını garantileyecekti. Evret'a başka bir iş yükleyecekti. Dadı orada hazır bulunacaktı tabii. Yeni bir dadı olacaktı bu. İnsanların henüz iyi tanımadığı ve tam anlamıyla güvenmediği biri. Levana her şeyin bir kaza gibi görünmesi için ona baskı yapacaktı.

İyi de...

Bak, Levana bu kısmı hiç düşünmemişti.

Çocuğu nasıl öldürecekti?

Bir sürü seçenek vardı var olmasına da, her biri kendini bir canavar gibi hissettiriyordu. Selene'nin en kolay ve acı çekmeden nasıl öleceğini düşündü. Çabucak olup bitmeliydi.

Sonra Selene'nin üçüncü yaş günü için bir parti düzenlemeye karar verdiler. Aile içinde bir şey olacaktı. Evret'ın fikriydi ve kocasının ilk kez ailece bir etkinlik yapma isteği Levana'yı mest etti. Yalnızca ikisi olacaktı. Bir de küçük Winter tabii. Ve her zamanki gibi, Clay ailesi. Hepsi sarayın çocuk odasında buluşup normal insanlar gibi şarap içti. Etraflarının muhafızlarla çevrili olmasına aldırmıyormuş gibi gülüp eğlendiler. Çocuklar oynadı. Garrison'ın karısı Selene'ye kendi yaptığı oyuncak bebeği hediye etti. Sarayın baş pastacısı taç şeklinde ufak bir pasta getirdi. Tacın her bir ucunda birer minik, gümüş rengi mum vardı.

Pastanın üzerindeki şeker hamuruna balmumu damlarken Evret, Selene'ye nasıl mum üfleneceğini gösterdi. Winter da bu kutlamaya katılmak istedi ve pasta tükürük içinde kaldı. Sonunda küçük Jacin Clay dayanamayıp mumları söndürdü. Hepsi gülüp el çırptı. Levana mumlardan yükselen siyah dumanları izleyerek bu işi nasıl kotaracağını düşündü.

Tamam. Çocuğa Channary'nin ona yaptığını yapacaktı.

Gel buraya, küçük kardeşim. Sana bir şey göstereceğim.

Ama Channary'nin aksine merhametli davranacaktı. Sonrasında çocuğu böyle yaşamaya mahkûm etmeyecekti.

LEVANA KREŞİN KAPISINDA DURUP KIZLARIN bebek evinden gelen kıkırdamalarını dinledi. Evin tepesini Evret'ın yatağından aldıkları battaniyeyle kapamışlardı. Levana bulunduğu yerden battaniyenin kenarındaki elma çiçeği işlemelerini görebiliyordu. Hayret. Evret'ın yatağına girdiğinde hiç fark etmemişti bunu. Sarayda buna benzer bir battaniye daha yoktu. Demek ki, kocası onu eski evinden getirmişti. Solstice'ten bir parçayı bunca yıl ondan gizlemişti.

Levana siyah alyansıyla oynadığını fark ederek ellerini aşağı sarkıttı.

Bebek evinde, Winter bir kuledeki prensesler olduklarını söylüyordu. Sonrasında çocukça saçmalıklara gülmeye başladılar.

Bugün bitecekti. Bunu bilmek Levana'nın içini rahatlatıyordu. Prensesin bir gün büyüyüp bütün hayatını elinden alacağını düşünmeden edemiyordu. Ablasının hayaleti ve vârisi yakasını bırakacaktı.

Bugünden sonra Ay Ülkesi onun olacaktı.

Bir an Winter'ı da yok etmeyi düşündü. O zaman Evret da tamamen ona kalırdı. Ama sonra Evret'ın Solstice'in ölümünden sonra ne hâle geldiğini hatırladı. Levana kocasını bir daha öyle görmeye dayanamazdı.

"Affedersiniz. Burada..."

Levana arkasını döndüğünde kız hafifçe inleyerek çabucak eğildi. "Bağışlayın, Majesteleri. Sizi tanıyamadım."

Cılız saçları ve yüzüne büyük gelen burnuyla pek güzel sayılmazdı. Ama bazılarının çekici bulabileceği bir narinliği vardı. Reveransı zarifti. Geleceğin kraliçesine uygun bir dadıydı doğrusu.

"Sen yeni dadı olmalısın," dedi.

"E-evet, Majesteleri. Huzurunuzda olmaktan şeref duydum."

"Ben kraliçe değilim," diye düzeltti Levana ağzında acı bir tatla. "Yeğenim büyüyene kadar tahta vekalet ediyorum o kadar."

"Ah, elbette. Lütfen, yanlış anlamayın. Saygısızlık etmek istememiştim."

Kıkırdamalar kesilmişti. Levana bebek evine baktığında kızların battaniyeyi aralayıp meraklı gözlerle onları izlediğini gördü.

"Winter'ın Doktor Eliot'la randevusu var," dedi. "Onu almaya geldim."

Dadı başını kaldırıp Levana'ya bakmasının uygun olup olmayacağına karar vermeye çalışır gibiydi. Odaya gergin bir sessizlik çökmüştü. Belli ki, kız bunu neden Levana'nın yaptığını merak ediyordu. Çocukları doktor randevularına götürmek dadıların göreviydi. Doktorun kreşe gelmesi de bir seçenekti tabii. Ama yeni dadı Majesteleri'yle tartışmadı.

"Winter, buraya gel," diye seslendi Levana. Battaniye yine kapandı. "Bugün Doktor Eliot'la randevun var. Bekletmeyelim."

"Prenses öğleden sonra dönecek mi, Majesteleri?" diye sordu dadı.

Levana'nın boğazına bir yumru oturdu. "Hayır. Randevudan sonra onu dairemize götüreceğim." Winter'ın dört yaşındaki bir

çocuğun olabileceği kadar zarifçe merdivenden inişini izledi. Kabarık eteğinin altından tombul bacakları görünüyordu. Yere atladığında bukleleri yaylandı.

Battaniye yine kıpırdadı. Selene aralıktan başını uzattı.

Levana onunla göz göze geldiğinde çocuğun güvensizliğini hissetti. Yeğeni ondan hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Levana ağzını açıp derin bir nefes aldı. "Sana bir iş vereceğim."

Dadı huzursuz olmuştu. Usulca doğruldu. "Bana mı, efendim?"

"Bir ailen var mı? Çocukların?"

"Hayır, Majesteleri."

"Bir kocan ya da sevgilin?"

Kızın yanakları kızardı. On beş yaşında var yoktu, ama Artemisia'da kızlar erken evlenirdi.

"Hayır, Majesteleri. Evli değilim."

Levana kafasını salladı. Selene'nin de bir ailesi yoktu. İkisi de kimseyi arkalarında bırakmayacaktı.

Harikaydı. Tam olması gerektiği gibi.

Biri elini tutunca Levana irkildi.

"Gidelim mi, anne?" diye sordu Winter.

Levana kalp çarpıntıları arasında elini çekti. "Sen koridorda bekle. Birazdan geliyorum."

Winter yüzünü asarak dönüp Selene'ye el salladı. Winter kreşten çıkmadan önce battaniyenin aralığında minik bir el görünüp kayboldu.

Şimdi bitecekti bu iş.

Yarın yeni bir gün olacaktı.

Levana ellerini eteğine bastırdı. Avuçları terlemişti. "Bebek evine gir," dedi kendi kendine konuşur gibi. "Prensesin uyku

vakti geldi." Fikrini dadının kafasına iyice sokmak için usulca konuşuyordu. Gizli bir cepten yarısı yanmış bir mum çıkardı. "Battaniyenin altı karanlıktır. Etrafı görebilmek için bunu yak. Aman ortalıkta bırakma da prenses yanlışlıkla devirip kendini yakmasın. En iyisi bebek evinin kenarına koy. Şu elma tomurcuklu battaniyenin oraya. Çocuk uyuyana kadar yanında kal. Hatta yorgunsundur. Sen de uyu. Zaten uzun sürmeyecek."

Dadı, sözlerini anlamadığı bir şarkı dinlercesine başını yana eğdi.

Levana bir kutu kibrit çıkarıp mumu kızın eline tutuşturdu. Kibriti çakarken elleri titriyordu. Ateşin korkusu vücudundaki her bir kasa yayılmıştı. Minik kibritte ilerleyen alevin sıcaklığını hissedebiliyordu.

Levana kibriti çabucak üfleyip rahat bir nefes aldı. Kibrit çöpünü dadının önlüğünün cebine attı. Kız hiçbir şey demedi.

"Hadi. Prenses bekliyor."

Dadı boş gözlerle bebek evine doğru döndü. Elinde yanan mumla birlikte oraya doğru yürüdü. Selene yine merakla onlara bakıyordu.

Levana dudaklarını yalayarak arkasını döndü. Koridorda tek kelime etmeden Winter'ı elinden tuttu ve doktorun muayenehanesine doğru çekiştirdi. Kalbi göğüs kafesinin içinde bir kuş gibi çırpınıyordu.

Gerekeni yapmıştı.

Geriye beklemek kalıyordu.

SARAYDAKİ İLK HAREKETLENMELER BİR SAATİ biraz geçe başladı. Kreşten çıktığından beri Levana'nın sinirleri yay gibi gergindi. Daha şimdiden hepsi bir rüya gibi gelmeye başlamıştı. Hayal kırıklığıyla sonuçlanan hayallerinden biri gibi. Doktor Eliot, Winter'ı dikkatle muayene ederken Levana bekleme odasında bir aşağı bir yukarı dolanmıştı. Doktor'un muayenehanesi saraydaki uydu ofislerden biriydi. Şehirde de bir muayenehanesi vardı ama kraliyet ailesinin acil ihtiyaçları için böyle bir yer şarttı.

Levana kibrit kutusunu hâlâ elinde tuttuğunu fark etti. Çabucak etrafına bakınıp onu çöpe attı ve parmaklarındaki külleri bir koltuğa sildi.

"Doktor!"

Levana hemen muayenehanenin açık kapısına doğru döndü. Doktor Eliot'ın sesi kesildi. Sonra elinde hayati organların fonksiyonlarını ölçen bir aletle dışarı fırladı. Winter hâlâ muayene masasındaydı. Çoraplı ayaklarını kenardan sarkıtmıştı.

Kapıda kırmızı suratlı bir hizmetçi belirdi.

"Doktor! Çabuk gelin!" dedi nefes nefese.

"Görmüyor musun? Majesteleri'yle..."

"Acil bir durum var! Çabuk kreşe gelin! Prenses Selene..."

Levana'nın teninde buzdan ürpertiler dolaştı. Yine de şaşkın ifadesini korumayı başardı.

"Ne oluyor?"

"Yangın çıkmış. Ne olur, acele edin. Kaybedecek zaman yok."

Doktor Eliot kararsızca Levana'ya baktı.

Levana yutkunup bir adım öne çıktı. "Gidin tabii. Müstakbel Kraliçe'miz her şeyden önemli."

Doktor hemen koşup çantasını aldı. Bu arada Levana hizmetçiyi sorgulamaya koyuldu. "Ne olmuş? Yangın nasıl çıkmış? Herkes iyi değil mi?"

"Kesin bir bilgimiz yok, Majesteleri. Prenses bebek evindeymiş. Ev tutuşmuş. Herhâlde uyuyakaldılar."

"Kaldılar?"

"Prenses dadısıylaymış." Hizmetçinin gözleri Winter'a kaydı. "Yıldızlara şükürler olsun ki, Prenses Winter da orada değilmiş. Ne korkunç." Hizmetçi ağlamaya başladı.

Kadının zırıltısı Levana'nın sinirlerini iyice germişti.

Winter masadan atlayıp ayakkabılarına yönelmişti ki, Levana onu elinden tutup çekiştirdi. "Şimdi olmaz. Pabuçlarını sonra giyersin."

Doktor Eliot koşuyordu. Levana da istiyordu bunu. O soluksuz anda bütün hayalleri birbiri üzerine yığılıyordu. Ama Winter'ı kucağında taşımak istemiyordu. Hem prensesler koşmazdı.

Hele geleceğin kraliçeleri hiç koşmazdı.

Dumanların kokusunu aldığında hâlâ Winter'ın elini tutuyordu. Çığlıkları duydu. Sarayın koridorlarında yankılanan ayak seslerini.

Olay yerine ulaştıklarında bir kalabalık toplanmıştı. Koridor muhafızlar ve sihirbazlarla doluydu.

"WINTER!" Evret, kızını gördüğünde rahat bir nefes aldı. Kalabalığı yararak onlara doğru ilerledi. Winter'ı kucakladığı gibi göğsüne bastırdı. "Seni de içeride sandım. Ah, yıldızlara şükürler olsun!"

"Neler oluyor?" diye sordu Levana kreşe ulaşmaya çalışarak.

"Hayır. Sakın girme."

"Ben de bakacağım," diye mızmılandı Winter.

"Olmaz, kızım. Hayatım, lütfen..."

Levana bir an duraksadı. Evret insanların içinde ona asla böyle hitap etmezdi. İlişkilerini hep kapalı kapıların ardında yaşıyorlardı. Gerçekten sarsılmış olmalıydı. Levana'nın bileğini tutmaya çalıştı ama Levana hızla elini çekti. Görmek zorundaydı. Neler olduğunu öğrenmeliydi.

"Çekilin! Yeğenimi göreceğim!"

İnsanlar dediğini yaptı. Nasıl yapmayacaklardı ki? Yaşadıkları dehşet hepsini hareketsiz bırakmıştı. Yakalarını ya da eşarplarını yüzlerine bastırarak boğucu dumanlardan korunmaya çalışıyorlardı. Belki de asıl duymak istemedikleri yanık et kokusuydu. Levana, *yok canım,* diye düşündüyse de, mide bulantısını bastıramadı.

Nihayet kalabalığın önüne geçtiğinde duraksadı. Karşısında dumanlardan bir perde vardı sanki. İçeriyi görmeye çalıştı. Doktor Eliot oradaydı. Ve bir sürü muhafız.

Bazılarının ellerinde su kovaları vardı. Diğerleri yerdeki kıvılcımları üzerlerine basarak söndürmeye çalışıyordu. Battaniye tamamen yanmıştı. Bebek evinin iskeleti kalmıştı yalnızca. Duvar kâğıdıyla demir kraliyet süslemeleri is lekeleriyle kararmıştı.

Levana birden bebek evinin üst katındaki cesetleri gördü. Çoktan kül olmuşlardı.

"Geri çekilin!" diye bağırdı Doktor Eliot. "İşimi zorlaştırıyorsunuz!"

"Lütfen," diye yalvardı Evret arkasından.

Levana titreyerek ona döndü. Şoku sahte değildi. Gerçeği hayallerindekinden yüzlerce kat daha korkunçtu.

Bunu o yapmıştı.

Onları o öldürmüştü.

Selene yoktu artık.

Evret kucağındaki Winter'ın bunları görmemesi için elinden geleni yapıyordu. Ama Levana küçük kızın başını yana uzatıp bebek evinin kömürleşen kalıntılarına ve tek kuzenine baktığını gördü.

"Gidelim," dedi Evret yine. Levana'yı elinden tuttu ve Levana bu kez kocasının onu götürmesine izin verdi. Koridorlarda yürürken hisleri allak bullaktı. Adını koyamadığı yüzlerce duyguyla kasılıyordu midesi. Winter, babasını soru yağmuruna tutmaya başladı: "Ne olmuş, baba? Selene nerede? Bu koku ne?"

Evret, kızına cevap vermek yerine gür buklelerini öpmekle yetindi.

"Öldü," diye mırıldandı Levana.

"Ne korkunç bir kaza," dedi Evret. "Olacak iş değil."

"Evet. Korkunç bir kaza." Levana, kocasının elini sıkıca kavradı. "Bu... ne demek biliyor musun? Ben kraliçe olacağım."

Evret ona kederle bakıp kolunu omzuna attı. Kafasının tepesine bir öpücük kondurdu.

"Şimdi bunları düşünme, hayatım."

Bilmiyordu. Hiçbir şey bilmiyordu.

Levana'nın midesindeki düğümler çözülmeye başladığında tek düşüncesi bu oldu oysa.

O bir kraliçeydi.

Vicdan azabı ve dehşeti bakiydi.

Ve sonsuza dek o korkunç kokuyu unutmayacaktı belki. Ama o artık bir kraliçeydi.

AKŞAM PRENSES SELENE'NİN ÖLÜMÜ HALKA açıklandı. Levana, sarayın yayın odasından bu üzücü haberi Ay Ülkesi insanlarıyla paylaştı. Küçük prensesin fotoğrafları gösterilirken, Levana sesine titrek bir hüzün katmak için çabaladı. Oysa içinden zaferini kutluyordu. Mutlu değildi. Ama kendiyle gurur duyuyordu. Halkını yaslı günlerin içinden o çekip kurtaracaktı.

Üç yaşında ölen küçük prenses tarihin tozlu sayfalarında kaybolup gidecekti. Ama Kraliçe Levana'nın hükümdarlığı nesillerce hatırlanacaktı.

O Ay Ülkesi'nin en adil kraliçesi olacaktı.

Hayatında ilk kez gerçek bir tatmin yaşıyordu. Evret onundu. Taht da öyle.

Henüz bir vârisi yoktu ama kraliyet kanının son vârisiydi. Şüphesiz şans yüzüne gülecek ve zamanı geldiğinde bir bebeği olacaktı. Aksini düşünmek bile istemiyordu. Zira bu durumda tahta ondan sonra Winter geçerdi.

Şimdi Selene ölmüştü ya, Levana aklına takacak yeni bir endişe bulmakta gecikmemişti. Yok, yok. O büyük bir hükümdar olacaktı. Halk onu kalpten sevecekti. Evret'a bir çocuk verdiğinde pek değerli Solstice bile hayatlarından tamamen çıkacaktı.

Levana en sonunda dilediği hayata kavuşuyordu.

Ama yalnızca bir hafta sonra insanlardaki değişiklikleri fark etmeye başladı.

Yanlarından geçerken başlarını eğiyorlardı. Ama her zamanki saygılarının yanında başka bir şey daha vardı. Korku. Ve belki bu tamamen bir hayal ürünüydü ama Levana ondan tiksindiklerini hissedebiliyordu.

Sarayın hizmetkârları ona buz gibi davranıyordu. Sanki bir şeyler söylemek istiyor da dillerini tutuyorlardı.

Evret bir gece, Levana'ya o gün neden Winter'ı almaya gittiğini sordu. Küçük kızı doktor randevusuna dadısı da götürebilirdi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Levana. "O benim de kızım. Winter'la biraz vakit geçirmek istemem suç mu?"

"Ben yalnızca..."

"Yalnızca ne?"

"Hiç. Ne düşündüm bilmiyorum."

Evret onu öptü ve konu kapandı.

Levana her şeyi görmezden geldi. Kapalı kapılar ardında onu suçlayabilirlerdi.

Ay Ülkesi Kraliçesi ve Blackburn Hanedanı'nın son üyesini alenen itham edecek değillerdi ya?

Hayır. Levana'yı asıl dehşete düşüren bu değildi.

Prenses Selene'nin yangından kurtulduğunu söylüyorlardı.

Bu imkânsızdı.

Öyle değil mi?

Yeğeninin cesedini görmüştü. Ufacık bir çocuk o ağır yanıklarla yaşayamazdı.

Selene ölmüştü.

Her şey bitmişti.

O hâlde neden huzursuzdu?

"BAŞININ DERTTE OLMADIĞINI BİLİYORSUNDUR

umarım," dedi Levana. "Yalnızca bütün gerçeği öğrenmek istiyorum."

Doktor Eliot taht odasında karşısında dikiliyordu. Normalde bu tip bir sorgulama bütün sarayın önünde yapılırdı ama Levana kadının ne bildiğinden emin olamadığı için ifadesini pek az insanın dinlemesine izin vermişti. Hatta özel muhafızlarına dahi koridorda beklemelerini söylemişti. Doktorun söyleyeceklerini Evret'ın duymasını istemiyordu ve en iyi eğitimli muhafızlar bile bazen dedikoducu olabiliyordu.

Levana tahtında oturuyordu. Yanında en güvendiği sihirbazı, Sybil Mira vardı. Sihirbaz Mira ellerini göğsünde kavuşturarak beyaz paltosunun bol kollarına sokmuştu.

"Ne biliyorsam anlattım, Majesteleri," dedi Doktor Eliot.

"Evet ama kulağıma bazı söylentiler çalındı. Belki sen de duymuşsundur. Prenses Selene'nin yangından kurtulduğunu söylüyorlar. Cesetleri ilk sen inceledin. Böyle bir bilgin olsa bizden saklamazdın değil mi?"

"Asla, Majesteleri."

Levana sabırla iç çekti. "O benim yeğenimdi, doktor. Gerçeği bilmeye hakkım var. Eğer hâlâ yaşıyorsa, birilerinin bunu saklaması beni çok kızdırır. Biliyorsunuz, Selene'yi kendi kızım kadar severdim."

Doktor Eliot dudaklarını birbirine bastırdı. Gözlerinde imalı bir ifade belirdi. "Prenses'in kurtulması eminim sizin için büyük bir anlam ifade ederdi, Majesteleri. Ama yangından sonra onu gördüm. Maalesef hiç umut yoktu. Onu kurtaramadım."

Levana öne eğildi. "Kurtaramadım diyorsun. Yani yeğenim henüz ölmemişti, öyle mi?"

Doktor duraksadı. "Nabzı zayıftı. Bunu raporumda da belirtmiştim zaten. Ama benim gelişimden kısa bir süre sonra öldü. Kalbi durduğunda oradaydım. Prenses Selene öldü."

Levana tahtının koluna tutundu. "Ne zaman oldu bu? Kalbi ne zaman durdu? Hâlâ kreşte miydi?"

"Evet, Majesteleri."

"Başka tanığın var mı? Anlattıklarını destekleyebilecek biri?"

Doktor Eliot konuşmak için ağzını açtığında duraksadı. "Ben... evet. O zamana kadar, Doktor Logan Tanner da gelmişti. Olayı duyunca tıp merkezinden saraya koşmuş."

Levana tek kaşını kaldırdı. "Doktor Logan Tanner, ha? Ben onunla hiç konuşmadım."

"Cesaretimi mazur görün, Majesteleri ama eminim bu trajik olayı sorgulamaktan daha acil işleriniz vardır. Doktor Tanner da benden farklı bir şey söylemeyecek. Dediğim gibi, prensesi ben muayene ettim ve kesinlikle öldüğünü söyleyebilirim."

Levana, kadının kibrini hissedebiliyordu. Gergin görünse de, aynı zamanda kendinden emindi.

Bütün bildiklerini anlatmıyordu ve bu Levana'nın tüylerini diken diken ediyordu.

"Siz de beni mazur görün ama," diye tısladı, "yeğenimden daha acil ve önemli hiçbir işim yok, Doktor Eliot. Gelecekteki

kraliçemiz hâlâ yaşıyorsa bunu bilmem şart. Ve eğer siz böyle bir bilgiyi benden gizliyorsanız işte o zaman başınız dertte demektir. Hatta tahta ihanetten yargılanabilirsiniz."

Doktorun bütün kibri söndü. Başını eğdi. "Saygısızlık etmek istememiştim, Majesteleri. Neyin önemli olduğunu siz daha iyi bilirsiniz tabii. Ama size daha fazlasını anlatamam, çünkü bütün bildiklerim bu kadar. Keşke söylenenler doğru olsaydı. Sevgili Prenses'imiz bu faciadan kurtulabilseydi ama korkarım bu imkânsız."

Levana tahtının kalın, oymalı kollarına tutunarak arkasına yaslandı. Nihayet kafasını salladı. "Size inanıyorum, Doktor Eliot. Yıllardır tahta sadakatle hizmet ediyorsunuz. Çabanızın göz ardı edildiğini sanmayın sakın."

Doktor Eliot saygıyla eğildi. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

Levana, kadını gönderdi ve tekrar konuşmadan önce taht odasının kocaman kapılarının kapanmasını bekledi. "Ne diyorsun, Sybil? Sence yalan mı söylüyor?"

"Korkarım, evet, Majesteleri. Onda inceden bir güvensizlik hissediyorum."

"Katılıyorum. Bu konuda ne yapabiliriz?"

Sybil tahtın önüne geçti. "Gerçeği öğrenmemiz şart. Majesteleri, Prenses hâlâ hayattaysa Ay Ülkesi Kraliçesi ve çocuğun tek akrabası olarak bunu mutlaka bilmelisiniz. Yoksa onu nasıl koruyacaksınız?" Son kelimede Sybil'ın gri gözleri parladı. Levana bir an onun gerçeği bildiğinden şüphelendi. Yangını onun çıkardığını bildiğinden. Ama Sybil bunu dert eder miydi? Hayır. Zira tüm tecrübesizliğine ve saraylıların daha uygun adaylarına rağmen Levana onu baş sihirbazlığa ge-

tirmişti. Hatta şu koca sarayda Levana'ya belki de bir tek Sybil Mira sadıktı.

"Bana kalırsa Doktor Eliot, Selene'yle ilgili kaygılarımın sevgiden kaynaklanmadığını düşünüyor," dedi. "Bizden gerçeği bilerek saklamadığından nasıl emin olabiliriz?"

Sybil gülümsedi. "Biz sihirbazlar bilgi alma teknikleri üzerine sıkı bir eğitimden geçeriz, Majesteleri. Belki de Doktor Eliot'la özel bir görüşme yapmam daha uygun olur."

Levana ona göz attı. Sybil'ın sözünü ettiği bilgi alma teknikleri neydi acaba? Ama birden gerçeği bilmek için her yola başvurabileceğini fark etti.

Hem Sybil onun yanındaydı.

"Pekâlâ," dedi sırtını dikleştirerek. "Doktor Eliot'ı yalnız sorgulayabilirsin. Ama saray çalışanları bunu pek hoş karşılamayacaktır."

"Bizi anlamalarını sağlarız o hâlde. Sonuçta Doktor Eliot, Prenses'i kurtaramadı, öyle değil mi? Hem de Prenses yangından sağ çıkmasına rağmen. Bence bu herkese göre şüphe çekici bir durum. Dolayısıyla soruşturmayı genişletmemizi anlayışla karşılayacaklardır."

Levana endişelerinin yatıştığını hissederek kafasını salladı. "Haklısın." Tırnağıyla tahtın süslü oymalarından birini kazıdı. "Doktor Eliot'ı konuşturduktan sonra Şu Logan Tanner'la da ilgilenmek gerek. Bütün detayları öğrenmek istiyorum."

Sybil eğildi. "Siz merak buyurmayın, Majesteleri. Bu işi bana bırakın."

Doktor Eliot ertesi gün kapsamlı sorgulama için gözaltına alındı. Levana, Sybil'ın raporunu merakla bekledi ama Doktor Eliot ısrarla konuşmuyordu.

İki hafta sonra, Levana Logan Tanner adındaki ikinci doktoru sorgulamak için bir bahane yaratamadan adam ortadan kayboldu.

LEVANA, ÖLÜ ÇOCUKLARLA ABLALARIN VE prenseslerle kraliçelerin hayaletlerinin onu avlamasına izin vermedi. Selene'nin ölümünü takip eden yıl Ay Ülkesi'nin yeni ve gerçek kraliçesi rolüne iyice ısındı. Orduyu güçlendirmeye devam etti. Bilim insanlarının biyo-mühendislik çalışmalarını desteklemek için elinden geleni yaptı. Genetiği değiştirilmiş ilk askerler deneme testlerine tabi tutuldu. Levana'nın hayal ettiğinden de kusursuzlardı. Yarı insan yarı hayvan bu mucizevi askerler tamamen düşmanı öldürmeye programlanmıştı. Zeki ve acımasızlardı. Levana askerlerin değişim süreci hakkında her şeyi öğrenmeyi kendine görev edindi. Değişim tanklarından çıkan ilk grubun yeni içgüdülerine ve vücutlarına alışma çabaları görülmeye değer bir manzaraydı doğrusu.

Ve bir de açlardı. Çok ama çok aç.

Levana araştırma ekibini iyi tanıyordu artık. Ekibin başında meşhur Doktor Darnel vardı. Ne var ki, Levana yıllarca Sage Darnel'ın dehasını dinledikten sonra onunla tanıştığında çok da etkilenmedi. Sonuçta bu adamın kabuk bir çocuğu olmuştu. Doktor Darnel hevesle ona askerlerin geçirdiği tıbbi süreci anlatırken, Levana sadece adamın değersiz çocuğunu düşünebildi.

Bu sırada, hastalığın ilk taşıyıcıları da Dünya'ya gönderilmişti. Levana, annesiyle babasının hükümdarlığından çok öncele-

ri dış bölgelerde yaşayan bazı vatandaşların Dünya'ya kaçmaya başladığını duymuştu. Bir yolunu bulup Dünya'ya diplomasi ya da keşif gezileri yapan araçlara biniyorlardı. Ya da erzak gemilerinin pilotlarıyla gizlice anlaşıp Ay'dan bir daha geri dönmemek üzere ayrılıyorlardı. Levana böylesi bir bencilliği anlamakta güçlük çekiyordu. Bir insan nasıl olur da yalnızca kendini düşünerek doğup büyüdüğü ülkeyi terk ederdi?

Annesiyle babası bu göçmenleri görmezden gelmeyi seçmişti. Belki de iş gücünün ne kadar önemli olduğunu kavrayamamışlardı.

Ama Levana şimdi bu insanlardan faydalanmanın bir yolunu bulmuştu. Hastalık gizlice dış bölgelere bulaştırılıyor ve her bir Aylı kademeli olarak birer taşıyıcıya dönüşüyordu. Bağışıklık sistemleri sayesinde hastalanmıyorlar ve ölümcül bir virüs taşıdıklarından habersiz yeni vatanlarına doğru yola çıkıyorlardı.

Çok geçmeden, Dünya'dan salgınla ilgili ilk bilgiler geldi. Sahra Çölü'ndeki ufak bir vaha kasabasında ilk vakalar görüldü.

Sonra virüs Dünya Birliği'ne saman alevi gibi yayıldı. Dünyalılar salgını karantinalarla kontrol altına almaya çalıştı ama fayda etmedi. Zira aralarında kendilerini güzelce gizleyen ve taşıyıcı olduklarından habersiz Aylılar dolaşıyordu.

Hastalığa letumosis adını verdiler. Bu kelime eski dilde ölüm ve yol alma anlamına geliyordu. Çok da uygun bir isimdi doğrusu, zira hastalığı kapanlardan henüz kurtulan olmamıştı.

Levana'yla sarayı bunu büyük bir başarı olarak görülüyorlardı.

Levana, Dünyalılar'ın ne zaman güçten düşeceğini kestiremiyordu. Hastalığın umduğu kadar ciddi bir salgına dönüşme-

si yıllar, hatta belki on yıllar alacaktı. Ama Levana duruma el koyup onlara bir panzehir önereceği vakti hevesle bekliyordu. Dünya liderleri ayaklarına kapanacaktı. Çaresizlikten ona istediği bütün kaynakları, toprakları ve desteği önereceklerdi.

Biliyordu. Sabırlı olmalıydı. Danışmanlarının karamsar yorumlarına kulaklarını tıkamıştı. İş gücünü artırmak için bütün çabaları olumsuz sonuçlanıyordu ama bunlara da aldırmamaya çalışıyordu. Şimdi geri adım atamazdı.

Her şey plana uygun ilerliyordu. Sabredecekti.

Selene öleli yaklaşık on beş ay oluyordu ki, Levana'ya, araştırma ekibinin başındaki Doktor Sage Darnel'ın sırra kadem bastığı haberi verildi. Bazıları adamın intihar ettiğini söylüyordu ama cesedi bulunamadı. Pek çokları kabuk kızının doğumunu ve ölümünü atlatamadığını düşünüyordu.

Sonuçta yetenekli bir bilim insanını kaybetmişlerdi. Ama Levana bunun askerlerin üretimini baltalamayacağını ve her şeyin plana uygun ilerleyeceğini öğrenince yaşlı adamı tamamen unuttu.

Yıllar geçti. Levana saltanatını perçinledi. Prenses Selene'yle ilgili söylentiler kesildi. Levana nihayet istediği her şeye sahipti.

Hemen her şeye.

LEVANA SARAYIN BAHÇESİNDEKİ ÇİMLERDE durup göl kıyısında Winter'la Jacin'i kovalayan Evret'ı izledi. Evret'ın Garrison ve ailesiyle olan dostluğunu kanıksamıştı artık. Yine de, kocasının onlar yerine saraylı ailelerden biriyle

ahbaplık etmesini yeğlerdi tabii. Jacin on bir yaşlarında olmalıydı. Winter'dan birkaç yaş büyüktü. Hâlâ dal gibi ince ve üzerinde koşuşturdukları kumlar kadar beyazdı. O ve prenses, Levana hiç istememesine rağmen ayrılmaz bir ikili olup çıkmıştı.

Prenses Winter bir aşk şarkısı kadar güzeldi. Evret'inkinden birkaç ton açık teni kadife gibi yumuşacıktı. Gür bukleleri cilalı abanoz tahtası rengindeydi. Annesinin karamel rengi gözlerini ve babasının gri ve zümrüt menevişlerini almıştı.

Sarayda söylentiler başlamıştı. Eskiden Winter'ın bir muhafızın kızı olduğunu söyleyerek prensesliğine burun kıvıran asiller fikirlerini değiştirmiş gibiydi. Winter daha çocuktu ama şüphesiz olağanüstü güzellikte bir genç kadın olacaktı.

Levana bir gün bundan faydalanabileceğini düşünüyordu. Üvey kızı gerektiğinde önemli bir ailenin desteğini almak için mükemmel bir yem olabilirdi. Ne var ki, Prenses'in ileride güzelliğiyle Kraliçe Levana'yı gölgede bırakacağı konuşulmaya başlandığında, Levana'nın içi nefretle doldu.

Levana, sihrini kusursuzlaştırmak için elinden geleni yaptı. Ay Ülkesi tahtında oturan gelmiş geçmiş en güzel kadındı o. Annesinden, hatta Channary'den bile daha güzeldi. Levana artık çirkin ve zavallı bir prenses değildi. Ve Winter'ın, bunca çabasını parmağını bile kıpırdatmadan sonuçsuz bırakabileceğini düşündükçe aklını kaçıracak gibi oluyordu.

Evret'ın kızını ölçüsüzce şımartması da Levana'nın nefretine tuz biber ekiyordu. Winter her an yanlarındaydı. Ya babasının omuzlarında ya da kucağındaydı. Evret saray balolarında karısıyla bir kez olsun dans etmemişken, Levana onu Winter'a vals

öğretirken yakalamıştı. Kocasının cepleri daima kızının bayıldığı ekşi elma şekerlemeleriyle doluydu.

Levana elini boynuna atıp Dünya kolyeyi yumruğunun içine hapsetti. Evret bir zamanlar ona da hediyeler verirdi.

Kıyıda oynayan çocukların kahkahaları gölün yüzeyine vuran güneş kadar parlaktı. Evret da onlar gibi neşeyle gülüyordu ama bu ses Levana'nın kalbine bir ok misali saplanıyordu.

Evret bir zamanlar onu da eğlencelerine ortak ederdi. Ama kumlarda koşup gülmek kraliçelere göre bir davranış değildi. Levana kocasının tekliflerini defalarca geri çevirdiği için Evret artık onu hiç çağırmıyordu. Ve Levana ne zaman onları izlese bundan pişman oluyordu.

Kocası çığlıklar atan Winter'ı kucaklayıp havaya fırlattı.

Garrison'ın karısı onlara peynirli sandviç yapmıştı. Çocuklar sarayın şeflerinin hazırladığı hiçbir yemeği bu kadar iştahla yemiyordu.

Jacin, Winter'a kumdan kale yapıp yıkmayı öğretti.

Levana onların bir aile olduğunu düşündü. Mutlu bir aile.

Ve bütün çabasına rağmen o bu ailenin bir parçası değildi.

"Hayatım?"

Levana'nın gözleri çocuklardan ona doğru yürüyen kocasına kaydı. Evret'ın paçaları dizlerine kadar ıslanıp beyaz kumlarla kaplanmıştı. Levana'nın onu ilk gördüğü günkü kadar yakışıklıydı ve Levana onu o günkü kadar çok seviyordu. İçinin tahtadan oyulmuş gibi bomboş olduğunu hissetti.

"Sana verdiğim kolye değil mi o?" dedi Evret taze bir gülümsemeyle. Levana aynı anda hem eridi hem de buz kesti.

Elini açtı. Eski kolye ucunu sıkıca tuttuğunun farkında bile değildi.

"Hâlâ taktığını bilmiyordum," dedi Evret. Elini uzatıp bir parmağını zincirin içinden geçirdi. Bu ufacık dokunuş Levana'yı gençlik yıllarına götürmeye yetti.

"Tabii takıyorum. Bu bana verdiğin ilk hediye."

Evret'ın yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Hüzünlü. Mesafeli.

Levana'nın boynuna parmağıyla hafifçe vurup elini çekti. "Bütün gün bizi mi izleyeceksin?" diye sordu. Yine gözleri parlıyordu. Deminki ifade yalnızca bir hayaldi belki de.

Levana, "Hayır," derken dudaklarının yorgunlukla büzülmesini engelleyemedi. "Tam içeri girecektim sen geldin. TX-7'yle yapacağımız yeni ticaret anlaşmasını gözden geçirmem gerek."

"Anlaşma mı? Yarına kadar bekleyemez mi?" Evret karısının yüzünü avuçları arasına aldı. "Çok çalışıyorsun."

"Kraliçelerin belirli mesai saatleri olmaz. Biliyorsun, sorumluluklarım var."

Evret kaşlarını çattı. "Ama bir kraliçe bile ara sıra dinlenmeye ihtiyaç duyar. Hadi, gel bizimle oyna. Merak etme, bir gören olsa bile seni eleştirmeye cesaret edemez."

Ellerini Levana'nın yüzünden indirdi.

"Sence insanlar benden korkuyor mu?" diye sordu Levana. "Düşüncelerini söyleyemeyecek kadar baskı altında mı hissediyorlar kendilerini?"

Evret bir an bunu düşünür gibi göründü. Sonra bıkkınlıkla ellerini iki yana açtı.

"İnsanlar oldum olası kraliyet ailesinden korkar. Boşuna üzerine alınıp üzülme."

Levana sıkıntıyla homurdanıp arkasını döndü ve saraya doğru yürümeye başladı.

Evret peşinden koştu. "Yapma. Aşırı tepki gösteriyorsun. Ne dedim şimdi ben?"

"Benim berbat bir yönetici olduğumu düşünüyorsun. Halkının iyiliğindense kendi şanını düşünen şu şımarık kraliçelerden biri olduğumu."

"Yanılıyorsun. Halkının senin hakkındaki düşüncelerini umursadığını biliyorum. Onlara değer verdiğini de biliyorum. Bunu kendince yapıyorsun o kadar."

"Kendimce öyle mi?" diye bağırdı Levana. Öfkeyle verandanın basamaklarını çıkmaya başladı.

"Levana, durur musun, lütfen?"

Evret bileğinden tutmak istedi ama Levana elini hızla çekti. "Dokunma bana!"

Levana'yı gölge gibi izleyen muhafızlar hemen silahlarına davrandı.

Evret durup kötü bir niyeti olmadığını göstermek için ellerini kaldırdı. Ama öfkesi yüzünden belliydi. O gururlu bir adamdı. Karısı tam anlamıyla saçmalarken, sağda solda Kraliçe'ye kaba davrandığının konuşulmasını istemezdi tabii.

Aşırı tepki.

"İyi," dedi bir adım geri çekilerek. "Sizi işinizden alıkoymayayım, Majesteleri."

Levana, yumruklarını sıkarak uzaklaşan kocasının arkasından bir süre baktı. Merdivenleri çıkmaya devam ederken, kendini bir kaçak gibi hissediyordu.

Pes etmiş gibi.

Özel çalışma odasına girdiğinde anlaşmayı okumak için oturdu, ama birden gözyaşlarına boğuldu.

Hiçbir yere ait olamayan kız çocuğu için ağladı. Herkesten daha çok çabalayan ve bütün emekleri boşa giden kız için. Bir zamanlar Evret'ın yalnızca ve yalnızca onu sevdiğine inanıyordu. Oysa şimdi bunun nasıl bir duygu olduğunu bile hatırlamıyordu.

Levana bütün silahlarını kullanmasına rağmen Evret Hayle'in kalbini fethedememişti.

Artık hamile kalmaya bile çalışmıyordu ama buna uzun süre devam edemeyeceğini biliyordu. Son zamanlarda kocasının dairesine yaptığı ziyaretler tutkulu olmaktan ziyade yorucuydu. Ve umut kırıcı.

Saraydaki söylentileri duyar gibiydi. Kraliçe'nin kısırlığı kapalı kapılar ardında konuşuluyordu. Sihirbazlarla aile üyeleri bir satranç tahtasındaki piyonlar gibi durmadan hareket hâlindeydi. Siyasi planlarını tahtın vârissiz kalması üzerine kurmaya çalışıyorlardı.

Levana ağlıyordu, çünkü o öldükten sonra ülkede isyan çıkacak ve kan dökülecekti. Sonunda hak etmeyen biri tahtı ele geçirecek ve Blackburn Hanedanı son bulacaktı. Levana yerine kimin geçeceğini tahmin bile edemiyordu.

Korkularının esiri olmamaya çalıştı.

Tahtın bir vârise ihtiyacı vardı ve bunu o verecekti. Yıldızlar eninde sonunda ona gülecekti. Ay Ülkesi'nin geleceği buna bağlıydı.

Ama önce halkına kusursuz bir lider olduğunu kanıtlamalıydı.

Ay Ülkesi hiç olmadığı kadar büyük bir refaha kavuşmuştu. Artemisia şehri cennetten bir parçaydı sanki. Dış bölgelerdeki üretim almış başını gidiyordu. Ne zaman bir yerde huzursuzluk baş gösterse Levana orayı ziyaret edip halkına ne kadar mutlu olduklarını hatırlatıyordu. Onu sevdiklerini ve şikâyet etmeden çalışmaları gerektiğini. İnsanlarının yanında kendini hiç sahip olmadığı ailesiyle gibi hissediyordu.

Ay Ülkesi'nin ekonomisi geliştikçe, Levana'nın talepleri artmıştı.

Şimdi de şu an sahip olduklarının çok daha fazlasını istediği için ağlıyordu.

Halkı bütün hayallerine kavuşsun istiyordu.

Dünya'yı istiyordu.

Ona ihtiyacı vardı.

Tamamına. Her bir dağına. Her ırmağına. Bütün vadilerine, buzullarına ve kıyılarına. Her bir şehrine ve çiftliğine. Her bir zayıf iradeli Dünyalı'ya.

Mavi gezegene hükmetmek bütün politik sorunlarını çözecekti. Ay Ülkesi sınırsız bir iş gücüne kavuşacaktı. Sonsuz kaynaklara. Levana bu ufacık gezegenin güzel kraliçesi olarak ölüp gitmek istemiyordu. O Ay'la Dünya'yı bir hükümdarın saltanatında birleştiren kraliçe olarak anılacaktı.

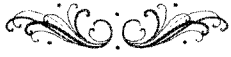
Levana'nın bu özlemi yavaş yavaş arttı ve sonunda karnında olması gereken çocuğun yerini aldı. İçinde varlığını bile bilmediği bir tel koptu sanki ve bir gün âdeta onunla alay eden mavi gezegene bakarken kendini dizlerinin üzerinde buldu.

Zaman geçtikçe bu arzu pençeleri ona daha da geçirdi.

Levana, Dünya'yı hak ediyordu.

Ay Ülkesi, Dünya'yı hak ediyordu.

Ama bütün planlarına, askerleri ve salgınları konuştukları tüm o uzun toplantılara rağmen, Levana bunu nasıl yapacağını hâlâ bilmiyordu.

"NEDEN HEP BİR PRENS?" DİYE SORDU WINTER.

"Neden bir casus ya da asker değil? Ya da fakir bir çiftçi?"

"Bilmiyorum. Masal öyle yazılmış işte." Evret, Winter'ın alnına düşen bir bukleyi usulca yana çekti. "Hoşuna gitmediyse yarın gece hikâyeyi değiştiririz. Sen kimi istiyorsan prensesi o kurtarır."

"Mesela bir doktor gibi mi?"

"Doktor mu? Tamam. Neden olmasın?"

"Jacin büyüyünce doktor olacakmış."

"Aferin. Kendine iyi bir meslek seçmiş. Böylece birden fazla prenses kurtarabilir."

"Belki de prenses kendi kendini kurtarır."

"Bak, o da iyi bir hikâye olur."

Levana kapının aralığından Evret'ın kızını alnından öpüp yorganını çenesine kadar çekmesini izledi. Uyku öncesi masalının sonuna yetişmişti. Prensle prenses evleniyor ve sonsuza dek mutlu yaşıyordu.

Bir yanı, Winter'a bunun yalan olduğunu söylemek istiyordu. Ama asıl ağır basan Winter'ın neye inandığını zerre kadar umursamadığı yanıydı.

"Baba?" diye seslendi Winter gitmeye hazırlanan Evret'ın arkasından. "Annem de bir prenses miydi?"

Evret başını eğdi. "Evet, canım. Şimdi kraliçe oldu."

"Ben gerçek annemi sordum."

Levana nefesini tuttu. Evret'ın da duruşu değişmişti. Yine yavaşça yatağın kenarına oturdu.

"Hayır," diye mırıldandı. "Basit bir terziydi. Ama sen bunu biliyorsun zaten. Hani doğduğunda seni sarmaladıkları battaniyeyi o yaptı ya?"

Winter suratını asarak yorganının kenarını tuttu. "Keşke bir resmi olsaydı."

Evret cevap vermedi. Levana o an kocasının yüzünü görmeyi nasıl da isterdi.

Sessizlik uzayıp gidince, Winter kafasını kaldırdı. Üzüntülü görünmüyordu. Yalnızca düşünceliydi. "Annem nasıl biriydi, baba? Bana onu anlatsana."

Tıpkı benim gibi, diye düşündü Levana. *Söyle ona. Bana benzediğini söyle.*

Ama Evret kafasını iki yana salladı. "Hatırlamıyorum," diye fısıldadı. Bu hüzünlü bir itiraftı. Levana'nın kaburga kemiklerinin arasına bir sancı saplandı. Koridora doğru bir adım geriledi. "Okadar iyi hatırlayamıyorum," diye toparlamaya çalıştı Evret. Kızının hayal kırıklığına uğradığını fark etmişti. "Detayları unuttum."

"O ne demek?"

Evret tekrar konuştuğunda sesi daha enerjikti. "Önemli değil. Hatırladığım kadarı yeter. Annen bütün Ay Ülkesi'ndeki en güzel kadındı. Bütün galaksideki."

"Kraliçe'den de mi güzeldi?"

Levana yüzünü göremese de, Evret'ın irkildiğini fark etti. Sonra ayağa kalkıp kızının üzerine eğildi ve dağınık buklelerine

bir öpücük kondurdu. "Evet. O, bütün evrenin en güzel kadınıydı," dedi. "Ama sen ondan bile daha güzelsin."

Winter kıkırdarken Levana arkasını duvara çarpana kadar geri geri yürüdü. Demek Evret hâlâ onu *yeterince iyi görmüyordu*. Onun için varsa yoksa o pek değerli Solstice'i ve kızı vardı. Ama Levana duygularını bastırdı ve içinde buzdan taşlara dönüşmelerine izin verdi.

Evret az sonra odadan çıktığında Levana gülümsüyordu. Kocası onu gördüğüne şaşırmıştı besbelli ama çabuk toparlandı. Evret muhafızların bazıları gibi duygularını gizlemede usta değildi ama yılların tecrübesiyle artık bunu daha iyi yapabiliyordu.

"Senden özür dilemeye geldim," dedi Levana. "Bugün çocukluk ettim."

Evret başını sallayarak Winter'ın kapısını kapadı ve kendi odasına yöneldi.

Levana da peşine takıldı. "Evret?"

"Boş ver. Unuttum gitti." Evret odanın ışığını yakıp botlarını çıkarmaya koyuldu. "Başka bir şey var mı?"

Levana ışıkta pek az gördüğü odaya baktı. Evret ona kendinden bir şeyler katmak için uğraşmamıştı. On yıl sonra bile hâlâ bir konuk odasını andırıyordu.

"Ben... şey soracaktım. Benimle evlenmeyi neden kabul ettin?"

Evret bir an donup kaldıktan sonra diğer botunu çıkarıp bir tekmeyle odanın karşısına gönderdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Bazen bunu düşünmeden edemiyorum. Seni öpüşmeye bile ben zorluyordum. Birlikte geçirdiğimiz her an benimle savaşıyordun. O zamanlar bir beyefendi olduğun için böyle yaptığı-

nı sanıyordum. Şerefli bir erkek olduğun için. Karısının anısına saygısından beni reddediyor diyordum. Ama şimdi o kadar emin değilim."

Evret derin bir iç çekerek minderli koltuğa oturdu. "Şimdi bunları konuşmanın ne anlamı var? Kaç yıldır evliyiz."

"Ama neden? Beni sevmiyorsan neden evlendin? Kraliyet ailesinden biri olmak gibi bir derdin de yoktu. Winter'ın prenses olması umurumda değil diyordun. Bana neden evet dedin?"

Evret uzun bir süre sessiz kaldı. Levana onun kendi içinde bir savaş verdiğini görebiliyordu. Sonra kocası omuzlarını silkti. "Başka şansım yoktu."

"Tabii ki vardı. Hayır diyebilirdin."

Evret acı acı gülümsedi. "Yapma. Seni reddetmeme izin vermeyeceğini açıkça belli ettin. Dürüst ol, lütfen. Öylece çekip gitmeme izin verecek miydin sahiden?"

Levana evet demek için ağzını açtı. Elbette yapacaktı bunu.

Ama o sözleri bir türlü söyleyemedi.

Yıllar önceki o sabahı o kadar iyi hatırlıyordu ki. Çarşaftaki kan lekelerini. Böğürtlenin ekşi tadını. Evret'ın dokunuşlarının acı-tatlı hatıralarını. Sevdiği adamın bir gece için onun olduğunu sanmıştı. Aslında nasıl da yanılıyordu.

Hayır.

Çekip gitmesine izin vermeyecekti.

Gözlerini yere dikerek hafifçe titredi.

Ne aptal bir çocuktu.

"Önceleri bunun sana oyun gibi geldiğini sandım," dedi Evret. "Ablanla aranızdaki bir çekişme gibiydi. Seni bir kadın olarak arzulamam hoşuna gidiyordu. Benden sıkılacağını ve

eninde sonunda beni rahat bırakacağını sandım." Kaşlarının arasında derin bir çizgi belirdi. "Ama benimle evlenmek istediğini söylediğinde her şey için çok geç olduğunu anladım. Sana karşı koysaydım, eğer gerçekten yapsaydım bunu, daha ne kadar ileri giderdin bilmiyorum. Daha o zamanlar bile sihirlerini kullanmakta ustaydın. Sana karşı koymam güçtü. Direnmeye devam edersem bir hata yapacağından korktum."

"Tam olarak ne yapacağımı düşündün, sorabilir miyim?"

Evret omzunu silkti. "Bilmiyorum, Levana. Belki de tutuklatırdın beni. Hatta idam ettirirdin."

Levana bunu hiç de komik bulmamasına rağmen güldü. "Nasıl bir bahaneyle öldürtecektim seni?"

Evret çenesini sıktı. "Düşünsene. Herhangi birine sana zorla sahip olduğumu söyleyebilirdin. Ya da seni tehdit ettiğimi. Dilediğin her şeyi söyleyebilirdin. Senin sözüne karşılık benimki olacaktı. Bunu riske atamazdım. Winter varken olmazdı. Bana kalan son şeyi de elimden almana izin veremezdim."

Levana suratına yumruk yemiş gibi geriledi. "Sen beni nasıl biri sanıyorsun?"

"Söylesene. Nereden bilebilirdim?" Evret bağırmaya başlamıştı ve Levana bundan nefret ediyordu. Kocası ona karşı sesini neredeyse hiç yükseltmezdi. "Sen güçlüydün. Hep öyleydin. Seninle savaşmak ne kadar yorucu bir fikrin var mı? Ben de suyuna gitmeye karar verdim. En azından, Winter'ın geleceğini sağlama alacaktım. Belki..." Evret gereğinden fazla konuştuğunu fark edip başını iki yana salladı. "Er geç benden sıkılacağını düşündüm," dedi daha yumuşak bir sesle. "O zaman Winter'ı uzaklara götürecektim ve bu iş bitecekti."

Levana'nın kalbi durdu sanki. "Neredeyse on yıl olacak."

"Biliyorum."

"Ya şimdi? Hâlâ senden sıkılmamı mı bekliyorsun?"

Evret'ın ifadesi yumuşadı. Öfkesinin yerini Levana'yı çileden çıkartan bir merhamet aldı. Sözleri belki de şimdiye kadar söylediklerinin en zalimiydi. "Ya sen? Sen hâlâ sana âşık olmamı mı bekliyorsun?"

Levana bütün cesaretini topladı ve başını salladı. "Evet."

Evret alnını kırıştırdı. Üzüntüyle. Pişmanlıkla. "Özür dilerim, Levana. Özür dilerim."

"Hayır. Böyle deme. Beni sev... Bana değer verdiğini biliyorum. Bana bu hayatta bir tek sen değer verdin. On altıncı doğum günümü hatırlıyor musun? Bana bir hediye almayı yalnızca sen akıl etmiştin." Kolyeyi yakasından çıkardı. "Bak, hâlâ takıyorum. Çünkü seni seviyorum. Ve bunun..." Hıçkırıklarını güçlükle bastırıyordu. "Senin de beni sevdiğini biliyorum, Evret. Bu kolye bunun ispatı."

Evret'ın da gözleri dolmuştu. Pişmanlıkla başını salladı.

"O kolye sana Sol'ün hediyesiydi," dedi kırgın bir sesle.

Levana birden donup kaldı. "Efendim?"

Kocasının sözleri şıpır şıpır damlayan bir musluk gibi başının içinde çıldırtıcı bir tınıyla yankılandı.

"Sol mü? Hayır. Garrison bunu senin gönderdiğini söyledi. İçinde kartın vardı."

"Dükkânda yorganı çok beğenmişsin," dedi Evret. Sesi yumuşaktı. Bir çocuğu ağlatmamak için usulca konuşur gibi. "Hani şu Sol'ün üzerine Dünya işlemesi yaptığını. Onun için, bu kolyeyi de seveceğini düşündü."

Levana kolye ucunu sıkıca kavradı. Yine de ne yaparsa yapsın umutları parmaklarının arasından akıp gidiyordu. "Ama... neden? Neden yapsın bunu?"

"Sol'e onu taklit ettiğini söylemiştim. O gün taç giyme töreninden önce seni nasıl gördüğümü."

Levana'nın ağzı kurudu. Ablasının tahta çıktığı gün hissettiği utancı yeniden yaşıyordu şimdi.

"Galiba sana üzüldü. Yalnız olduğunu düşündü. Bana saraya gittiğimde sana göz kulak olmamı söyledi." Yutkundu. "Sana iyi davranmamı istedi."

Gülümsemeye çalıştı ama Levana kocasının bunu gerçek hislerini saklamak için yaptığını biliyordu. Evret ona acıyordu.

Sol de acımıştı.

Lanet Solstice Hayle.

"Kolye onun fikriydi," dedi Evret başını çevirerek. "Ama kartı ben düşündüm. Seninle dost olmak istiyordum. Sana değer veriyordum. Hâlâ da veriyorum."

Levana kolyeyi elini yakmış gibi çabucak bıraktı.

"Anlayamıyorum," diye mırıldandı hıçkırıklarını bastırarak. Kendini boğuluyormuş gibi hissediyordu. Nefes almaya çalışıyor ama beceremiyordu. "Bari bir kez olsun dene, Evret. Beni sevmeyi dene." Levana ani bir dürtüyle kocasının yanına gidip önünde diz çöktü. Ellerine sarıldı. "Seni sevmeme izin ver, Evret. Bırak karın olayım. Gerçek bir aile..."

"Yapma, lütfen."

Levana sustu.

"Evliliğimizi yürütmek için çabalayıp duruyorsun. Bizi olmadığımız bir şeye dönüştürmeye çalışıyorsun. Hayatta neler

kaçırdığını hiç düşünmüyorsun." Levana'nın ellerini sıktı. "Sana uzun zaman önce söylemiştim. Beni seçerek mutluluğu bulma şansını yok ediyorsun."

"Yanılıyorsun. Ben sensiz mutlu olamam ki."

Evret'ın omuzları çöktü. "Levana..."

"Ciddiyim. Teklifimi düşün. Gel, her şeye yeniden başlayalım. Benim bir prenses olduğumu farz et. Sen de saraya beni korumaya gelen yeni muhafız ol. Bu bizim ilk rastlaşmamızmış gibi davranalım." Levana birden kıkırdayarak ayağa fırladı. "Tabii önce önümde eğilmeli ve kendini tanıtmalısın."

Evret alnını ovuşturdu. "Yapamam."

"Mızıkçılık etme. Bir denemekten ne çıkar? Hadi, lütfen."

"Tanışmıyormuşuz gibi davranamam. Baksana, hâlâ..." Eliyle onu gösterdi.

"Hâlâ ne?"

"Ona benziyorsun."

Levana dudaklarını büzdü. "Ama ben yıllardır böyleyim. Ben buyum artık."

Evret elini kıvırcık saçlarının arasına daldırarak ayağa kalktı. Levana bir an onun oyununa ayak uyduracağını sandı. Önünde eğilecek ve her şeye yeni baştan başlayacaklardı. Ama Evret dönüp yorganını açtı. "Yorgunum, Levana. Uyumak istiyorum. Bunu yarın konuşsak olur mu?"

Yarın.

Çünkü yarın hâlâ evli olacaklardı. Ve sonraki gün. Ve daha sonraki gün. Evret sonsuza dek onu sevmeyen kocası olarak kalacaktı. Onu istemeyen. Ona güvenmeyen.

Levana uzun zamandır ilk kez bu kadar korkuyordu. Titredi.

Yıllardır sihrine bürünmeye o kadar alışmıştı ki, onu bırakması kolay değildi. Beyni vücuduyla savaştı.

Kalbi çarparak arkasını döndü.

Evret gömleğini kafasından geçiriyordu. Onu yatağa fırlatıp Levana'ya baktı.

Birden inleyerek bir adım geriledi. Az kalsın duvardaki apliğe çarpıyordu.

Levana kollarını beline dolayarak olduğu yerde büzüldü. Saçlarının yüzünü örtmesi için başını eğdi. Ama elleriyle yaralarını gizleme arzusuna karşı koydu. Sihrin ardına da saklanmadı.

Evret'ın sevdiği kadının görünümüne bürünmedi.

Evret'in, *onda* hep nefret ettiği görünüme.

Kocası önceleri nefes bile almıyor gibiydi. Yalnızca dehşetle ona bakıyordu. Sonunda ağzını kapayıp titreyen elini karyolanın direğine dayadı. Güçlükle yutkundu.

"İşte," dedi Levana. Sağlam gözünden yaşlar akmaya başlamıştı. "Senden sakladığım gerçek bu. Şimdi mutlu musun?"

Evret gözlerini kırpıştırdı. Levana, kocasının ona bakmakta ne kadar zorlandığını hissedebiliyordu. Belli ki gözlerini kaçırmak istiyor ama bunu yapmamak için kendini zorluyordu.

"Hayır," dedi çatallı bir sesle. "Mutlu değilim."

"Bu hâlimi en başta görseydin yine de evlenir miydin benimle?"

Evret'ın dudakları kıpırdadı. "Bi-bilmiyorum." Gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. Tekrar ona baktığında gözlerinde kararlı bir ifade vardı. "Sorun senin nasıl görünüp görünmediğin değil, Levana. On yıldır beni bir kukla gibi oynatman. Keşke gerçek yüzünü bana yıllar önce gösterseydin. Belki her şey farklı

olurdu. Bilmiyorum. Ama artık çok geç. Bunu hiçbir zaman bilemeyeceğiz."

Arkasını döndü. Levana onun sırtına bakarken kendini hiç de bir kraliçe gibi hissetmedi. Aptal, zavallı bir kız çocuğu olup çıkmıştı. Kırık bir oyuncak bebek.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Bu hep gerçekti."

Evret hafifçe kasıldı. Bir cevap verecek miydi bilinmez ama verecektiyse bile Levana onu dinlemeden odadan kaçtı.

"BURAYA GEL, KARDEŞİM. BAK, SANA BİR ŞEY göstereceğim." Channary sıcacık bir gülümsemeyle ona el sallıyordu.

Sezgileri Levana'ya dikkatli olmasını söylüyordu. Channary'nin heyecanına kanıp başını derde soktuğu çok olmuştu. Ama merakına karşı koyamıyordu. İçinden bir ses sakın dese de, ayaklarını durduramıyordu.

Channary sihrini çocukların üzerinde denemeye bayılırdı. Özellikle de, kardeşinin. Bu yüzden dadılarından kaç kez azar işitmişti.

Şimdi daha dikkatliydi. Yeteneklerini gizlice denemeye özen gösteriyordu.

Channary çocuk odasındaki hologram şöminenin önünde diz çökmüştü. Gürül gürül yanan alevler aslında pek az sıcaklık yayıyordu. Kutlama mumları dışında, Ay Ülkesi'nde ateş yakmak kesinlikle yasaktı. Duman kubbeleri doldurup değerli hava kaynaklarını zehirleyebilirdi. Ama hologram şömineler bir süredir popülerdi.

Levana, alevlerin dansını izlemeye bayılıyordu. Kocaman kütüklerin kıvrılıp bükülerek yanışını. Onları saatlerce izleyebilirdi. Sıcağın kütükleri içten içe kemirişi ve sinsice yok edişi hoşuna gidiyordu.

Levana yanına oturduğunda Channary "Bak şimdi," dedi. Halıya beyaz kumlarla dolu, küçük, cam bir kap koymuştu. Bir tutam kum alıp hologram alevlere attı.

Hiçbir şey olmadı.

Levana hevesle ablasına baktı. Channary'nin koyu renkli gözlerinde alevler oynaşıyordu.

"Bak, gerçek değiller," dedi Channary uzanıp alevlere dokunarak. Parmaklarını çekti. Hiçbir şey olmamıştı. "Sadece bir yanılsama. Tıpkı bir sihir gibi."

Levana kendi sihrini kontrol edemeyecek kadar küçüktü ama onu şu hologram şöminedeki alevlerle kıyaslayamayacağını hissedebiliyordu.

"Sen de dokunsana," dedi Channary.

"İstemiyorum."

Channary ona kötü kötü baktı. "Bebek misin? Gerçek değiller ki. Dokun bak."

"Biliyorum ama istemiyorum." Levana kucağındaki ellerini büktü. Hologramın acıtmayacağını biliyordu. Ama ateş tehlikeliydi. Yanılsamalar da öyle. Hele gerçek olmayanları öyle sanmak en tehlikelisiydi.

Channary öfkeyle tıslayarak kardeşinin kolunu tuttuğu gibi ateşe doğru çekiştirdi. Levana korkuyla kaçmaya çalıştı ama Channary onun küçük elini alevlere doğru tutmayı sürdürdü.

Levana tabii ki yanmadı. Yalnızca şöminenin hafif ısısında eli biraz terledi o kadar.

Az sonra korkusu dindi.

"Gördün mü?" diye sordu Channary. Levana, ablasının tam olarak ne yapmaya çalıştığını anlayamamıştı. Ve hâlâ holograma dokunmaktan rahatsızdı. Channary onu bırakır bırakmaz elini çekti.

Channary ona aldırmadı.

"Şimdi izle." Arkasından bir kutu kibrit çıkardı. Onları büyük salondaki mihraptan almış olmalıydı. Levana bunu soramadan Channary bir kibrit yakıp hologramın altına doğru tuttu.

Orada kolaylıkla yanabilir hiçbir şey olmamalıydı. Şömine alev almamalıydı. Ama Levana dumanları tüten kütükler arasında yeni bir kıvılcım gördü. Gerçek alevler giderek yükselirken Levana aralarında tutuşan kuru yaprakların kenarlarını seçebildi. Hologramın tabanına gerçek çalı çırpılar serilmişti.

Levana'nın omuzları geriledi. Kafasının içinde uyarı çanları çalıyordu. Oradan hemen kaçmalıydı. Alevler büyümeden birilerine Channary'nin yine kuralları çiğnediğini söylemeliydi.

Ama yapamadı. Channary ona yine bebek diyecekti. Ve eğer ablasının başını belaya sokarsa, Channary bunun intikamını misliyle alırdı.

Dolayısıyla halıda oturup alevlerin büyümesini izledi.

Alevler neredeyse hologramın boyutlarına eriştiğinde Channary yine kumla dolu kaba uzandı. Yoksa toz şeker miydi? Bir tutam alıp ateşe attı.

Bu kez mavileştiler ve çıtırdayarak eridiler.

Levana inledi.

Channary bunu birkaç kere daha yaptı. Her seferinde cüreti artıyordu. İki tutam şeker aldı. Sonra koca bir avuç.

"Sen de denemek ister misin?"

Levana kafasını salladı. Minik kristallerden bir tutam alıp alevlere attı. Bacanın olması gereken yerdeki taş duvara mavi kıvılcımlar yükseldiğinde güldü.

Channary kalkıp odada dolanmaya başladı. Oyuncak bir zürafadan dumanlar yükseldi ve tutuşması uzun bir zaman aldı. Eski bir bebek pabucu hemen eridi. Tahta piyonlar koruyucu cilalarının etkisiyle uzun sürede yandı.

Levana alevleri büyülenmişçesine izliyordu. Kül kokusu, yüzünü yalayan alevler ve kararan duvar kâğıdı gerçekti. Channary her bir deneyde daha da istekli oluyordu. Sonuçta hiçbir şeyin şekerlerden yükselen mavi ve turuncu kıvılcımlar kadar çekici olmadığına karar vermiş gibiydi.

Levana birden bir çıtırtı duydu.

Başını çevirdiğinde, Channary'nin bir tutam saçını ateşe attığını gördü. Saçlar kararıp erirken ablası zevkle kıkırdadı.

Levana elini kafasının arkasına attı. Channary saçlarını neredeyse dibinden kesmişti. Başladı ağlamaya.

Ayağa kalkmak için bir hamle yaptı, ama Channary bir panter gibi atılarak eteğini tuttu ve onu yere çekti. Levana dizlerinin üzerine düştüğünde bağırdı. Az kalsın yüzüstü kapaklanıyordu.

Levana yuvarlanarak kaçmayı denedi ama Channary bu sefer de eteğinden bir parça kesti.

"Yapma!" diye bağırdı Levana. Channary hâlâ eteğini tutuyordu. Levana debelendikçe kumaş ta kalçalarına kadar yırtıldı. Levana son bir gayretle eteğini ondan kurtarmaya çalıştı.

Channary direnince elinde kumaş parçasıyla popo üstü ateşe düştü. Acıyla viyaklayarak ayağa fırladı.

Levana korkuyla ablasına baktı. "Özür dilerim. Yanlışlıkla oldu. İyi misin?"

Hayır. Channary iyi değildi. Levana'nın daha önce hiç görmediği türde bir öfkeyle tısladı. Levana eteğini tutarak geri geri kaçmaya çalıştı.

"Ö-özür dilerim," diye kekeledi yine Levana.

Channary ona aldırmadı. Titreyen elini sırtına atıp arkasını döndü. Her şey o kadar çabuk olmuştu ki. Levana, ablasının yırtık elbisesine ve sırtındaki su toplayan kırmızı yaralara bakakaldı.

"Doktoru çağırayım," dedi ayağa fırlayarak. "Soğuk su gerek. Ya da buz..."

"Seni kurtarmaya çalışıyordum."

Levana duraksadı. Ablasının acıyla kasılan yüzünde yeni ve korkunç bir ifade belirmişti. Gözleri gaddarca bir ışıltıyla parlıyordu. Delirmiş gibiydi. "Efendim?"

"Unuttun mu, kardeşim? Odaya geldiğimde seni gerçek bir ateşle oynarken buldum. Alevlerin hologramdaki gibi seni yakmayacağını sanıp onlarına arasına düştün. Seni kurtarmaya çalışırken bütün sırtım yandı."

Levana gözlerini kırpıştırarak geriye doğru bir adım atmaya çalıştı ama ayakları halıya çivilenmişti sanki. Korkudan ya da kararsızlıktan değildi. Channary bedenini kontrol ediyordu. Levana daha küçüktü. Gücü ablasından kurtulmaya yetmiyordu.

Dehşeti omurgasına buzdan bir ürperti gibi yayıldı.

"A-abla," diye kekeledi. "Yanıklarına buz koymamız gerek. Yoksa daha kötü olacaklar."

Ama Channary'nin yüz ifadesi yine değişiyordu. Öfkesi daha sadist bir hâl almıştı.

"Buraya gel, kardeşim," diye fısıldadı. Levana tüm korkusuna rağmen yavaşça ona doğru yürüdü. "Sana bir şey göstereceğim."

LEVANA GÖZYAŞLARINI DURDURAMIYORDU. Hıçkırıkları amansız ve acımasızdı. Ciğerleri yanıyor, nefes alamıyordu. Bir an bayılacak gibi oldu. Dizlerinin üzerine çöküp titremeye başladı. Ağlamak istemiyordu. Evret'ın odasından onu duyabileceğini biliyor ve kocasına karşı aciz görünmek istemiyordu. Başta Evret'ın ona şefkat göstereceğini hayal etmişti. Gözyaşlarının sesi kalbini yumuşatacak ve onu yanına getirecekti. Evret onu avutmak için kollarına alacak ve en sonunda onu sevdiğini anlayacaktı.

Ama Levana saatlerdir ağlıyordu ve kocası hâlâ ortada yoktu. Hayallerinden biri daha gerçekleşmeyecekti. Levana sığınabileceği bir yalan daha uydurmuştu yalnızca. Hâlbuki tek yaptığı kendi kafesinin parmaklıklarını sağlamlaştırmaktı.

Nihayet gözyaşları dindi. Acısı hafifledi.

Yeniden nefes alabildiğinde ve yere yığılmadan doğrulabileceğini hissettiğinde karyolanın direğine tutunarak ayağa kalktı. Bacakları hâlâ güçsüzdü ama dayanıyorlardı. Sihrine bürünemeyecek kadar dermansız olduğu için karyolanın direklerine asılı tüllerden birini kafasına sardı. Sarayın koridorlarında dolaşan bir hayaleti andıracaktı ama olsun. Zaten kendini bir hayalet gibi hissetmiyor muydu?

Yalancı duvağına sarınarak yatak odasından çıktı. Kraliçe'nin dairesinin önünde iki muhafız nöbet tutuyordu. Levana'nın kafasına sardığı tülü garipsemişlerdi belki ama yüzlerindeki ifadeden bunu anlamak imkânsızdı. Kraliçe'nin biraz ilerlemesini bekleyip peşine takıldılar.

Levana kendini gizlemek için harcadığı çabaya rağmen kimseye rastlamadı. Bu saatte hizmetkârlar bile uyuyordu.

Nereye gittiğini birkaç dakika sonra kendini ablasının odasının kapısında bulunca anladı. Channary sekiz yıl önceki kısa saltanatı süresince bu odada kalmıştı. Levana, ablasının dairesini alabilirdi. Burası daha büyük ve şıktı ama Evret ve Winter'a yakın olmakla yetinmişti. Gösteriş ve lüksü önemsemeyen, ailesinin sevgisiyle zenginleşen bir kraliçe olmak hoşuna gitmişti.

Bütün saray halkı bunca zamandır gülüyordu belki de ona. Evliliğinin ne kadar sahte olduğunu bir tek o fark edemiyordu.

Muhafızları koridorda bırakarak ablasının dairesinin kapısını açtı. Kapı kilitli değildi. Levana burayı yarı yarıya boş bulacağını sanıyordu. Hizmetkârlar Levana'nın odaya adım atmadığını fark edince değerli eşyaların hepsini aşırmıştı şüphesiz.

Ne var ki, içeri girip ışığı açtığında her şeyi yerli yerinde buldu. Ablasının parfümünün belli belirsiz kokusu bile oradaydı. Bir müzeye girmek gibiydi. Her şey zamanda donup kalmıştı. Tuvalet masasında Channary'nin saç fırçası duruyordu. Biri onu temizlemiş olmalıydı, çünkü arasında hiç saç yoktu. Yatak topluydu. Bebek Selene'nin krem rengi kadifeyle kaplı beşiği bile duruyordu. Baş kısmını minik bir taç süslüyordu. Levana, bebeğin ilk yılında bir sütannede ya da dadısının yanında kaldığını sanıyordu. Channary'nin ona dairesinde baktığından haberi yoktu.

Bu minicik ve masum yatağı görünce bir şeyler hissetmesi gerekirdi. Pişmanlık. Vicdan azabı. Ya da dehşet.

Ama hiçbiri yoktu. Kendi kalp kırıklığından başka hiçbir şey hissedemiyordu.

Levana gözlerini beşikten güçlükle ayırarak odada dolaştırdı. İşte oradaydı. Ablasının aynası.

En uzak köşede duruyordu. Camı gölgelerin arasına gizlenmişti. Boyu Levana'dan daha uzundu. Oymalı gümüş çerçevesi ve tepesindeki taç zamanla kararmıştı. İki yanındaki gümüş çiçeklerle dikenli dallar sanki aynanın arkasında bitmiş ve bir gün onu tamamen kaplayacakmış gibi duruyordu.

Levana altı yaşından beri bir aynanın önünde yalnızca bir defa dikilmişti. Channary onu zorla şömineye soktuğundan beri. Önce eli, sonra kolu ve yüzünün bir tarafı tamamen yanmıştı. Ablası ona hiç acımamıştı. Levana'ya dokunmak zorunda bile kalmamıştı. Levana, ablasının zihin kontrolü altında kendini alevlere atmıştı.

Çığlıklarına birkaç hizmetkâr koştuğunda Channary zihnini rahat bırakmış ve Levana'ya yardım etmeye çalıştığını söylemişti. Meraklı ve aptal kardeşinin kendini yaktığı yalanını uydurmuştu.

Levana korku ve dayanılmaz bir acıyla titriyordu. Vücudu tamiri mümkün olmayacak şekilde sakatlanmıştı.

Ayna annelerinindi. Levana, Kraliçe Jannali'yi bunun karşısında kendine bakarken hayal meyal hatırlıyordu. Kraliçe öz evladının varlığından rahatsızlık duymadığı nadir anlarda aynadaki yansımasını izlerdi. Levana, annesini çoğunlukla sihriyle anımsıyordu. Platin saçlarıyla bir ceset kadar solgundu ve insan

ona baktığında yalnızca menekşe rengi gözlerini görürdü. Ama Jannali bu aynanın karşısında gerçek görüntüsüne bürünürdü. Buğday teni ve kahverengi, ışıltılı saçlarıyla tıpkı Channary'ye benziyordu. Güzeldi. Sihriyle yarattığı görüntüden daha güzel. Ama ne o kadar etkileyiciydi. Ne de asil.

Levana çok küçükken kâbuslarında annesini ve saraydaki diğer herkesi iki farklı yüzüyle görürdü.

Suikastlardan sonra Channary hiç vakit kaybetmeden aynayı sahiplenmişti. Levana onu uzun zamandır ilk kez görüyordu. Yokluğunu da fark etmemişti hani. Zira aynalardan nefret ederdi. Onların içlerinde sakladığı gerçeklerden. Bütün saray en az onunki kadar sahte görünümlerle boy gösterirken bir tek kendisinin aynaları sevmemesinden de nefret ederdi.

Bütün cesaretini toplayıp dev aynaya doğru yürüdü. Beyaz tülün altına gizlediği aksini gördüğünde şaşırdı. Hiç de bir hayalete benzemiyordu. Tıpkı ikinci çağ gelinleri gibiydi. Duvağının altında hayatın bütün mutluluklarını taşıyan bir gelin gibi. Hayalleri gerçekleşen bir genç kız gibi.

Levana tülü iki kenarından tutup kaldırdı.

Önce irkilerek başını çevirdi. Sonra cesaretini toplayıp yine aynaya döndü. Ama her an kaçacakmış gibi göz ucuyla bakıyordu kendi görüntüsüne.

Hatırladığından daha kötüydü. Bunca yıldır unutmak için çabaladığından.

Sol gözü kapalıydı ve yüzünün bir yanındaki yanık yarası derin çukurlardan oluşuyordu. O taraf felç kalmıştı. Saçları da yandığı için kısmen keldi. Yaralar boynundan aşağı, eline kadar yayılıyordu.

Doktorlar o zaman ellerinden geleni yapmıştı. En azından hayatını kurtarmışlardı. Ona büyüdüğünde seçenekleri olacağını söylemişlerdi. Bir dizi doku yenileme ameliyatıyla harap olan deriyi değiştirebileceklerdi. Saçlarına ek yapabilecekler, kemik yapısını geliştireceklerdi. Hatta ona yeni ve gören bir göz bulabileceklerini bile söylemişlerdi. Kusursuz bir uyum zordu tabii ama bütün ülkeyi dolaşabilirlerdi. Nasıl olsa kimse Prenses'e hayır demeye cesaret edemezdi.

Ama yaralar kalıcıydı. Zamanla bu kadar belirgin olmayacaklardı belki fakat tamamen iyileşmeleri imkânsızdı. Dahası bir dizi ameliyat geçirme fikri Levana'yı tiksindirmişti. Başka birinin gözüne ve saçlarına sahip olmak istemiyordu. Kalçasından yüzüne deri nakli yapılmasını da istemiyordu. Bunlar yerine kendini sihirle gizlemek ve altında ne olduğunu unutmak daha kolay gelmişti.

Aradan geçen zamanda herkes onun gerçekte neye benzediğini unutmuştu. Dolayısıyla ameliyat olmayı aklından bile geçirmiyordu. Cerrahların bunca yıl özenle sakladığı canavarı gördüğünü ve düzeltmeye çalıştığını düşünmek kanını donduruyordu.

Hayır. Sihri işe yarıyordu. Sihri artık onun gerçeğiydi. Evret'ın ne düşündüğünü umursamıyordu. Ya da başkalarının.

Levana, Ay Ülkesi'nin en güzel kraliçesiydi. İşte o kadar!

İnce kumaşı kenarlarından tutup yine yüzüne kapadı. Kalbi kulaklarında güm güm atıyordu.

Birden öfkeyle bağırdı ve tuvalet masasındaki gümüş saç fırçasını kaptığı gibi aynaya fırlattı.

Camda oluşan örümcek ağımsı çatlaklar çerçeveye doğru ilerledi. Levana tekrar haykırarak eline geçen her şeyi aynaya

fırlatmaya başladı. Bir vazo, bir parfüm şişesi, bir mücevher kutusu... Yere cam kırıkları yağıyordu. Sonunda tuvalet masasının beyaz kadife taburesi de diğer eşyalarla aynı kaderi paylaştı.

Ayna tamamen kırılmıştı.

Muhafızlar içeri daldı. "Majesteleri? İyi misiniz?"

Levana nefes nefese dizlerinin üzerine çöktü. Bacağını kesen cama aldırmadı bile. Titreyerek tülü düzeltti.

"Majesteleri?"

"Yaklaşmayın!" diye bağırdı elini uzatarak.

Muhafızlar duraksadı.

"Saraydaki bütün..." Bir an kendini boğulacakmış gibi hissederek duraksadı. Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Kendini toplamak için mücadele etti. Tekrar konuştuğunda sesi kararlıydı. "Saraydaki bütün aynaların yok edilmesini istiyorum. Bir tane bile kalmasın. Hizmetkârların dairelerine, banyolara, her yere bakın. Bütün şehri dolaşın. Hepsini kırıp göle atın. Hiçbirini görmek istemiyorum!"

Uzun bir sessizliğin ardından muhafızlardan biri, "Emredersiniz, Majesteleri," diye mırıldandı.

Muhafızlar onun hakkında ne düşünüyordu acaba? Aklını kaçırdığını mı? Ama Levana buna aldırmadı.

Kimsenin ne düşündüğü umurunda değildi.

"Aynaların hepsi yok edildiğinde sarayın bütün pencerelerine ve cam yüzeylerine özel camlar takılmasını istiyorum. Görüntüyü yansıtmayan camlar."

"Bu mümkün mü, Majesteleri?"

Levana usulca nefesini üfleyip tuvalet masasının kenarına tutundu ve elinden geldiğince zarif hareketlerle doğruldu.

Muhafızlara dönmeden önce tülü bir kez daha düzeltti. "Değilse hepimiz camsız bir sarayda yaşayacağız demektir."

"EVET, EVET. İŞE YARADI. NASIL SEVİNDİM, NASIL sevindim, bilemezsiniz."

Teknisyen yüzünde belirgin bir rahatlama ifadesiyle reverans yaptı ama Levana'nın dikkati çoktan başka bir yere kaymıştı. Ablasının aynasının artık özel bir ekranı vardı. Cam kırıkları ülkedeki bütün camlar gibi gölün dibini boylamıştı.

Levana parmağını ekrana değdirerek çalışıp çalışmadığını kontrol etti. Ay Ülkesi'ndeki bütün yayınlar hologram ekranlardan ya da kubbelerin duvarlarına yerleştirilen dev ekranlardan yapılırdı. Ama hologram ekranlar Dünya'dan gelen kayıtları bazen okumuyordu. Levana'nın yeni ekranı Dünya teknolojisine uygun üretilmişti. Güzel olduğu kadar işlevseldi de. Bunu dış bölgelerdeki insanları araştırmak için kullanacaktı. Ve Birlik'in imparatoruyla görüşmelerinde. Ordusunu Dünya'ya gönderdiğinde orada neler olup bittiğini anbean takip etmek istiyordu.

En iyi kraliçe, istihbaratı sağlam kraliçeydi.

Dünya haberlerinde Doğu Ulusları Topluluğu kraliyet ailesi belirdiğinde duraksadı. İmparator Rikan tek başına bir kürsüde duruyordu. Ülkesinin bayrağı arkasında bir güneş gibi doğuyordu. Genç Prens, ekşi suratlı bir danışmanın yanında dikiliyordu. Gözlerini yere dikmişti. Winter'la aynı yaşlarda, sırık gibi bir oğlandı. Ama Levana'nın asıl dikkatini çeken, yüzünde oğluyla aynı çaresiz ifadeyi taşıyan İmparator'du.

Yakın zamanda yaşadıkları trajediyi halkla paylaşmak için bir basın toplantısı düzenlemişlerdi.

Sevgili İmparatoriçe ölmüştü. Doğu Ulusları Topluluğu'nun batı ucunda, salgının baş gösterdiği bir kasabayı ziyareti sırasında hastalık kapmıştı.

Diğer bir deyişle letumosisten ölmüştü.

Levana, Channary'nin İmparatoriçe'nin bir gün bir suikasta kurban gidebileceğiyle ilgili imalı sözlerini hatırlayınca güldü.

Bu bir suikast değildi. Cinayet de değildi.

Kaderdi.

Basit ama bir o kadar kaçınılmaz bir kader.

Dünya artık kusursuz gezegenlerindeki, küçük kusursuz saraylarında yaşayan mutlu kraliyet ailesiyle caka satamayacaktı. Levana'nın hiç sahip olmadığı tarzda bir huzurla gösteriş yapamayacaklardı.

"Majesteleri?"

Teknisyene döndü. Adam elinde bir çift eldivenle dehşetle ona bakıyordu.

"Evet?"

"Ben... yalnızca hatırlatmak istedim. Sihriniz ekranlarda etkili değil biliyorsunuz. Hani eğer halka konuşma filan yapmak isterseniz..."

Levana'nın dudaklarında bir gülümseme uçuştu. "Merak etme. Terzime bu tip durumlar için özel bir sipariş verdim." Birkaç gün önce eline ulaşan dantelli örtüye baktı. Karyolasının perdelerinden daha şık ve asildi şüphesiz.

Levana adamı yollayıp Doğu Ulusları Topluluğu'nun kraliyet ailesini izlemeye koyuldu. Evret'la kavgasının ve saraydaki bütün

aynaları kaldırtmasının üzerinden bir ay geçmişti. Levana, kraliçelik rolünü eskisinden bile daha çok benimsemişti. Geceleri nadiren uyuyordu. Kuş kadar yiyor, Sybil Mira ve diğer danışmanlarıyla uzun saatler boyunca ülke meselelerini tartışıyordu. Dış bölgelerdeki ticaret anlaşmaları ve üretimin nasıl artırılacağı öncelikli konularıydı. Artık sanayi bölgelerinde daha çok muhafız görev yapacaktı. Yeni muhafızlar eğitimlerine başlamıştı bile. Gençlerden bazıları muhafız olmak istememişti. Özellikle de nöbet tutacakları bölgelerde aileleri olanlar. Levana bu sorunu onları ailelerinin canıyla tehdit ederek çözmüştü. Delikanlılar hemen fikirlerini değiştirmişti tabii. İşçilerin güvenliği ve yeterince istirahat etmeleri bahanesiyle uygulamaya konulan sokağa çıkma yasağı başta tepkiyle karşılanmıştı. Ama Levana yeni kanunlara uymayanların en ağır şekilde cezalandırılmasını emrettikten sonra insanlar bir daha seslerini çıkaramamıştı.

Levana, ülkesini giderek güçlendiriyordu ama yeni yeni filizlenen bir sorun vardı ki, onu göz ardı etmesi imkânsızdı.

Ay Ülkesi'nin kaynakları müthiş bir hızla tükeniyordu. Regolit dışında, bütün su ve tarım kaynakları tehlikedeydi. Kereste endüstrisi çökmek üzereydi. Kubbelerin atmosfer ve yerçekimi kontrollü ortamında üretim kolay olmuyordu. Nesiller önce Dünya'dan gelen kaynaklar da tükenmeye yüz tutmuştu.

Ülkede her alanda çeşitlilik azalmıştı. Orduya silah temin etmekte güçlük çekiyorlardı.

Saraylı danışmanları Levana'yı bu hızda bir ilerlemeye dayanamayacakları konusunda yıllardır uyarıyordu.

Ekranda, İmparator Rikan kürsüden iniyordu. Prens kravatını gevşetmeye çalışıyordu. Halk ağlıyordu.

"Dünya," diye fısıldadı Levana. Bu kelime ağzında eriyen leziz bir şekerlemeydi sanki. *Dünya.* "Bizim Dünya'ya ihtiyacımız var."

Onu neden alamıyorlardı? Ay halkı daha gelişmiş bir toplumdu. Daha güçlü ve zekiydiler. Dünyalılar onların yanında çocuk gibi kalıyordu.

Onları ele geçirmenin en iyi yolu neydi? Levana bütün sarayını aralarına yollasa da, hepsinin beynini yıkamaya güçleri yetmezdi. Salgın yayılıyordu, ama panzehiri kullanması daha yıllar alacaktı. Kurt askerler henüz büyük çaplı bir saldırıya hazır değildi. Dünya'yı zorla alacaksa hâlâ yapılacak çok iş vardı.

Ama Levana'nın ablasından öğrendiği bir şey varsa o da her konuda güce başvurmanın anlamsız olduğuydu. Bazen onların seni istemesini sağlamak daha akıllıcaydı. Avının sana gelmesini sağlamak.

Belki bir evlilik anlaşması. Tıpkı Channary'nin yıllar önce hayalini kurduğu gibi. Prenses Winter şu fasulye sırığı oğlan için uygun bir eş olabilirdi. Ama Winter kraliyet kanı taşımıyordu.

Hayır. Kraliçe olarak onun evlenmesi lazımdı. Bir gün tahta bir vâris doğurabilecek sadece o vardı.

Levana dudaklarını birbirine bastırarak ekranı kapadı.

Bunu o yapacaktı. Halkı için. Gelecekleri için. Ay Ülkesi için.

Dünya onun olacaktı.

KOCASININ DAİRESİNE EN SON NE ZAMAN BU saatte geldiğini hatırlayamıyordu. Evret onu görünce şaşırdı. Tartışmalarından beri doğru düzgün konuşmamışlardı. Levana onu öpmeye çalıştığında Evret nazikçe geri çekildi.

Buna rağmen, ona gitmesini söylemedi.

Belki de kocası onun gerçek yüzünü hatırladığı için böyle davranıyordu. Levana'nın kalbi taş kesti. Evret'ın ona bakışları damarlarındaki kanı buza dönüştürdü.

Levana, Evret'ın hisleriyle usulca oynadı. Böylece kocası kalbinin kendiliğinden hızlandığını, içinin kendiliğinden ısındığını sanacaktı. Sonunda arzularına daha fazla karşı koyamayarak onu kollarına aldı. Aşk bir fetihti.

Levana, kocasının aslında onu istemediğini bilmesine rağmen, Evret'ın öpücükleriyle bir kez daha sarhoş oldu. Kocası bu evlilikle ilgili ne derse desin yaşadıkları şey gerçekti.

Sonrasında, Levana başını Evret'm göğsüne yaslayarak yattı ve sevdiği adamın kalp atışlarını dinledi. Başparmağını Evret'ın ona verdiği alyansta gezdirdi. Yüzüğü parmağında çevirdi. Bu geceden sonra Dünya kolyeyi bir daha asla takmayacağını biliyordu ama alyansını çıkarmayacaktı. Levana onu sonsuza dek parmağında taşıyacaktı.

Kolye, Evret'ın ona hiçbir zaman duymadığı aşkı temsil ediyordu.

Ama alyans, kocasına hissettiği aşkın sembolüydü.

Aşk bir savaştı. Savaş.

Koridordan boğuk sesler geldiğinde bunu beklemesine rağmen irkildi. İki muhafız etkisiz hâle getirilmişti. Onları bayıltmakla mı yetinmişti, yoksa öldürmüş müydü, bilmiyordu.

Evret uykusunda kıpırdandı. Gayriihtiyari Levana'ya daha sıkı sarıldı. Levana ağlamamak için gözlerini sıkıca yumdu.

Bundan sonra, sen şafaktaki güneşim, geceleri yıldızlarım olacaksın.

Birden yatak odasının kapısı açıldı ve gürültüyle duvara çarptı. Evret hızla doğrulurken Levana'yı yana itti.

Eşikte karanlık bir silüet belirdi.

Levana sonrasında Evret'ın bu kadar hızlı davranabilmesine şaşıracaktı. Kocası uykudan yeni uyanmasına rağmen Levana'yı çabucak yatağın kenarından itip kendi diğer tarafa yuvarlandı. Odada bir silah patladı. Kulakları sağır eden bir gürültü koptu. Sarayın bütün muhafızlarının başlarına toplanması an meselesiydi.

"Majesteleri, sakın kalkmayın!" diye bağırdı Evret. Bir yerlerden bir bıçak bulmuştu. Bir bıçağı olacaktı elbette. Muhtemelen evlendikleri geceden beri yastığının altında onunla uyuyordu.

Levana, kocasının dediğini yapmadı. Bunun yerine battaniyeye sarınıp Evret'ın odalarına giren adamın üzerine atılmasını izledi. Ona sessizce veda ederken gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Bıçak donup kaldığında yabancının göğsüyle arasında birkaç santim bile yoktu.

Bu adam, Levana'nın annesiyle babasının katili gibi bir kabuk değildi. İşinde usta bir caniydi. Levana'nın gözleri koridordan giren ışığa alıştığında kocasının yüzündeki hayreti gördü. Evret katilini tanımıştı.

Baş Sihirbaz Haddon birkaç yıl önce emekli olmasına rağmen aslında saraydan ayrılmamıştı. Ya da Levana'nın tahmin et-

tiği gibi hırslarından vazgeçmemişti. Asil kan taşımayan birinin sarayda bu kadar yükseldiği ilk kez görülüyordu.

Levana ona cazip bir teklifte bulunmuştu. Haddon sahip olacaklarını duyunca tereddüt bile etmemişti.

Bıçak aniden yatağa düştü.

Üç el daha ateş edildi. Beyaz çarşaflara kanlar sıçradı. Koridordan Prenses Winter'ın çığlıkları geldi. Acaba gelip neler olduğuna mı bakacaktı, yoksa akıllıca davranıp yardım mı çağıracaktı?

Her iki şekilde de Evret için çok geçti.

Winter artık babasını kurtaramazdı.

Joshua Haddon onu bıraktığında Evret dizlerinin üzerine düştü. Kanlı ellerini karnına bastırdı. "Majesteleri," dedi çatlak bir sesle. "Kaçın..."

Sihirbaz gururla gülümseyerek Levana'ya döndü. Görevini başarıyla yerine getirmişti. Kraliçe'nin isteğine uymuştu. *Şimdi* sıra Levana'daydı. Joshua'yla evlenip onu Ay Ülkesi'nin Kralı yapacaktı. Levana bunu ondan istediğinde Haddon'ı ona yıllardır hayran olduğuna inandırmıştı. Evliliğinin bir gençlik hatası olduğunu söylemişti. Haddon mağrur bir adamdı. Kolayca ikna olmuştu.

Levana titrek bacaklarıyla doğruldu.

Haddon silahını indirdi. Levana'nın sihriyle yarattığı kusursuz vücudu gözleriyle okşadı.

Levana yanaklarında kuruyan gözyaşlarına aldırmadan kendini Haddon'ın kucağına attı. Sihirbaz onu kucaklamak için kollarını açtı.

Bunun yerine, göğsüne bir bıçak yedi.

Levana bıçağı Haddon'ın göğsüne sapına kadar daldırarak geri çekilirken, sihirbazın gözleri dehşetle irileşti. Geriye doğru bir adım attı. Sırtı duvara çarptı ve yere yığıldı.

Levana hemen Evret'ın yanına koştu. Izdırabı boğazını tırmalıyordu. Acı bir çığlık attı.

Levana'nın güvende olduğunu gören Evret'ın son gücü de tükenmişti. Yatağın kenarına düştü.

"Evret!" diye bağırdı Levana. Rol yapmıyordu. Paniği gerçekti. O gri ve zümrüt menevişlerin sönüşünü izlemek hayal ettiğinden de acı vericiydi.

Seni hayatım boyunca sevip koruyacağıma yemin ederim.

"Evret," dedi yine. Bu kez sesi bir inilti gibi çıkmıştı. Kocasının ellerini tutarak kanamayı durdurmaya çalıştı. Koridordan yeni ayak sesleri geliyordu. Haddon odaya gireli ancak bir dakika olmuştu ama Levana'ya koca bir hayat geçmiş gibi geliyordu. Aşağı baktığında geceliğine bulaşan kanları gördü. Elleri kan içindeydi. Evret'ın iki alyansı da kanla kaplanmıştı.

Ben aşktan bunu anlıyorum işte.

"Özür dilerim," diye ağladı. "Yıldızlar, bana yol gösterin. Evret!"

"Üzülme," diye inledi Evret onu göğsüne çekerek. "Üzülme, hayatım."

Levana daha da şiddetli ağlamaya başladı.

"Winter'a iyi bak. Ne olur iyi bak ona."

Levana hâlâ ağlıyordu.

"Bana söz verin, Majesteleri. Kızıma göz kulak olacaksınız."

Levana, kocasının gözlerine bakmaya cesaret edebildi. Evret'ın ne kadar acı çektiği bakışlarından belliydi. Odaklanmakta güç-

lük çekiyordu. Yine de cesurdu. Can çekişen bir adam gibi görünmemek için elinden geleni yapıyordu.

Bir ara muhafızlar geldi. Bir de doktor. Sonra beyaz geceliği ve korkulu gözyaşlarıyla Winter. Ve Sybil. Nasıl da soğukkanlıydı.

Levana onları hayal meyal görebildi. Evret'la yapayalnızdı sanki. Kocasıyla. Sevgilisiyle. Teni onun kanıyla soğurken elini tutuyordu. Evret gittiğinde gerçekten yalnız kalacaktı.

Gözyaşlarını dindiremiyordu.

Hepsi onun suçuydu. Her şey onun suçuydu. İlk öpüşmelerinden beri Evret'la geçirdiği her anı mahveden oydu.

"Söz veriyorum," diye fısıldadı bu kelimeler boğazını yaksa da. Winter'ı sevmiyordu. O hayatı boyunca yalnızca Evret'ı sevmişti. Ve onu bile yok etmekten çekinmemişti. "Söz veriyorum."

Levana elini boynuna atıp zinciri sertçe çekti. Sybil onu ölen adamdan yırtarcasına koparırken kolyeyi Evret'ın avucuna koydu. Winter acı çığlıklar atarak hemen onun yerini aldı.

Levana yine ablasının sözlerini anımsadı. Kalbindeki boşluğu doldurdular.

Aşk bir fetihtir. Aşk bir savaştır, savaş.

Ben aşktan bunu anlıyorum işte.

Teşekkürler

Teşekkür ederim.

Teşekkür ederim.

Teşekkür ederim.

Jill, Cheryl ve Katelyn'e, beni desteklediğiniz ve bana yol gösterdiğiniz için.

En önemlisi de, "Sürpriz! Ben bir şey yazdım ve onunla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok," dediğimde hevesimi kırmadığınız için.

Liz, Jean ve Jon'a, bir yazar olarak bana ve Levana'nın hikâyesinin anlatılması gerektiğine inandığınız için.

Rich Deas'a, bir yazarın umabileceği en olağanüstü kitap kapakları için.

Macmillan ekibinin geri kalanına, bitip tükenmeyen yaratıcılığınız ve hem benim hem de "Ay Günlükleri" için gösterdiğiniz çabalar için.

NaNoWriMo'daki herkese bana her yıl kafama koyduğumu yapabileceğimi hatırlattıkları için.

Tamara Felsinger, Jennifer Johnson ve Meghan Stone-Burgess'a yeteneklerini bir kez daha ortaya koydukları için.

Jesse'ye, yazarken tıkandığım ve karamsarlaştığım anlarda beni güldürdüğü için.

Son olarak da, Cress'in tanıtımına Kraliçe Levana kostümüyle gelip sipsivri tırnaklarıyla beni öldürecekmiş gibi yapan o kıza. Beni sipsivri tırnaklarınızla gerçekten öldürmediğiniz için teşekkürler... Majesteleri.

Son Kitap

Birinci Kitap

Onun bir küçük kızı vardı
Kar beyazı, kan kırmızısı ve abanoz siyahı.

BÖLÜM

Bir

WINTER'IN AYAK PARMAKLARI BİRER BUZ KÜPÜNE dönmüştü. Uzay kadar soğuklardı. Ay Ülkesi'nin karanlık tarafı kadar.

Şey kadar...

"... Güvenlik kayıtları onu saat 23:00 sularında AR merkez kliniğin bodrum katına inerken..."

Sihirbaz Aimery Park konuşurken gülümsüyordu. Sesi bir halk şarkısı kadar sakin ve kontrollüydü. Ne söylediğini takip etmek güçtü. Kelimeler kolayca birbirine karışıp bir girdaba dönüşebilirdi. Winter incecik tabanlı ayakkabılarının içinde parmaklarını büktü. Mahkeme bitmeden biraz daha donarlarsa kopacaklarından korkuyordu.

"... Kendisi deney için toplanan kabuklardan biriyle iletişime..."

Tek tek kopup düşeceklerdi.

"... Kayıtlara göre, kabuk çocuk, sanığın geçen yıl 29 Temmuz'da teslim alman oğlu. Şu anda on dört aylık."

Winter ellerini kucağında kavuşturup elbisesinin kıvrımları arasına sakladı. Yine titremeye başlamışlardı. Bugünlerde titremesini hiç durduramıyordu. Parmaklarını birbirine bastırdı. Ayak tabanlarını sert zemine yapıştırdı. Taht odasını net görmeye çalıştı. Yoksa tamamen kaybolacaktı.

Sarayın ortasındaki kulenin etkileyici bir manzarası vardı. Winter, beyaz sarayın yansımasını gökyüzüne taşıyan Artemisia Gölü'nü ve onları dışarıdaki elementlerden (ya da hiçlikten) koruyan dev şeffaf kubbeye kadar yayılan şehri görebiliyordu. Taht odası, kulenin duvarlarının dışına taşacak şekilde inşa edilmişti. Mozaik zeminin sınırını geçtiğinizde kendinizi camdan bir çıkıntının üzerinde buluyordunuz. Tıpkı havada durmak gibiydi. Aşağıdaki krater gölünün derinlikleri sizi çağırıyordu.

Winter'ın solunda üvey annesi tırnaklarını tahtının koluna geçirmişti. Kraliyet tahtı, saray ahalisine tepeden bakan, beyaz taştan oyulmuş, etkileyici bir koltuktu. Üvey annesi genelde bu tip duruşmaları soğukkanlılıkla takip ederdi. Sabırla ve en ufak bir duygu belirtisi göstermeden.

Winter, Levana'nın tırnaklarının tahtın kolunu okşamasına alışkındı, ona saplanmasına değil. Ama Levana'yla maiyeti Dünya'dan döndüğünden beri saraya gergin bir hava egemendi. Winter'ın üvey annesi şu son aylarda iyiden iyiye öfkeli birine dönüşmüştü.

Aylı kaçak -şu sayborg, Dünya hapishanesinden kaçtığından beri.

Dünya ve Ay arasında savaş çıktığından beri.

Kraliçe'nin nişanlısı kaçırıldığından ve Levana'nın imparatoriçelik hayalleri suya düştüğünden beri.

Winter gözlerini Kraliçe'nin tırnaklarından güçlükle ayırdı. Uçsuz bucaksız siyah gökyüzünde asılı duran mavi gezegen sanki biri ortasından kesmiş gibi yarımdı. Ay Ülkesi uzun geceye gireli bir hafta olmuştu. Artemisia şehri, sokak lambalarının soluk mavi ışıkları ve kristal pencerelerin ışıltısıyla parlıyordu. Gölün yüzeyinde oynaşan pırıltılar kubbenin tavanına yansıyordu.

Bir hafta. Oysa Winter güneşi görmeyeli yıllar olmuş gibi hissediyordu.

"Kabuklardan nasıl haberi oldu?" diye sordu Kraliçe Levana. Sesi taht odasının pürüzsüz yüzeylerini yaladı geçti. "Oğlunun doğar doğmaz öldürüldüğüne neden inanmadı?"

Aileler dört sıra hâlinde tahtın karşısında oturuyordu. Bunlar Kraliçe'nin meclisiydi. Ay Ülkesi'nin asilleri. Majesteleri'ne nesillerce sadakatle hizmet eden, sıra dışı yetenekleriyle göz boyayan ya da sadece büyük Artemisia şehrinde doğacak kadar şanslı olanlardı.

Bir de, Sihirbaz Park'ın yanında dizleri üzerinde duran şu zavallı adam vardı. O, odadaki diğerleri kadar şanslı doğmamıştı.

Ellerini kenetlemiş, yalvarıyordu. Winter, ona bunun fayda etmeyeceğini söylemek istedi. Bütün bu yakarmaların bir anlamı yoktu. İnsan ölümden kaçamayacağını anladığında rahatlıyor olmalıydı. Zira Kraliçe'nin huzuruna çıkmadan önce kaderini kabullenenler buradaki vakitlerini daha sakin geçiriyordu.

Winter gözlerini adamdan güçlükle ayırıp kendi ellerine baktı. Parmakları hâlâ beyaz, tüllü eteğinin üzerinde birbirine kenetli duruyordu. Parmak uçları da buz kesmişti. Güzel görünüyorlardı. Parlak ve çok soğuklardı...

"Kraliçe sana bir soru sordu," dedi Aimery.

Winter, Sihirbaz Park onu azarlamışçasına irkildi.

Odaklanmalıydı. En azından denemeliydi bunu.

Başını kaldırıp derin bir nefes aldı.

Aimery beyazlar içindeydi. Sybil Mira'nın yerine baş büyücü olmuştu. Mahkûmun etrafında dolanırken paltosunun altın işlemeleri parlıyordu.

"Özür dilerim, Majesteleri," dedi adam gergin bir sesle. Nefretini gizlemeye mi çalışıyordu, yoksa korkudan saçmalamamak için mi çabalıyordu, Winter anlayamamıştı doğrusu. "Ailem ve ben size nesillerce sadakatle hizmet ettik. Tıp merkezinde hademeyim. Bazı söylentiler duymuştum ama benim üzerime vazife değil diye hiç kulak asmamıştım. Fakat... oğlum bir kabuk olarak doğunca..." Gözyaşlarına boğuldu. "Oğlum o benim."

"Bu ülkenin kraliçesinin, oğlunu ve diğer kabukları vatandaşlarımızdan ayrı tutmasının bir sebebi olabileceğini düşünemedin mi?" diye sordu Levana buz gibi bir sesle. "Bunu halkımızın iyiliği için yaptığım aklına gelmedi mi hiç?"

Adam yutkunduğunda Winter, âdemelmasının aşağı yukarı hareket ettiğini gördü. "Biliyorum, Majesteleri. Onların kanını bir deney için kullanıyorsunuz. Ama elinizde bir sürü kabuk var. Benim oğlum daha bebek. Ben..."

"Dış bölgelerden gelen bir hademenin, değersizlerin kanının savaşımızın kaderini değiştirebileceğini anlamasını beklemiyorum tabii ki ama senin oğlun bir kabuk. On sekiz yıl önce, Kral Marrok ve Kraliçe Jannali onlardan birinin elinden can verdi. Kabuklar tehlikeli ve güvenilmez olduklarını çoktan kanıtladı. Buna rağmen toplumumuzu böyle bir tehditle baş başa bırakmayı göze aldın."

Adamın gözleri dehşetle irileşti. "Tehdit mi? Ama Majesteleri, o daha ufacık bir bebek." Duraksadı. Bir hain gibi görünmemesine rağmen yaptığından pişman olmaması er geç Levana'nın sabrını taşıracaktı. "Tanklar onlarla dolu," dedi adam. "Masum çocuklarla."

Odanın havası soğudu sanki.

Belli ki, çok fazla şey biliyordu. Kabukların doğar doğmaz öldürülmesi Levana'nın ablası, Kraliçe Channary'nin hükümdarlığından beri yürürlükte olan bir kanundu. Bir kabuk saraya gizlice girip Channary'yle Levana'nın annesiyle babasını, Kral ve Kraliçe'yi öldürmüştü. Vatandaşların birçoğu bu önlemin gerekliliğine ikna olmuştu. Ama şimdi bebeklerinin aslında öldürülmeyip birer kan bankası olarak kullanıldığını öğrenmekten hoşlanmayacaklardı.

Winter kendi vücudunu bir trombosit fabrikası olarak hayal ederek gözlerini kırpıştırdı.

Bakışları yine parmaklarına kaydı. Buzlar bileklerine kadar yayılmıştı.

Belki de bir kan bankası olarak işe yaramazdı.

"Sanığın bir ailesi var mı?" diye sordu Levana.

Aimery başını salladı. "Dokuz yaşında bir kızı var. Henüz yerini tespit edemedik ama arıyoruz. Ayrıca iki kız kardeşi, iki erkek ve bir kız yeğeni var. Hepsi GM-12 bölgesinde yaşıyor."

"Karısı?"

"Beş ay önce regolit zehirlenmesinden ölmüş."

Mahkûm gözlerinde giderek belirginleşen bir çaresizlikle Kraliçe'yi izliyordu.

Mecliste bir hareketlenme başlamıştı. Parlak renkli kıyafetler hışırdıyordu. Duruşma gereğinden fazla uzamıştı. Sıkılmaya başlamışlardı.

Levana, tahtına yaslandı. "Hükümdarının emirlerine karşı gelmekten ve yasaklı bir bölgeye izinsiz girmekten suçlu bulundun. Seni ölüm cezasına çarptırıyorum."

Adam hafifçe ürperdiyse de gözlerindeki ümit hâlâ sönmemişti. Bu cümlenin anlamını kavramaları genellikle birkaç dakika alırdı.

"Bölgenizdekiler devlet işlerine burunlarını sokmamaları gerektiğini iyice anlasın diye ailendeki herkes halkın önünde on ikişer kere kırbaçlanacak. Bir daha kararlarımın sorgulanmasını kesinlikle istemiyorum."

Adam başını eğdi. Çenesini toplayamıyordu.

"Kızın bulunduğunda saraylı ailelerden birine hediye edilecek. Senin gibi bir adamın ona itaatkârlığı ve yumuşak başlılığı öğretebildiğini hiç sanmıyorum. Bundan sonraki hayatını bu değerlere uygun sürdürecek."

"Hayır, lütfen. İzin verin, halalarıyla kalsın. Onun hiçbir suçu yok."

"Aimery, cezayı infaz edebilirsin."

"Yalvarıyorum. Lütfen, Majesteleri."

"Kraliçe'nin dediklerini duydun," diye araya girdi Sihirbaz Aimery. Sesini yükseltmemesine rağmen, söyledikleri taht odasındaki bütün düşük rütbeli sihirbazların, muhafızların, meclis üyelerinin, hizmetkârların ve Kraliçe'nin kulaklarında tuhaf bir tınıyla yankılandı. Sesi âdeta boğdu onları. "Majesteleri seninle ilgili kararını verdi."

Aimery paltosunun çan biçimli kollarının birinden bir bıçak çıkarıp sapını mahkûma uzattı. Adamın gözlerinde histerik bir ifade belirmişti.

Oda soğudu. Winter, verdiği nefeslerin sisli buz kristallerine dönüştüğünü fark etti. Titreyerek kollarını gövdesine sardı.

Mahkûm bıçağın sapını tuttu. Eli dışında bütün vücudu titriyordu.

"Lütfen, Majesteleri. Küçük kızımın benden başka kimsesi yok. Size yalvarıyorum!"

Bıçağı boğazına yaklaştırdı.

Winter başını çevirdi. Bu an geldiğinde hep aynısını yapardı. Kendi parmaklarının elbisesine gömülüşünü izledi. Tırnakları etine batmaya başlamıştı. Buzlar bileklerinden dirseklerine tırmanıyordu. Buzların dokunduğu her yer uyuşuyordu.

Winter, Kraliçe'ye buzdan yumruklarıyla saldırdığını hayal etti. Ellerinin kırılıp binlerce cam parçasının etrafa saçıldığını.

Buzlar şimdi omuzlarındaydı. Boynuna doğru ilerliyorlardı.

Buz çatırtıları arasında bile duydu kesilen etin sesini. Köpüklü kanların fışkırışını. O boğuk iniltiyi. Yere düşen ağır bedenin gürültüsünü.

Safranın acı tadı boğazından yukarı tırmandı. Soğuk, göğsünü ele geçirmişti. Gözlerini sıkıca yumarak kendine sakin olması gerektiğini hatırlattı. *Nefes al.* Jacin'in sesini duyar gibiydi. Onu omuzlarından tutuyor ve *gördükleriniz gerçek değil, Prenses, yalnızca bir yanılsama,* diyordu.

Bu genellikle işe yarıyordu. Jacin'in anısı bile onu sürüklendiği panik girdabından çıkarıyordu. Ama bu kez buzlar durmu-

yordu. Kaburga kemiklerine yayılıyorlardı. Midesini kemiriyor, kalbini taşlaştırıyorlardı.

Winter'ın içi buz kesiyordu.

Sesimi dinleyin.

Jacin orada değildi.

Benimle kalın.

Jacin gitmişti.

Hepsi kafanızın içinde.

Ölünün yanına giden muhafızların ayak seslerini duydu. Ceset kenara doğru sürüklenip aşağı atıldı ve gürültüyle suya çarptı.

Meclis kibarca alkışladı.

Winter ayak başparmaklarının koptuğunu hissetti.

Teker teker.

Ama acıyı hissedemeyecek kadar uyuşmuştu.

"Güzel," dedi Levana. "Sihirbaz Tavaler, diğer cezaların da layığıyla infaz edildiğinden emin olun."

"Emredersiniz, Majesteleri."

Winter kendini zorlayarak gözlerini açtı. Buzlar boğazından çenesine doğru yükseliyordu. Gözyaşları göz pınarlarında donmuştu. Dilindeki tükürüklerin kristalleştiğini hissedebiliyordu.

Odanın ortasında bir uşak yerdeki kanları temizliyordu. Aimery bir bezle bıçağını siliyordu. Winter'la göz göze geldiğinde bakışları keskinleşti. "Korkarım, Prenses'in midesi pek sağlam değil."

Winter, asillerin kıs kıs güldüğünü duydu. Bu tip mahkemelerin Levana'nın sarayında bir eğlence malzemesine dönüşmesinden tiksiniyordu.

Üvey annesi ona döndüğünde elbisesinin kumaşı hışırdadı. Ama Winter ona bakmadı. O buz ve camdan yapılmıştı. Dişleri kırılgan, ciğerleri incecik birer cam parçasıydı.

"Doğru," dedi Levana. "Bazen onun burada olduğunu unutuyorum. Bir bez bebek kadar işe yaramazsın, ha, Winter?"

Seyirciler yine kıkırdadı. Şimdi daha yüksek sesle gülüyorlardı. Sanki Kraliçe onlara genç Prenses'le alay etme izni vermiş gibi. Winter ne Kraliçe Levana'ya ne de meclisine cevap verebildi. Gözleri sihirbaza takılıp kalmıştı. Paniğini gizlemeye çalışıyordu.

"Ah, hayır," dedi Aimery. Hâlâ gülümsüyordu. "O kadar da işe yaramaz değil." Winter, adamın boğazında bir kesik açıldığını gördü. Oradan kanlar fışkırdı. "Bütün Ay Ülkesi'nin en güzel kızı eminim bir gün bu saraydan birini çok mutlu edecek."

"En güzel mi?" Levana öfkeli tıslamasını alaycı bir ses tonunun ardına gizlemeyi başarmıştı.

Aimery hiç tereddüt etmeden eğildi. "Yalnızca güzel, Majesteleri. Yoksa sizin kusursuzluğunuza hangi ölümlü yaklaşabilir?"

Odadaki diğer asiller de onu onayladı. Winter yine de asillerin arzulu bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu.

Aimery tahta doğru bir adım attığında kesik kafası düşüp küt diye mermere çarptı. Sonra oradan sekip yuvarlandı, yuvarlandı ve Winter'ın donmuş ayaklarının dibinde durdu.

Hâlâ gülümsüyordu.

Winter inledi, ama sesi boğazındaki karlara gömüldü.

Hepsi kafanızın içinde.

"Sessizlik," dedi Levana yeterince övgü duyduğunda. "Sanırım hepsi bu kadar."

Sonunda buzlar gözlerine ulaştığında Winter'ın gözlerini yummaktan başka çaresi kalmadı. Aimery'nin başsız gövdesi yerini soğuk ve karanlığa bıraktı.

Winter burada ölecek ve hiç şikâyet etmeyecekti. Bu ölü çığının altına gömülecekti. Başka bir cinayete tanıklık etmek zorunda kalmayacaktı.

"Yargılanması gereken başka bir mahkûm daha var, Majesteleri." Aimery'nin sesi Winter'ın kafasının içindeki soğuk boşlukta yankılandı. "Sihirbaz Sybil Mira'nın koruması, pilot ve kraliyet muhafızı, Sör Jacin Clay."

Winter inledi. Buzlar patladı. Milyonlarca buz parçası taht odasına saçıldı. Ama kimse duymadı onları. Kimse görmedi.

Aimery'nin kafası yerindeydi ve yine ona bakıyordu. Tepkisini ölçmeye çalışır gibiydi. Dikkatini yeniden Levana'ya verdiğinde alenen sırıtıyordu.

"Ah, evet," dedi Levana. "Getirin."

BÖLÜM

İki

TAHT ODASININ KAPILARI AÇILDI VE JACIN oradaydı. İki muhafızın arasında dimdik yürüyordu. Ellerini arkadan bağlamışlardı. Sarı saçları dağınık ve kirliydi. Birkaç tutamı çenesine yapışmıştı. Son banyosunun ya da doğru düzgün bir yemek yemesinin üzerinden uzun bir zaman geçmişti belli ki. Ama Winter şiddet gördüğüne dair belirgin bir iz fark edemedi.

Midesi ters döndü sanki. Buzların emdiği bütün ısı tenini yeniden sarmaladı.

Benimle kalın, Prenses. Sesimi dinleyin, Prenses.

Onu odanın ortasına götürdüler. Yüzünde en ufak bir ifade yoktu. Winter tırnaklarını avuçlarına batırdı.

Jacin ona hiç bakmadı. Bir kere bile.

"Jacin Clay," dedi Aimery. "Sihirbaz Mira'yı koruma görevinde başarısız olarak vatana ihanetle suçlanıyorsun. Bu hareketinle Sihirbaz Mira'nın düşman tarafından öldürülmesine sebep olmakla kalmayıp aynı zamanda bir kanun kaçağını da korumuş oldun. Söz konusu Aylı kaçağın yanında yaklaşık iki hafta kal-

mana rağmen onu yakalamak için hiçbir girişimde bulunmadın. Sen bir hainsin. Ülkene ve hükümdarına ihanet ettin. Bu suçların cezası ölümdür. Kendini savunacak mısın?"

Winter'ın kalbi deli gibi çarpıyordu. Gözlerini Jacin'den güçlükle ayırıp yalvarırcasına üvey annesine baktı ama Levana ona aldırmadı.

"Saydığınız bütün suçları kabul ediyorum," dedi Jacin, Winter'ın dikkatini yeniden üzerine çekerek. "Ama ben bir hain değilim. Bunu kesinlikle reddediyorum."

Levana tırnaklarını tahtının koluna geçirdi. "Ne demek istiyorsun? Daha açık konuş."

Jacin, üzerinde kraliyet muhafızı üniforması varmış gibi dimdik ve mağrur duruyordu. Sanki yargılanan o değildi. "Daha önce de belirttiğim gibi, kanun kaçağını tutuklamak için bir girişimde bulunmadım, çünkü güvenini kazanmaya çalışıyordum. Daha sonradan Majestelerine vermek üzere ondan bilgi toplamak istedim."

"Ah, tabii ya," dedi Levana. "Casusluğa soyunmuştun. İlk yakalandığında da bu mazereti sunmuştun. Ama bana yalanlardan başka bir bilgi veremedin."

"Kesinlikle yalan değil, Majesteleri. Ama sayborgun yeteneklerini hafife aldığımı kabul ediyorum. Onları benden ustalıkla sakladı."

"Desene güvenini kazanmakta çok başarılı olmuşsun," diye alay etti Levana.

"Benim asıl amacım sayborgun yeteneklerini öğrenmek değildi, Majesteleri."

"Lafı dolandırmayın, Sör Clay. Kelime oyunlarından hiç hoşlanmam ve sabrım taşmak üzere."

Winter'ın yüreği ağzına geldi. Jacin ölemezdi. Winter burada oturup onun ölümünü izleyemezdi.

Karar verildiğinde onun için pazarlık edecekti. Ama Jacin'e karşılık ne verebilirdi ki? Canını mı? Levana'nın bunu asla kabul etmeyeceğini biliyordu.

Belki bir kriz geçirirdi. Bir histeri krizi. İş bu noktaya geldikten sonra ancak kararı erteleyebilirdi bu ama yine de denemeye değerdi.

Winter birçok kereler kendini çaresiz hissetmişti ama bu en kötüsüydü.

En iyisi kendini bıçağın önüne atmaktı.

Ama Jacin bundan nefret ederdi.

Jacin, Winter'ın aklından geçenlerden habersiz başını eğdi. "Linh Cinder'la geçirdiğim süre zarfında bir insanın sinir sistemiyle temas ettiğinde Ay sihrini etkisiz hâle getirebilen bir cihazın varlığını öğrendim."

İzleyicilerden hayret dolu mırıltılar yükseldi. Kaşlar çatıldı, omuzlar gerildi.

"İmkânsız," dedi Levana.

"Linh Cinder bu cihazı bizzat kendisi denemiş. Bana söylendiğine göre, onu bir Dünyalı kullandığında biyoelektriğini koruma altına alıyormuş. Ama bir Aylı'ya takıldığında sihrini kullanmasını engelliyormuş. Linh Cinder, Topluluk'un balosuna geldiğinde kendine onu taktırmış. Ancak cihaz imha edildiğinde yeteneğini kullanabilmiş. Siz de bunu kendi gözlerinizle gördünüz zaten, Majesteleri."

Jacin'in sözlerinin inandırıcılığı arttıkça Winter, Levana'nın yumruklarını sıktığını gördü.

"Bu farazi cihazlardan kaç tane var?"

"Bildiğim kadarıyla yalnızca sayborga takılan varmış. Ama bir tane daha yapmaları kolay. Zira cihazın mucidi Linh Cinder'ın üvey babası."

Kraliçe'nin yumrukları gevşemeye başladı. "Bize ilginç bir bilgi verdiniz, Sör Clay. Ama bu, sizi vatana ihanet suçlamasından kurtaramaz."

Winter dudaklarını birbirine bastırdı.

"Katılıyorum, Majesteleri. Ama bilgi toplamak ve İmparator Kaito'nun kaçırılma planı konusunda Sihirbaz Mira'yı uyarmak için düşmanla iş birliği yapmış gibi görünmem tahta olan sadakatimi kanıtlamıyorsa başka ne kanıtlar bilemiyorum."

"Sybil'a gelen şu isimsiz ihbardan söz ediyorsun." Levana iç çekti. "Yolladığını iddia ettiğin mesajı ondan başka kimse görmemiş ne hikmetse. Sihirbaz Mira da öldüğüne göre..."

Jacin, Kraliçe'nin öfkeli bakışları altında ilk kez hafifçe yalpaladı. Winter'a hâlâ bakmıyordu.

Kraliçe, muhafız alayının komutanına döndü. "Jerrico. O gün Sybil düşman gemisine pusu kurduğunda sen de yanındaydın. Ama Sihirbaz Mira'nın böyle bir mesajdan söz etmediğini söyledin. Ekleyeceğin bir şey var mı?"

Jerrico bir adım öne çıktı. Suratındaki Dünya gezintisinden kalma morluklar hafiften sararmaya başlamıştı. Gözlerini Jacin'e dikti.

"Majesteleri, Sihirbaz Mira, Linh Cinder'ı o çatıda kıstıracağımızdan emin görünüyordu. Ama bu konuda dışarıdan bir bilgi aldığına dair hiçbir şey söylemedi. Gemi indiğinde Jacin Clay'in derhâl gözaltına alınmasını emretti."

Jacin'in alnı hafifçe kırıştı. "Belki de onu vurduğum için bana hâlâ kızgındı." Bir an duraksadı ve ekledi. "Biliyorsunuz, o sırada Linh Cinder'ın kontrolü altındaydım."

"Bakıyorum, her şeye bir bahanen var," dedi Levana.

Jacin, Kraliçe'nin gözlerine sakince bakmayı sürdürdü. Winter'ın bu odada gördüğü en soğukkanlı mahkûmdu şüphesiz. Üstelik Jacin tam da dikildiği noktada nice insanlar öldüğünü iyi biliyordu. Levana onun kayıtsızlığına bozulmalıydı belki ama düşünceli bir tavırla başını eğmekle yetindi.

"Konuşabilir miyim, Majesteleri?"

Kalabalıktan mırıltılar geldi. Winter, sesin geldiği yöne doğru baktı. Bir muhafızdı. Sarayın sessiz süslerinden biri. Winter onu tanımasına rağmen adını bilmiyordu.

Levana'nın cevap vermesi birkaç dakika aldı. Karar vermeye çalışıyordu besbelli. Belki de adamı cüretinden ötürü cezalandıracaktı. Sonunda başını salladı.

Muhafız öne çıkıp gözlerini duvara dikti. Hep öyle yaparlardı zaten. "Adım Liam Kinney, Majesteleri. O gün ben de çatıdaki ekipteydim."

Levana, Jerrico'ya bakarak tek kaşını kaldırdı. Beklediği onay gelince yine adama döndü.

"Dolayısıyla Sihirbaz Mira'nın cenazesini buraya getirenlerden biriydim. Kendisinin yanında portatif bir ekran vardı. Çarpışma sırasında zarar görmesine rağmen önemli bir delil teşkil ediyor. Acaba biri içinde ne olduğuna baktı mı diye merak ettim."

Levana, Aimery'ye baktı. Winter adamın bu yüz ifadesini iyi tanıyordu. Kibarca gülümsemesine rağmen belli ki sinir olmuş-

tu. "Aslında ben de tam bu konuyu açacaktım. Ekibimiz son mesajları inceledi."

Yalan söylüyordu ve bu Winter'a biraz ümit verdi. Aimery büyük bir yalancıydı. Özellikle de, kendi çıkarları söz konusu olduğunda.

Ve Jacin'den nefret ediyordu. Onu kurtarabilecek hiçbir bilgiyi kolay kolay açıklamayacaktı tabii.

Ufacık bir umut vardı. Bir pamuk ipliği kadar narin ama somut.

Aimery kapıya doğru bir işaret çaktı ve bir uşak elinde bir tepsiyle ona doğru koşturdu. Aimery tepsideki kırık ekranı aldı. "Sör Kinney bundan söz ediyor. Gerçekten de o sabah Sihirbaz Mira'ya isimsiz bir mesaj gelmiş."

"İçeriği nedir?" diye sordu Levana.

Aimery ekranı yine uşağa verip kafasını eğdi. Adam aletin düğmesine bastı. Odanın ortasında üç boyutlu bir görüntü belirdi. Jacin arkasında bir hayalet gibi kayboldu.

Mesaj kısa ve netti.

Linh Cinder, İmparator'u kaçıracak.
Gün batımında, kuzey kulesinin çatısından.

Birkaç kelimeye çok önemli bilgiler sığdırılmıştı. Tam da Jacin'in yazacağı türden bir mesajdı.

Levana gözlerini kısıp bu iki cümleyi okudu. "İnanılmaz. Böyle önemli bir konuya dikkatimizi çektiğiniz için teşekkürler, Sör Kinney." Aimery'ye teşekkür etmemesi anlamlıydı. Winter, adamın adına utançla kıpırdanır gibi yaptı. Aslında sevincini

gizlemeye çalışıyordu. "Herhâlde yolladığınız mesajın bu olduğunu söyleyeceksiniz, Sör Clay," dedi Levana.

"Evet, Majesteleri."

"Kararımı vermeden önce eklemek istediğiniz bir şey var mı?"

"Hayır, Majesteleri."

Levana yavaşça arkasına yaslandığında herkes sustu. Nefesler tutulmuştu. Herkes kararı bekliyordu.

"Üvey kızım canınızı bağışlamamı ister şüphesiz," dedi Levana.

Winter, Kraliçe'nin ses tonundaki kibirle irkildi. Jacin tepkisizce bekledi.

"Lütfen, anne," diye fısıldadı Winter. Boğazı kuruduğu için güçlükle konuşabilmişti. "Jacin bizim düşmanımız değil."

"Senin değil belki," dedi Levana gözlerini mahkûmdan ayırmadan. "Ama sen yalnızca saf ve aptal bir kızsın."

"Hayır, Majesteleri. Ben bir kan makinesiyim ve bütün aksamlarım donuyor."

İzleyiciler kahkahalara boğulduğunda Winter irkildi. Levana'nın da dudakları seğirdi. Ama eğleniyor gibi görünmesinin altında bariz bir tiksinti yatıyordu.

"Kararımı verdim," dedi yüksek sesle. "Mahkûmun canını bağışlıyorum."

Winter müthiş bir rahatlamayla inledi. Sesini bastırmak için eliyle ağzını kapadıysa da geç kalmıştı.

Seyirciler yine kıkırdadı. Jacin hâlâ gözlerini Kraliçe'ye dikmiş, bekliyordu.

"Eklemek istediğiniz başka bir saçmalık var mı, Prenses?" diye tısladı Levana.

Winter duygularını kontrol etmeye çalıştı. "Hayır, Majesteleri. Siz en doğru kararı verirsiniz, Majesteleri."

"Henüz bitirmedim," dedi Levana. Ses tonu sertleşmişti. "Linh Cinder'ı öldürme ya da yakalama konusundaki başarısızlığının cezasız kalacağını sanma. Özellikle de bunun sonucunda nişanlım kaçırılmışken. Yarın gün doğumunda otuz kere kendi kendini kamçılayacaksın. Ardından da kırk saat aç kalacaksın."

Winter üzülmüştü ama Jacin yaşayacaktı ya, önemli olan buydu. O artık buz ve camdan bir kız değildi. Gün ışığı ve yıldız tozuna dönüşmüştü.

"Winter..."

Onu nefretle süzen üvey annesine baktı. "Eğer ona yiyecek götürmeye kalkışırsan sevgili Jacin'inin dilini kestiririm ona göre," dedi Levana. "İyice anladın değil mi?"

Winter koltuğunda büzülürken gün ışığı hafiften soldu. "Evet, Majesteleri."

BÖLÜM

Üç

WINTER KUBBENİN SAHTE GÖKYÜZÜNDE GÜNEŞ

doğmadan saatler önce uyandı. Uyku tutmamıştı zaten. Jacin'in kırbaç cezasını seyretmeye gitmedi. O varken Jacin kendini tutup bağırmazdı. Winter ona bunu yapmak istemiyordu. Jacin istediği kadar bağırabilirdi. Yine de hepsinden, herkesten daha güçlüydü.

Kahvaltıda ona getirilen kuru etlerle peynirleri uysallıkla yedi. Hizmetçilerin onu yıkayıp açık pembe, ipek elbisesini giydirmelerine izin verdi. Üçüncü rütbe sihirbaz olan öğretmeni Efendi Gertman'ın karşısına oturup sihrini kullanma alıştırmaları yaptı ve zorlanmaya başladığında affını rica etti. Efendi Gertman oralı olmadı. Adam zaten bütün ders boyunca ağzı beş karış açık Winter'ı izliyordu. Winter sihrini kullansa bile Gertman'ın bunu fark edeceğinden şüpheliydi doğrusu.

Gün aynı durağanlıkta geçip gitti. Bir hizmetçi ona ılık, tarçınlı süt getirdi. Yatağını açtı ve nihayet Winter'ı yalnız bıraktı.

Winter'ın kalbi heyecanla çarpmaya başladı.

Pamuklu kumaştan, rahat bir pantolonla bol bir bluz giyip üzerine sabahlığını geçirdi. Böylece altında pijaması varmış gibi duracaktı. Sabahtan beri plan yapıyordu. Kararlılığıyla halüsinasyonlarını bile bastırmıştı.

Derin bir uykudan yeni uyanmış gibi görünsün diye saçlarını iyice dağıttı. Işıkları kapadı ve yatağına girdi. Tavandan sarkan avize alnına çarpınca yüzünü buruşturup derin bir nefes aldı.

Üçe kadar saydı.

Sonra bağırdı.

Bir katil karnına bir bıçak saplamış gibi bağırdı.

Binlerce kuş etini gagalıyormuş gibi.

Koca saray başına yıkılıyormuş gibi.

Kapısında nöbet tutan muhafız içeri daldı. Winter bağırmaya devam etti. Yastığını karnına bastırıp karyolanın başlığına doğru emekledi. Olduğu yerde büzülüp saçını başını yolmaya başladı.

"Prenses! Neyiniz var?" Adam temkinli gözlerini odada dolaştırdı.

Winter kolunu arkaya atıp duvar kâğıdını tırmaladı. Kendini rolüne iyice kaptırmıştı. Her yerde katiller ve hayaletler görüyordu.

"Prenses!" Odaya başka bir muhafız daldı. Işığı yaktığında Winter karyolada biraz daha büzüldü. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum." Odaya ilk giren muhafız gidip perdelerin arakasına baktı.

"Canavar!" diye feryat etti Winter ve ağlamaya başladı. "Bir uyandım ki, yatağımın baş ucunda dikiliyordu. Kraliçe'nin askerlerinden biri."

Muhafızlar birbirlerine baktı. Mesaj açıktı.

Yok bir şey. Hatun deli hepsi o.

"Majesteleri," dedi ikinci muhafız ve tam o sırada eşikte bir muhafız daha belirdi.

Güzel. Winter'ın yatak odasıyla ana merdiven arasında genellikle üç muhafız nöbet tutardı.

"Şu tarafa gitti!" Winter banyoyla giyinme odasının olduğu yönü gösterdi. "Yakalayın! Sakın kaçırmayın!"

"Hayrola?" diye sordu yeni gelen muhafız.

"Mutant askerlerden birini gördüğünü sanıyor," diye homurdandı ikinci muhafız.

"Ne duruyorsunuz?" diye bağırdı Winter. "Size askerlerden biri buradaydı diyorum. Yakalasanıza!"

Odaya ilk giren muhafız yüzünü ekşitti. Winter'ın iddiasına inanmadığı her hâlinden belliydi. Silahını kılıfına sokarken "Emredersiniz, Prenses," dedi bıkkınlıkla. "Derhâl o hainin peşine düşüyoruz." İkinci muhafıza işaret etti ve birlikte banyoya yöneldiler.

Winter ayak ucunda duran üçüncü muhafıza döndü. "Sen de gitsene. O canavarla başa çıkmak kolay mı? Sizi öldürürse yi-yine buraya gelir." Saçlarını yolarak titremeye başladı. "Ne olur, çabuk olun. Durdurun onu."

"Merak etmeyin, Majesteleri. Gidiyorum. Siz burada bekleyin ve biraz sakinleşmeye çalışın."Adam deli prensesten kurtulduğuna sevinerek arkadaşlarının yanına koştu.

Winter yalnız kaldığından emin olunca usulca yataktan kalkıp sabahlığını bir iskemlenin üzerine fırlattı.

"Giyinme odası temiz," diye bağırdı muhafızlardan biri içeriden.

"İyi bakın," diye seslendi Winter. "Eminim oralarda bir yerdedir."

Kapının yanında bıraktığı şapkayla ayakkabıları aldığı gibi dışarı fırladı.

Onu her adımında takip eden özel muhafızlarının aksine, sarayın dışındaki kulelerde nöbet tutanlar nereye gittiğini bile sormadan kapıları açtı. Özel muhafızları ve şık elbiseleri olmadan onu tanıyamamışlardı. Winter şapkanın altına gizlediği uzun saçları ve mahcup tavırlarıyla herhangi bir hizmetçi kızdan farksızdı.

Kapının dışında yine koşmaya başladı.

Şehrin çinili sokaklarında asiller geziniyor, gösterişli elbiseleri ve sihirleriyle gülüşüp birbirlerine kur yapıyorlardı. Aralık kapılardan ışık taşıyor, pencere pervazlarından müzik sesleri sızıyordu. Yiyecek kokuları her yere yayılmıştı. Winter bardak şıngırtıları ve kuytu köşelerde koklaşan gölgelerin arasında ilerledi.

Şehir hep aynıydı. Beyaz Artemisia. Koruyucu camların altındaki minik cennet.

Artemisia'nın tam ortasında bir podyum vardı. Burada tiyatrolar ve açık artırmalar düzenlenirdi. Felekten bir gece çalmak isteyen aileler malikânelerinden çıkıp buraya hokkabazlık gösterilerini ya da bayağı esprilerin havada uçuştuğu komedileri izlemeye gelirdi.

Mahkûmların halkın önünde aşağılandığı cezalar da yine burada infaz edilirdi.

Podyum göründüğünde Winter nefes nefese kalmıştı. Başarılı planı onu yormasına rağmen içinden gülmek geliyordu. Sonra onu gördü ve özlemden dizlerinin bağı çözüldü. Nefesini düzenlemek için adımlarını yavaşlattı.

Jacin podyumun ortasındaki dev güneş saatine sırtını dayamış, oturuyordu. Saat bu uzun gecelerde, etkileyici olduğu kadar işe yaramazdı da. Jacin'in çıplak kolları iplerle bağlıydı. Çenesini göğsüne sarkıtmıştı. Sarı saçları yüzünü gizliyordu. Winter yanına yaklaştığında, göğsüyle karnındaki kırbaç izlerini gördü. Üzerleri kurumuş kanla kaplıydı. Aynı yaralardan sırtında da olmalıydı. Kamçının sapını tutan eli su toplamıştı. Levana, Jacin'in kendi kendini kamçılayacağını söylemişti. Diğer bir deyişle, bir sihirbaz zihnini kontrol ederek ona bunu zorla yaptıracaktı.

Winter, Aimery'nin vazifesini zevkle yerine getirdiğinden emindi.

Podyumun kenarına vardığında, Jacin gözlerini açtı. Gözleri buluştu ve Winter bir an bütün gün gelen geçenin dövüp sataştığı bir adama baktı. Ve o an Jacin'in tamir edilemez şekilde parçalandığını sandı. Kraliçe'nin kırık oyuncaklarından birine dönüştüğünü.

Ama sonra Jacin'in dudakları hafifçe aralandı ve gülümsemesi mavi gözlerine ulaştığında yine capcanlı ve doğan güneş kadar parlak oluverdi.

"Selam, başbelası," dedi başını güneş saatine dayayarak.

Bununla birlikte, son haftaların endişesi silindi gitti. Jacin yaşıyordu. Evindeydi. Ve hâlâ kendindeydi.

Winter podyuma çıktı. "Ne kadar korktum bilemezsin," dedi. "Öldün mü kaldın mı, yoksa Kraliçe'nin askerlerinden birine yem mi oldun diye düşünmekten aklımı kaçıracaktım."

Aklını kaçırmaktan söz ederken Jacin tek kaşını kaldırdı.

"Sakın," diye uyardı Winter.

"Yok canım." İpler el verdiğince omuzlarını çevirdi. Bu ufacık hareket yaralarını kanatmaya yetmişti. Yüzü bir an acıyla gerildi ama çabucak toparlandı.

Winter bunu fark etmemiş gibi yaparak bağdaş kurup tam karşısına oturdu ve yaralarını incelemeye koyuldu. Bir yandan ona dokunmak istiyor, diğer yandan korkuyordu. En azından bu hissi değişmemişti. "Çok acıyor mu?"

"Gölün dibini boylamaktan iyidir." Jacin'in yüzüne buruk bir gülümseme yayıldı. Dünya güneşinde dudakları çatlamıştı. "Yarın gece beni bir tanka kapatacaklar ve çıktığımda yepyeni biri olacağım." Suratını buruşturdu. "Tabii buraya bana yiyecek getirmek için gelmediysen. Aman ha! Dilimden olmak istemem."

"Yiyecek yok. Sadece dost bir yüz görmek iyi gelir diye düşündüm."

"Dost mu?" Gözleri Winter'ın yüzünde dolaştı. Hâlâ gülümsüyordu. "Kendini hafife alma, Prenses."

Winter başını eğdi ve yüzünü sağ yanağındaki üç yara izini gizleyecek kadar çevirdi. Yıllarca insanların ona dik dik bakmalarını yaralarından tiksinmelerine yormuştu. Kusursuz dünyalarında böyle bir sakatlığa yer olmadığını düşünmüştü. Ama sonra bir hizmetçi ona tiksinmediklerini, aksine onu huşuyla süzdüklerini söylemişti. Yaraları Winter'ı daha ilginç ve hatta daha da güzel gösteriyordu. Güzel. Bu kelime hayatı boyunca yakasını bırakmamıştı. Ne güzel bir çocuk, demişlerdi. Ne güzel bir kız. Ne kadar güzel bir genç kadın. Çok güzel. Hele o bakışlar yok muydu? Winter bazen kendini üvey annesi gibi bir peçenin arkasına gizlemek isterdi. Hakkında fısıldananlardan saklanmak isterdi.

Jacin, Winter'a kendini utanıp sıkılmadan ya da bunu kötü bir şey gibi algılamasına sebep olmadan güzel hissettirebilen tek kişiydi. Winter onun bu kelimeyi bir kez bile kullandığını hatırlamıyordu. Jacin iltifatlarını hep umarsız şakaların ardına gizler ve Winter'ın kalbini sevinçle attırmayı becerirdi.

"Alay etme," dedi kızararak. A, bir de Jacin, Winter'ı hep utançtan kızartırdı.

"Öyle bir niyetim yoktu," dedi Jacin aynı kayıtsızlıkla.

Winter uzanıp omzunu hafifçe yumrukladı. Özellikle yaralı olmayan bir yerini seçmişti.

Jacin yüzünü buruşturunca irkildi ve hemen özür dilemeye hazırlandı. Ama Jacin'in gözlerindeki sıcacık ifade kaybolmadı. "Hiç de adil bir dövüş olmaz, Prenses."

Winter özrü boş verip zeytinyağı gibi üste çıktı. "Bırak bir kere de ben avantajlı olayım."

Jacin'in gözleri Winter'ın arkasındaki sokaklara kaydı. "Muhafızın nerede?"

"Sarayda. Giyinme odamda canavar avında."

Bununla birlikte Jacin'in ışıltılı gülümsemesi yerini endişeye bıraktı. "Aman Prenses, ne yapıyorsunuz? Korumasız sokağa çıkamazsınız. Ya başınıza bir iş..."

"Burada, şehirde bana kim zarar verebilir ki? Herkes tanıyor beni."

"İstediğini almaya alışkın ve kendini kontrol edemeyecek kadar sarhoş bir ahmağın gözünü karartmayacağı ne malum?"

Winter yine kızardı.

Jacin söylediklerine hemen pişman oldu. "Prenses..."

"Saraya kadar koşarım. Merak etme, bir şey olmaz."

Jacin iç çekti. Winter başını eğdi. Yaraları için bir merhem getirmeyi akıl edemediğine hayıflanıyordu. Levana ilaçla ilgili bir şey söylememişti. Jacin'i böyle bağlı ve savunmasız görmek içinde tuhaf ve karmaşık hisler uyandırıyordu.

"Seninle yalnız kalmak istedim," dedi gözlerini Jacin'in yüzüne dikerek. "Artık hiç yalnız kalamıyoruz."

"On yedi yaşındaki bir prensesin niyeti belirsiz bir adamla yalnız kalması uygun değil."

Winter güldü. "Ya bu adamla daha yürümeyi bile bilmezden beri arkadaşsa?"

Jacin başını iki yana salladı. "O daha da kötü."

Winter alayla homurdandığında Jacin yine neşeyle gülümsedi.

Ama sonra yüzünde buruk bir ifade belirdi. Jacin ona yalnızca korkunç bir halüsinasyondan kurtulmasına yardımcı olurken dokunmuştu. Bunun dışında yıllardır Winter'a elini bile sürmüyordu. En son birbirlerine dokunduklarında Winter on dört, o on altı yaşındaydı. Winter ona Güneş Tutulması Valsi öğretiyordu ve bunun bazı yüz kızartıcı sonuçları olmuştu.

Bugünlerde ise Winter, Jacin'in ona biraz daha az şerefli bir niyetle yaklaşması için Samanyolu'nu satışa bile çıkarabilirdi.

Gülümsemesi soldu. Jacin de ciddileşmişti. "Seni özledim," dedi Winter.

Jacin'in bakışları yere kaydı ve hafifçe kıpırdandı. Bu ufacık hareketin canını ne kadar yaktığını gizlemek için çenesini sıkıyordu. "İyi misin?" diye sordu Winter'ın sözleriyle kendi dünyalarına kapandıklarında.

"Hayaller gidip geliyor. Ama kötüleşmiyorlar."

"Bugün de oldu mu?"

Winter pamuklu pantolonundan hayali bir ip kopardı. "Dünkü mahkemelerden beri, hayır. Taht odasında buz tuttum ve Aimery'nin kafası koptu."

"İkincisi gerçek olsaydı keşke."

Winter onu hemen susturdu.

"Ciddiyim. Sana bakışlarından hiç hoşlanmıyorum."

Winter omzunun üzerinden baktı ama podyumun bulunduğu avluda kimse yoktu. Uzaktan gelen müzik sesi ve kahkahalar dışında etraf sessizdi.

"Artık Ay'dasın. Sözlerine dikkat etmelisin."

"Bana korkağın teki olmamı mı tavsiye ediyorsun?"

"Jacin..."

"Bu meydanda üç tane kamera var. İkisi arkandaki sokak lambalarında, biri güneş saatinin arkasındaki meşe ağacında. Hiçbiri sesli değil. Tabii Levana kendine birkaç dudak okuyucu bulmadıysa."

Winter kaşlarını çattı. "Nasıl bu kadar eminsin?"

"Sybil'ın bir istihbarat uzmanı olduğunu unutuyorsun."

Winter kollarını göğsünde kavuşturdu. "İstese dün seni öldürebilirdi. Dikkatli olmalıyız."

"Biliyorum, Prenses. Ben de o taht odasına yalnızca bir saray muhafızı olarak dönmek isterim."

Kafalarının tepesinde ışıklar parladığında Winter yukarı baktı. Kubbenin ötesinde, Ay Ülkesi'nin limanlarından kalkan bir düzine kadar savaş gemisinin roketleri daha şimdiden nokta kadar görünüyordu. Yıldızlarla bezeli gökyüzünde Dünya'ya doğru ilerliyorlardı.

"Askerler," dedi Jacin, Winter'ın bakışlarını takip ederek. "Savaş nasıl gidiyor?"

"Kimse bir şey demiyor. Ama Majesteleri şimdiye kadarki zaferlerimizden memnun görünüyor. Gerçi İmparator'un kaçırılmasıyla ilgili hâlâ sinirli. Düğün iptal oldu ne de olsa."

"İptal olmadı. Sadece ertelendi."

"Gel de bunu Kraliçe'ye anlat."

Jacin kendi kendine homurdandı.

Winter öne eğilip dirseklerine dayandı ve çenesini ellerine dayadı. "Mahkemede söylediklerin gerçek miydi? Sayborgun öyle bir cihazı var mı? İnsanların yönlendirilmelerini engelleyen bir cihaz?"

Jacin'in gözleri parladı. Winter'a yaklaşmaya çalıştığında ipler onu engelledi. Yüzünü buruşturup usulca küfretti.

Bunun üzerine, Winter ona doğru biraz daha eğildi.

"Hepsi bu kadar değil. O cihaz asıl Aylılar'ın sihirlerini kullanmalarını engelliyor."

"E, taht odasında dedin ya?"

Jacin gözlerine ona dikti. "Ve bir de zihinlerini koruyor. Sayborg onunla şey olmadıklarını söyledi. Şey..."

Delirmediklerini.

Jacin'in bunu yüksek sesle söylemesine gerek yoktu. Gözleri öylesine ümit doluydu ki. Sanki dünyanın en büyük sorununu çözmüştü.

Winter bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Öyle bir cihaz onu iyileştirebilirdi.

Çenesine dayadığı parmaklarını büktü. "Ama başka bir cihaz yok dedin."

"Doğru ama nasıl yapıldığını öğrenebiliriz. Bunun mümkün olduğunu bilmek bile..."

"Kraliçe de öğrendi ama. Şimdi başka bir cihazın yapılmasını engellemek için elinden geleni ardına koymaz."

Jacin'in suratı asıldı. Omuzları çöktü. "Biliyorum ama önüne bir yem atmak zorundaydım. Sybil beni hemen tutuklatmasaydı... Hain cadı." Winter hafifçe gülümsedi. Jacin onun bakışlarını yakalayınca yumuşadı. "Neyse boş ver. Mutlaka bir yolunu bulacağım."

"Sen yanımdayken hayaller o kadar kötüleşmiyor. Şimdi döndün ya, daha iyi olurum."

Jacin'in hafifçe irkildiğini fark etti. Yoksa podyumun kenarlarında titreşen meşalelerden mi öyle görmüştü?

"Gittiğim için özür dilerim. Hatamı anlar anlamaz pişman oldum. Her şey o kadar hızlı gelişti ki. Sonra da sana dönemedim. Seni burada bıraktım. Onunla. Onlarla."

"İsteyerek gitmedin ki. Seni rehin aldılar. Başka şansın yoktu."

Jacin kaşlarını çattı. Tekrar ona baktığında yüzünde dürüst bir ifade vardı.

Winter sırtını dikleştirdi. "Seni zorla götürmediler mi yoksa? Kontrol altında değil miydin?"

"Açıkçası, hayır," diye fısıldadı Jacin. "Onlarla gitmeyi ben istedim. Sybil'la gemilerine bindiğimizde karar verdim." Suratına derin bir pişmanlık yayıldı. O kadar tuhaf bir ifadeydi ki, Winter bir an duyduklarına anlam veremedi. "Sonra da onlara ihanet ettim." Jacin sırtını güneş saatine bastırdı. "Aslında nefret etmelisin benden. Aptalın biriyim. Büyük bir hata yaptım."

"Aptal olabilirsin ama kesinlikle sevilmeye layık bir aptal."

Jacin başını salladı. "Şu koca galakside beni sevilmeye layık bulan bir sen varsın zaten."

"Şu koca galakside benden delisi yok da ondan. Şimdi en başından anlat bakalım. Nefret edilecek ne yaptın?"

Jacin güçlükle yutkundu. "Majestelerinin deli gibi aradığı sayborg var ya?"

"Linh Cinder."

"Evet. Ben onu intihar etmeyi kafasına koymuş bir kaçık sanıyordum. İmparator'u kaçırmayı takıntı hâline getirdiğini ve bu yüzden hepimizi öldürteceğini düşünüyordum. Aklını Kraliçe'yi tahttan indirmekle bozmuştu. Söylediklerini duysan sen de aynısını düşünürdün. Fırsatım varken sana dönmek istedim. Linh Cinder'ın kendini öldürtmesi umurumda bile değildi."

"Ama Linh Cinder, İmparator'u gerçekten kaçırdı ve ölmedi."

"Biliyorum. Sybil onun arkadaşlarından birini rehin aldı. Kızıl saçlı bir kız..."

Winter gülümsedi. "Ah, evet. Adı Scarlet. Kraliçe onu bana verdi. Hayvanat bahçesinde kalıyor. Onu çok seviyorum." Kaşlarını çattı. "Ama o benim için ne hissediyor bilmiyorum."

Jacin ani bir acıyla yüzünü buruşturdu. Sonra hafifçe kıpırdanarak "Ona bir mesaj iletebilir misin?" diye sordu.

"Tabii."

"Dikkatli olmalısın. Başka kimse duymamalı. Yoksa *senin* de başın belaya girer."

"Tamam."

Jacin ona şüpheyle baktı.

"Tamam dedim ya. Bir casus kadar ketum olacağım. Senin kadar."

Jacin derin bir nefes aldığında Winter ona biraz daha yaklaştı. Jacin kameraların sessiz olduğunu bilmesine rağmen yine de fısıldadı. "Scarlet'a söyle, onu almaya geliyorlar."

Winter ona şaşkınlıkla baktı. "Nasıl yani? Buraya mı geliyorlar?"

Jacin kafasını salladı. "Açıkçası ben bir şansları olduğunu düşünüyorum."

Winter kaşlarını çatıp uzandı ve Jacin'in terli saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Jacin bu dokunuşla gerildiyse de geri çekilmedi. "Jacin Clay," diye mırıldandı Winter usulca. "Yine bilmece gibi konuşuyorsun."

"Linh Cinder var ya?" Winter onu duyabilmek için biraz daha yaklaştığında buklelerinden biri Jacin'in omzuna düştü. Jacin dudaklarını yaladı. "O aslında Prenses Selene."

Winter kaskatı kesilerek geri çekildi. "Ne diyorsun? Majesteleri bunu duyarsa..."

"Başka kimseye söylemeyeceğim ki. Ama senin bilmeni istedim." Gözlerinin kenarları şefkatli bir gülümsemeyle kırıştı. "Onu çok severdin."

Winter'ın yüreği hop etti. "Demek benim Selene'm hayatta?"

"Evet. Ama o seni hatırlamıyor maalesef."

Winter gözlerini kırpıştırarak bu umuda tutunmaya çalıştı. Selene yaşıyordu. Kuzeni ve çocukluk arkadaşı o korkunç yangında ölmemişti.

Ama sonra başını iki yana salladı. "Hayır. Öldü o. Ben de oradaydım. Yangından sonra onu gördüm."

"Gördüğün o değildi."

"Ama cesedini..."

"Sadece küllerini buldular."

"O küller bir insana aitti."

"Bak, başta ben de inanmadım, ama şimdi eminim." Gururla gülümsedi. "Linh Cinder bizim kayıp Prenses'imiz ve yakında evine dönecek."

Arkasında biri hafifçe öksürünce Winter'ın yüreği ağzına geldi. Dönmeye çalışırken dirseğinin üzerine düştü.

Özel muhafızı podyumun biraz ilerisinde duruyordu.

"Ah, sen misin?" Winter korkuyla havalanan binlerce kuş gibi çırpınan kalbine rağmen adama gülümsedi. "Canavarı yakaladınız mı?"

Muhafız ne gülümseyişine karşılık verdi ne de her zamanki gibi yanakları kızardı. Aksine, sağ gözü öfkeyle seğiriyordu.

"Sizi almaya ve saraya götürmeye geldim, Majesteleri."

Winter doğrulup ellerini kibarca göğsünde kavuşturdu. "Elbette. Seni endişelendirmek istemezdim." Dönüp muhafızı şüpheyle süzen Jacin'e baktı. Şaşırmamıştı. Jacin herkese şüpheyle yaklaşırdı. "Korkarım yarın daha da zor geçecek, Sör Clay," dedi. "Becerebilirseniz beni düşünmeye çalışın."

"Çalışmak mı?" Jacin ona bakıp muzipçe sırıttı. "Benim sizden başka düşüncem mi var?"

BÖLÜM

CINDER YERE UZANMIŞ, RAMPION'IN KOCAMAN motoruna, havalandırma kanallarına ve yaşam destek ünitesine bakıyordu. Sistem haftalar önce Cinder'ın retina ekranına yüklenen bilgilere uygun çalışıyordu. Yeni Beijing'de tamircilik yaparken gözlerindeki bu özellik oldukça işine yarıyordu doğrusu. Havada asılı duruyormuş gibi görünen şemaları genişletip kolu uzunluğunda bir silindire zumladı. Silindir makine dairesinin duvarına yakın bir yerde duruyordu ve iki yanından kablolar çıkıyordu.

Görüntüyü yok edip "Bir sorun var," diye mırıldandı. Dönen ünitenin altında kıpırdandığında omuzlarına tozlar yağdı. Yana kayıp doğruldu. Onca kablonun arasına güçlükle sıkışmıştı.

Nefesini tutarak kulağını silindire yaklaştırdı. Gözlerinin önünde beliren görüntüye göre doğru yerdeydi. Soğuk metal tenine değdiğinde ürperdi.

Bekledi ve dinledi. Ses alıcılarını kontrol etti.

Makine dairesinin açılan kapısından başka bir ses duyamadı.

Arkasına baktığında, koridordan sızan sarı ışıkta askeri bir üniformanın gri pantolonunu gördü. Gemideki herkes olabilirdi ama şu parlak siyah ayakkabılar gelenin kimliğini hemen ele veriyordu.

"Kimse yok mu?" diye seslendi Kai.

Cinder'ın yüreği hop etti. Bu sesi her duyduğunda olduğu gibi.

"Buradayım."

Kai kapıyı kapatıp odanın diğer tarafında çömeldi. Pervanelerle pistonların arasından ona baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Oksijen filtrelerini kontrol ediyorum. Bir dakika bekle."

Kulağını yine silindire dayadı. Bu kez bir tıkırtı duydu. Sanki bir çakıl taşı borunun içinde oradan oraya savruluyordu. "İşte!"

Cebinden bir İngiliz anahtarı çıkarıp silindirin vidalarını gevşetti. Silindir yerinden çıktığında oda birden sessizleşti. Cinder, kesilene dek uğultuyu fark etmemişti bile. Kai'nin kaşları endişeyle kalktı.

Cinder silindiri ters çevirip salladı. Sonra gözünü deliğine uydurup içine baktı ve bir parmağını sokup filtresini çıkardı. Filtre incecik gri bir filmle kaplı kanallardan ve deliklerden oluşuyordu.

"Kalkışta neden o kadar sallandığımız belli oldu," diye mırıldandı Cinder.

"Yardım lazım mı?"

"Bir süpürge bul yeter."

"Süpürge mi?"

Cinder filtreyi ters çevirip arkasına vurdu. Saçları ve kolları tozlarla kaplandı. Öksürerek burnunu dirseğine bastırdı.

"Evet. Mutfakta bir tane olacaktı."

Kirpiklerine biriken tozlara aldırmadan Kai'ye gülümsedi. Kai genellikle o kadar kontrollüydü ki, bocaladığı nadir anlarda pek sevimli oluyordu. Rampion'da uyandığından beri ayarları fena hâlde şaşmasına rağmen ortama elinden geldiğince uyum sağlamaya çalışıyordu. Ona yabancı bütün terimleri öğrenmiş, soğuk konserve yemekleri şikâyet etmeden yemiş ve şık düğün kılığından vazgeçip Rampion'daki herkes gibi üniforma giymeye başlamıştı. Herkese yardım etmeye çalışıyordu. Iko'nun ona ayrıcalıklı bir konuk gibi davranma çabalarına karşın mutfağa girip birkaç yavan yemek bile pişirmişti. Iko yine bir gün ona hizmet etmeleri gerektiğini vurgularken Kai'nin mahcupça ezilip büzülmesi Thorne'u pek eğlendirmişti doğrusu.

Cinder, Kai'nin tahtını temelli bırakıp uzay maceralarına atıldığını düşünemiyordu. Yine de Rampion'ın mürettebatına uyum sağlamaya çalışması hoş bir davranıştı.

"Şaka ediyordum," dedi. "Makine dairelerinin kirli olması gerek." Filtreyi son bir kez kontrol ettikten sonra yerine taktı. Uğultu yine başladı ama çakıl taşı tıkırtısı kesilmişti.

Cinder önce ayaklarını dışarı çıkardı, sonra tamamen yana kayıp doğruldu. Hâlâ dizlerinin üzerinde duran Kai gülümsedi. "Iko doğru söylüyor. Beş dakikadan uzun temiz kalamıyorsun."

"Ne yapalım? Meslek icabı." Omuzlarındaki tozları silkeledi.

Kai uzanıp saçlarına yapışan toz yumaklarını topladı. "Tüm bunları nereden öğrendin?"

"Ne yaptım ki? Bir oksijen filtresini herkes temizleyebilir."

"Sen öyle san." Dirseklerini dizlerine dayayıp odaya göz attı. "Bütün bu makinelerin ne işe yaradığını biliyor musun sahiden?"

Cinder onun bakışlarını takip etti. Evet, biliyordu. Her bir kabloyu, her bir bilgisayar ekranını ya da filtreyi gerektiğinde tamir edebilecek durumdaydı. "Birçoğunun, evet," dedi. "Bir tek ortadaki şu büyük, dönen şey hakkında hiçbir fikrim yok. Ama ne kadar önemli olabilir ki?"

Kai gözlerini devirdi.

Cinder borulardan birine tutunarak ayağa kalktı ve İngiliz anahtarını cebine koydu. "Hiçbir yerden öğrenmedim," dedi. "Sadece baktım. Bir şeyin nasıl çalıştığını anladığında tamir etmen de kolay oluyor."

Başını eğip saçlarındaki tozları silkeledi ama yıkanmadan temizlenmesi mümkün görünmüyordu.

"Ah, demek sadece bakıyorsun?" dedi Kai şaşkınlıkla. "Hepsi bu mu yani?"

Cinder atkuyruğunu çekiştirirken omuzlarını silkti. Kai'nin soruları birden onu utandırmıştı. "Dedim ya. Ben bir tamirciyim. Mekanikten anlamak lazım."

Kai kolunu beline dolayıp onu kendine çekti. "Bence çok etkileyici," dedi başparmağıyla Cinder'ın yanağını silerek. Belki bir toz yapışmış ya da yağ bulaşmıştı. Ya da sırf ona dokunmak için yapıyordu. "Sen de öylesin," diye ekledi ve onu öptü.

Cinder kısacık bir an için gerildi ama sonra kendini Kai'nin öpücüğüne bıraktı. Her seferinde aynısı oluyordu. Müthiş bir heyecanı şiddetli bir kıkırdama isteği takip ediyordu. Bu on yedinci öpüşmeleriydi (zihni istemsizce çetele tutuyordu) ve Cinder bir gün bu hisse alışıp alışmayacağını bilmiyordu. Arzulanmaya. Herkesin onu tuhaf bir bilim projesi olarak göreceğine inandığı onca yıldan sonra biri tarafından istenmeye.

Hele de bir erkek tarafından.

Hele de Kai kadar zeki, şerefli ve iyi bir erkek tarafından. İstediği her kızı elde edebilecek bir erkek tarafından.

Cinder mutlulukla iç çekerek ona yaslandı. Kai elini tepelerindeki boruya dayayıp Cinder'ın sırtını ana bilgisayara ekranına yapıştırdı. Cinder ona karşı koymadı. Bedeni teninin pembeleşmesine izin vermese de, Kai'yle her yakınlaştığında içine alışık olmadığı bir sıcaklık yayılıyordu. Her bir sinir ucunda kıvılcımlar çakıyordu. Kai onu on yedi bin kere de öpse bıkmayacaktı bundan.

Kollarını boynuna doladığında Kai de beline daha sıkı sarıldı. Göğsünün sıcaklığı Cinder'ın içine işledi. Âdeta birbirlerinde eridiler. Cinder daha olağanüstü bir an düşünemiyordu.

Ama sonra yine ani bir kederle sarsıldı. Buna devam edemezlerdi.

Kai, Levana'yla nişanlıydı. Cinder içini kemiren bu düşüncenin öfkesiyle onu daha sert öptü.

Ne var ki, düşüncelerinin isyanını bastıramadı. Cinder tahtı teyzesinden alsa bile, yeni kraliçe olarak Ay Ülkesi'nde kalması beklenecekti. İlişkiler konusunda uzman sayılmazdı ama iki gezegen arasında aşklarını ne kadar sürdürebilirlerdi ki?

Daha doğrusu, bir gezegen ve Ay arasında.

Ya da her neyse.

Sonuçta aralarında üç yüz seksen dört kilometre olacaktı ve...

Kai öpüşmeyi yarıda keserek ona gülümsedi. "Sorun ne?" diye mırıldandı dudaklarını onunkilerden ayırmadan.

Cinder irkilerek geri çekildi. Kai'nin saçları uzuyordu. Dağınık görünüyorlardı. Bir prensken onları hep kısa kestirirdi.

Sonra İmparator olmuştu. Taç giyme töreninden iki hafta sonra kendini bir savaşın içinde bulmuştu. O günden beri bir kanun kaçağını arıyor ve evlenmemek için direniyordu. Üstüne bir de kaçırılma şoku yaşamıştı. Artık kişisel bakımıyla eskisi kadar ilgilenememesi normaldi tabii.

Cinder kısa bir duraksamanın ardından, "Geleceği düşünüyor musun hiç?" diye sordu.

Kai'nin yüzünde temkinli bir ifade belirdi. "Elbette."

"O gelecekte ben de var mıyım?"

Kai'nin bakışları bir anda yumuşayınca Cinder nefesini tuttu. Kai boruyu bırakıp Cinder'ın yüzüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bu tamamen geleceği nasıl düşlediğime bağlı."

Cinder gözlerini kapayıp alnını Kai'nin çenesine dayadı. "Ya en kötüsü olursa?"

"Başaracağız," dedi Kai dudaklarını onun saçlarına bastırarak. "Bu savaşı biz kazanacağız."

Cinder kafasını salladı. Kai iyi ki o anda yüzünü görmüyordu.

Zira Levana'yı yenip Ay Ülkesi Kraliçesi olmak Cinder'ın sorunlarının yalnızca ufak bir kısmını çözecekti.

Bir an sonsuza dek bu geminin içinde kalmayı istedi. Kai'yle birlikte ve güvende olabilmeyi. Ama Levana'yı tahttan indirdikleri zaman Kai, Doğu Ulusları Topluluğu'na imparatorluk etmek için Dünya'ya dönecekti. Ve bir gün yeni bir imparatoriçeye ihtiyacı olacaktı.

Cinder, Ay tahtında hak iddia edebilecek durumdaydı. Halkın Levana dışında herkesi bağrına basacağını umuyordu.

Yeni kraliçelerinin politik açıdan tecrübesiz olmasına ve yüzde 36.28'inin robot parçalarından oluşmasına aldırmayacaklarına inanmak istiyordu.

Ama Doğu Ulusları Topluluğu'ndaki insanların önyargılarına aşinaydı. Onu asla kabullenmezlerdi.

Ayrıca Cinder bunu istiyor muydu, o da ayrı bir konuydu. Daha prensesliğine bile alışamamıştı.

"Her şey sırayla," diye fısıldadı iyiden iyiye umutsuzluğa kapılmamak için.

Kai şakağına bir öpücük kondurup geri çekildi (Cinder'ın beyni bunu on sekiz olarak saymadı). "Eğitimin nasıl gidiyor?"

Cinder kendini onun kollarından kurtardı. "İyi." Etrafındaki makinelere baktı. "Hazır buradayken, bana yardım etsene." Duvardaki bir paneli çıkardığında arkasındaki teller göründü.

"Neden konuyu değiştiriyorsun?"

"Değiştirmiyorum," dedi Cinder ama zoraki öksürmesi aksini söylüyordu. "Seyir esnasında sorun çıkmaması için yörüngesel kusurları düzeltmeye çalışıyorum. Bu yük gemileri sık sık inip kalkmak için tasarlanmış. Onun için..."

"Cinder."

Cinder dudaklarını büzüp birkaç teli yerinden çıkardı. "Eğitim iyi gidiyor," dedi. "Şu tel makaslarını versene."

Kai eğilip yerdeki aletleri aldı.

"Önce soldaki." Kai'ye elini uzattı. "Wolf'la dövüşürken o kadar zorlanmıyorum artık. Ama ben mi güçleniyorum, o mu... Durumunu biliyorsun."

Wolf için uygun bir tanım bulamamıştı. Scarlet kaçırıldığından beri eski hâlinin gölgesi gibiydi. Kendini tamamen bı-

rakmasını engelleyen tek şey Ay Ülkesi'ne gidip Scarlet'i bir an önce kurtarma azmiydi.

"Öyle ya da böyle," dedi Cinder. "Sonuçta Wolf bana Ay yeteneğimi nasıl kullanacağım konusunda çok şey öğretti. Bundan sonrası bana kalmış." Telleri yakından inceleyerek onları retina ekranındaki şemayla karşılaştırdı. "Zaten baştan beri kararım buydu." Kaşlarını çatıp telleri birkaç yerden kesti. "Şu kabloları tutsana. Sakın birbirlerine değdirme."

Kai kabloları Cinder'ın gösterdiği gibi tuttu. "Ya kazara değerlerse?"

"Herhâlde gemi kendi kendini yok eder." Cinder kestiği iki telin ucunu farklı bir şekilde birleştirdi.

Cinder'ın rahatlığının aksine Kai onun işini bitirmesini nefesini tutarak bekledi. "Şunu bende denesene bir," dedi.

"Neyi?"

"Zihin kontrolünü diyorum."

Cinder'ın elindeki tel makası mavi bir kablonun üzerinde asılı kaldı. Cinder göz ucuyla Kai'ye baktı. "Hayatta olmaz."

"Neden?"

"Bunu sana asla yapmayacağımı söyledim ve sözümü tutacağım."

"Ne yaptığını bildiğim sürece sorun değil ki." Kai bir an duraksadı. "Yani bence. Bir parola belirleriz. Beni kontrol ettiğini anlarım. Parola tel makası olsun mu?"

"Tel makası mı?"

"Evet."

"Olmaz."

"Öyleyse sen bir kelime söyle."

"Sende alıştırma yapmayacağım." Cinder makası cebine koyup kabloları Kai'den aldı. "Bakalım olmuş mu?"

"Cinder, lütfen. Yapacak daha iyi bir işim mi var? Bu gemide geçirdiğim zamanda elimden hiçbir iş gelmediğini fark ettim. Yemek yapamıyorum. Tamirden anlamıyorum. Cress'e araştırmalarında yardım edemiyorum. Silahlar ve dövüş konusunda hiçbir şey bilmiyorum. Kendimi konuşkan sanırdım. O da bir tek politikada işime yarıyormuş."

"Tek bir gülüşünle bütün kızları büyüleme yeteneğini hafife almayalım, lütfen."

Kai o kadar dertlenmişti ki, önce onu duymadı. Ama sonra birden yüzünde güller açtı.

"İşte bu kadar," dedi Cinder paneli kapayarak.

"Ciddiyim, Cinder. İşe yaramak istiyorum."

Cinder iç çekerek ona döndü. Kaşlarını çatmıştı. Düşünüyordu.

"Tel makası," dedi.

Kai hafifçe gerildi. Bakışları şüpheyle gölgelendi. Ama sonra Cinder'a güvenerek çenesini kaldırdı.

Cinder, Kai'nin iradesini usulca dürttü. Kai elini uzatıp Cinder'ın arka cebindeki tel makasını aldı. Cinder için kendi sayborg uzuvlarını kontrol etmekten daha kolay olmuştu. Ona her şeyi yaptırabilirdi. Şöyle bir aklından geçirmesi yeterliydi.

Kai gözlerini kırpıştırarak makasa baktı. "O kadar da kötü değildi."

"Of, Kai."

Kai önce ona, sonra makası göz hizasına kaldıran eline baktı. Parmakları artık kendi kontrolünde değildi. Makası yavaşça bir

parmağının üzerinden aşırtıp diğerine kaydırdı. Sonra hızlandı ve makas ışıltılı bir girdaba dönüştü.

Kai'nin ağzı beş karış açık kalmıştı. "Vay canına. Nasıl yapıyorsun bunu?"

"Kai."

Kai elinin üzerinde gezinen makasla ona baktı.

Cinder omzunu silkti. "Çok basit. Bir dağı ölçeklendirirken ya da zor bir matematik problemini çözerken de yapabilirim."

Kai gözlerini kısarak ona dikkatle bakınca Cinder böyle dediğine pişman oldu. Tam özür dileyecekti ki, Kai tekrar konuştu. "Problemmiş! Yahu kafanın içinde bir hesap makinesi yok muydu senin?"

Cinder gülerek Kai'nin elini serbest bıraktı. Tel makası yere düştü. Kai elinin kontrolünü tekrar kazandığında hafifçe irkildi. Sonra eğilip makası aldı.

"Konumuzdan sapmayalım, lütfen," dedi Cinder. "Wolf'ta zorlanıyorum. Bayağı dikkat gerektiriyor ama Dünyalılar..."

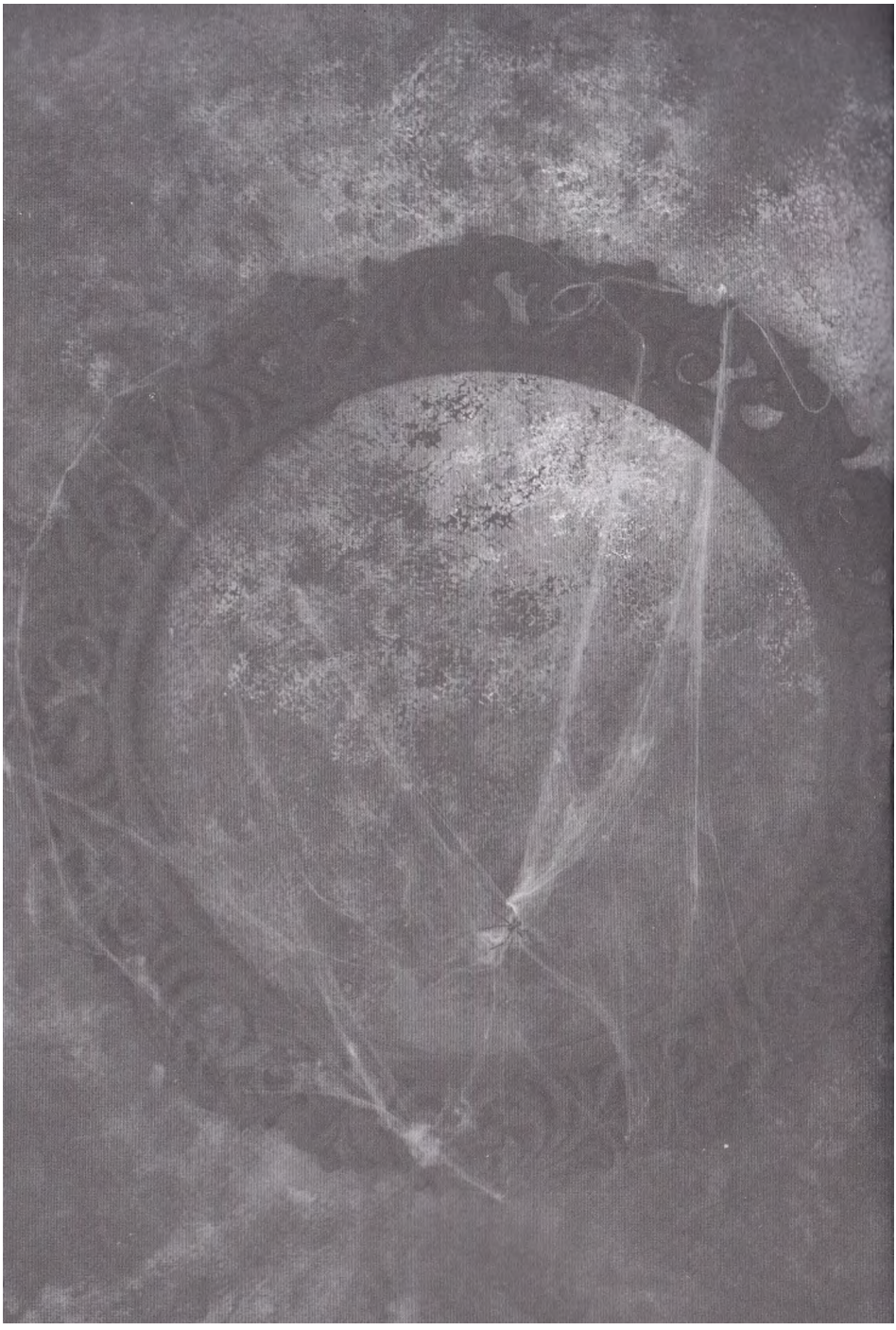
Kai kafasını iki yana salladı. "Tamam, tamam. Mesajı aldım. Ama ne yapayım? Dışarıda bir savaş sürerken bir geminin içinde eli kolu bağlı beklemek hoşuma gitmiyor."

Sesi o kadar bıkkındı ki, Cinder yüzünü buruşturdu. Kai bir sürü insandan sorumluydu. Kendini onları kaderlerine terk etmiş gibi hissetmesi normaldi. Hem de ona başka şans tanınmamasına rağmen. Cinder ona başka hiçbir şans tanımamasına rağmen.

Kai ona karşı ne kadar da anlayışlıydı. Rampion'da uyandığında ettikleri ilk ve son kavgalarından sonra Kai derdini kendine saklamıştı. Aslında hepsi Cinder'ın suçuydu. Bunu Kai de

biliyordu ve Cinder bazen kendini, adımlarını hesaplayamadığı bir dansta kısılıp kalmış gibi hissediyordu. Birlikte yeni yeni keşfettikleri bir uyumu bozmamak için ikisi de kaçınılmaz bir gerçeği görmezden geliyordu. Mutlulukları pamuk ipliğine bağlıydı. Kai de farkındaydı bunun, Cinder da.

"Başarmamızın tek bir yolu var," dedi Kai'ye. "Levana'yı düğününüzü Ay'da yapmak için ikna etmelisin. Hani boş gezmekten şikâyetçisin ya, bence otur bunu düşün." Uzanıp Kai'nin dudaklarına bir öpücük kondurdu (on sekiz). "Neyse ki, yeterince konuşkan ve ikna edicisin."

marissa meyer

Washington'ın Tacoma kasabasında doğup büyüdü. Henüz küçük bir çocukken kitaplara âşık olan Marissa, ergenlik yıllarından beri gençlik edebiyatı üzerine çalışıyor. Aynı zamanda peri masallarına da büyük bir sevgi besleyen Marissa, gençlik günlerinden beri bu masalları yeniden kurguluyor ve bu tutkusundan vazgeçecek gibi de görünmüyor.

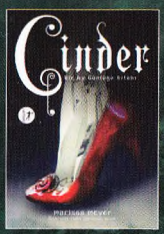
Levana

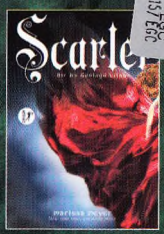
Bir Ay Günlüğü Kitabı

İKİ GEZEGEN ARASINDA AŞKLARINI NE KADAR SÜRDÜREBİLİRLERDİ Kİ? DAHA DOĞRUSU, BİR GEZEGEN VE AY ARASINDA. YA DA HER NEYSE.

Saf kötülüğün bir adı var. Aldatıcı maskelerin ardında gizleniyor ve gücü eline geçirmek için "büyü"sünü kullanıyor. Peki ama Kraliçe Levana kim? Yolu Cinder, Scarlet ve Cress'le kesişmeden yıllar önce, Levana'nın çok farklı bir hikâyesi vardı. Daha önce hiç anlatılmamış bir hikâye... Şimdiye kadar.

New York Times çoksatarı yazar Marissa Meyer, *Levana*'da büyüleyici kötü karakterinin geçmişini anlatıyor. Aşk ve savaş, ihanet ve ölüm üzerine unutulmaz bir hikâye. Üstelik "Ay Günlüğü" serisinin heyecan dolu final kitabı *Winter*'ın giriş bölümleri de sizi bekliyor.

2016 THG 985157 EGC

Artemis Severler @artemiskitap

ISBN 978-605-142-875-8

ARTEMİS

Kapak: photoRepublic, 2016
Görseller: Shutterstock